

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAVA UYANIYOR'UN ÇOKSATAN YAZARI
ELISE KOVA

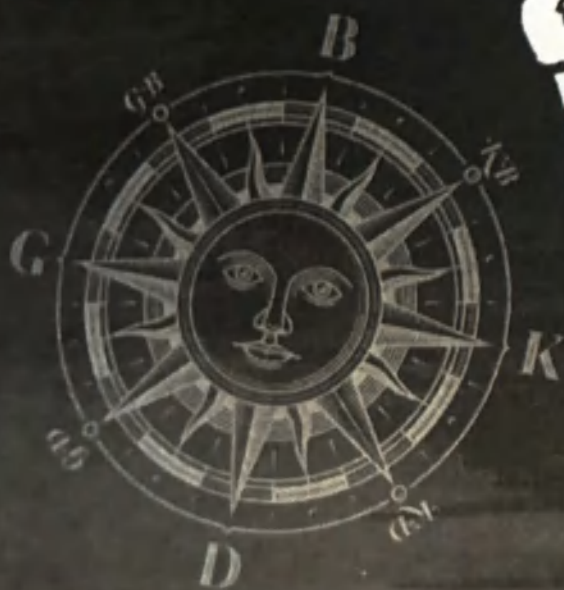
PRENSİN
KILICI

ALTIN MUHAFAIZLAR SERİSİ İKİNCİ KİTAP

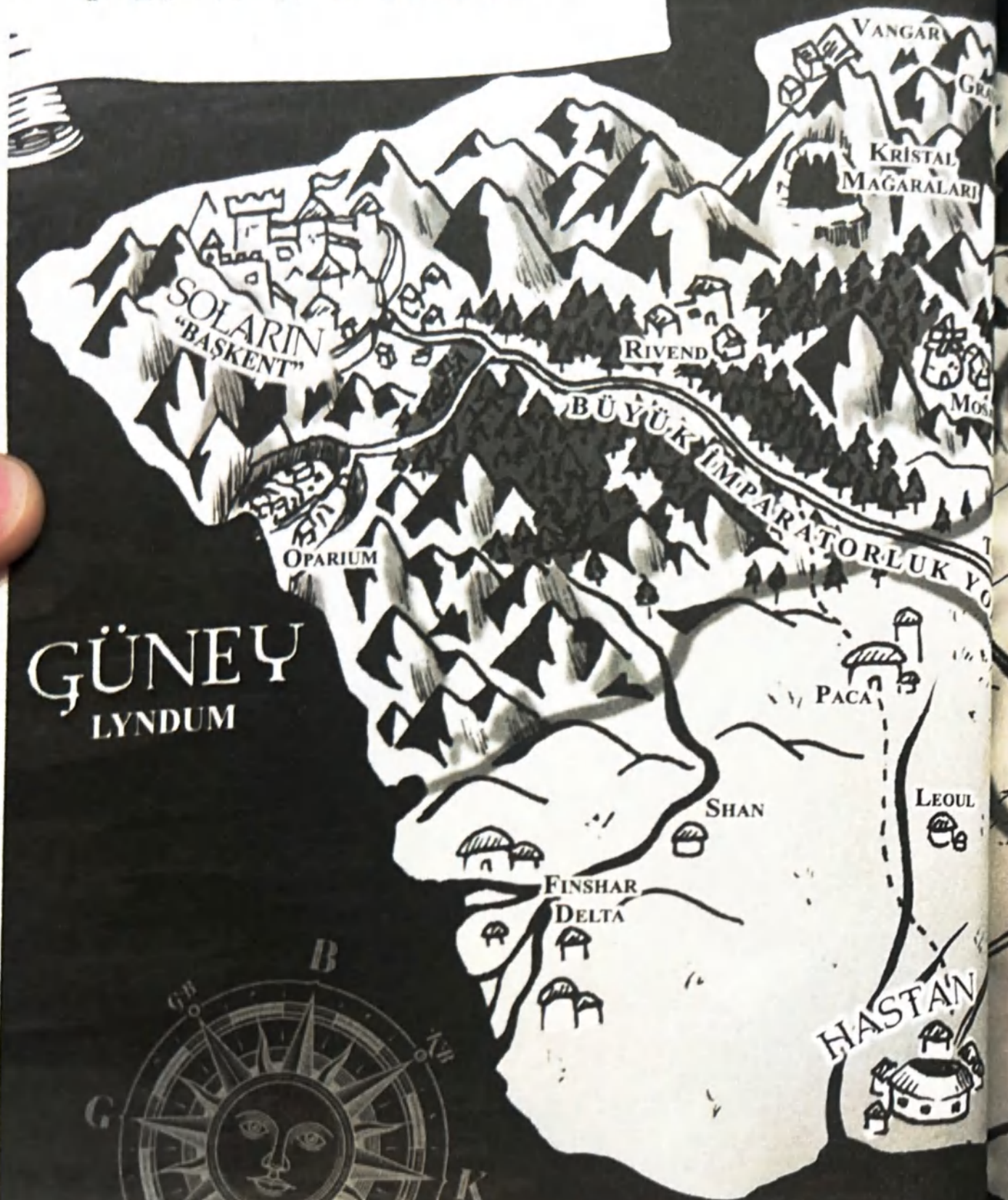

ANA KITA

GÜNEY
LYNDUM

DOĞU
CYVEN

HİLAŁ
KITASI

ENGEL ADALAR

BATI
MHASHAN

QUI

NORIN

XIA

LAU

YON

KESİŞİM

SILME

ORE

ANTO

POHEAT

DAMACIUM

GEÇİT

SORICIUM

İo
GÖLÜ

ALDA

KUZEY
SHALDAN

DOĞU
YVEN

ÖNSÖZ

Bu kitap –bu üçleme– Hava Uyanıyor serisinden önce geçen olayları anlatıyor. Fakat...

Bu kitap, okurların orijinal seriden önce veya sonra okuyabilecekleri şekilde yazıldı.

Hava Uyanıyor serisini okumuş olanlar, bu kitaptaki dünya ve karakterlere kendilerini daha aşina hissedebilir. Okumamış olanlar ise Altın Muhafızlar üçlemesiyle başlayarak daha büyük bir hikâyenin ilerleyişine kronolojik olarak tanıklık edecekler.

Eğer orijinal seriyle başlamak isterseniz ne yapacağınızı biliyorsunuz.

Ya da devam edin ve Solaris İmparatorluğu'ndan geçmiş en seçkin savaşçı grupla tanışın.

BALDAIR

Dünyanın merkezinde havanın kendisi bile canlıydı. Çarpıcı renklerle işlenmiş desenler, tepede oynayan alevlerle aydınlatılıyordu. Dans eden gölgeler onlara can veriyor, çeliğin çeliğe çarpma sesini, savaş marşını taşıyordu. Burununu bira kokusu, kulaklarınıysa erkeklerin ve kadınların bağrıışları dolduruyordu.

Prens Baldair Solaris beline kadar gelen duvara dirseklerini dayayarak düello ringinin kenarına yaslandı; parmakları başıboş bir bıçak tarafından koparılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Durduğu noktadan, dövüşçülerin yüzündeki her bir ter damlasını ve hızla inen darbelerin kırmızı kenarlarını görebiliyordu. Bir kılıç diğerini bir çınlamayla engellediğinde çelikte oluşan titreşimi gördü.

“Burası bizim için iyi bir yer mi bilemiyorum...” dedi solundaki adam, sesinden tereddüt damlıyordu.

Baldair kıkırdadı. “Annenin öğrenmesinden mi korkuyorsun?” Erion harika bir siyasi manipülatör olduğunu düşünüyordu ancak onu okumak da Baldair’in karşısına çıkan herhangi birini okumak kadar kolaydı.

“Canımın istediğini yaparım ben,” diye ısrar etti genç lord.

"O zaman gevşel" Baldair adamın omzunu kavradı ve kürek-kemiklerinin arasında iyice çekilmiş bir çamaşır ipini andıran gerginliği gevşetmek istercesine şöyle bir sarstı. "Gerçekten, burada eğlenmeyen tek kişi sensin."

Doğru söylüyordu. Diğer tüm izleyiciler ringde yaşananlara odaklanmıştı. Baldair dikkatini tekrar iki dövüşçüye verirken gülümsüyordu.

"Batı'ya zaten nadiren gelebiliyorum. Eğlencemin içine etme."

"Seni teşvik etmekten başka bir şey yaptığım yok." Erion iç geçirdi ve ringin tırabzanlarına yaslandı. Parmakları iç köşeye doğru, dövüşçülerden ve onların dans eden kılıçlarından uzağa kıvrıldı.

"Hiç de bile." Başka biri kelimeleri Baldair'in ağzından almıştı. Baldair'in öteki Batılı arkadaşı elinde bir birayla diğer tarafında belirdi. "Sizin payınız, lordum," dedi alaycı bir baş selamıyla.

"Ah, teşekkür ederim, nazik beyefendi!" Baldair maşrapayı becerebildiğince çalımli bir tavırla aldı. "Bu düellonun keyfini çıkarmak için ihtiyacım olan şey tam da buydu."

"Pek de keyfi çıkarılacak bir şey yok," diye mırıldandı Erion, gözleri ringdeydi.

Baldair arkadaşının nereye baktığını görmek için dikkatini ona çevirdi. Kesinlikle haksız değildi. Batı hem büyü hem de kılıç konusunda yetenekli dövüşçüleriyle tanınırdı, bu yüzden Baldair çok daha iyi bir gösteri hayal etmişti. Ring bazen hem kılıç ustasına hem kumarbaza cömert davranırdı; onun dışındaysa acımasızdı.

Kılıç ustalarından biri avantajlıydı. İki de eski dünyaya ait eğri bıçak ve kamalarla dövüşüyor, vahşi darbelerini indirirken hırılıyorlardı. İki de saray muhafızlarının en düşük rütbeli çömezi karşısında bir saat bile dayanamazdı.

Baldair maşrapayı ağzına götürüp biranın tadını çıkardı, akşamın erken saatlerinde hâlâ devam eden çöl sıcağına karşı ferahlatıcı gelmişti. Akşam göğünü boyayan kahverengi mürekkebin tamamı siyaha karışmadan da havanın boğuculuğu azalacak gibi değildi.

"Neden malikâneme dönmüyoruz? Eminim ki hizmetkârlar se-

nin gelişin için güzel bir şeyler hazırlamıştır," diye şansını denedi Erion.

"Ve eminim ki bekleyebilirler." Baldair, Erion'un sırtını sıvazladı. Bazen gelenekler konusunda fazlasıyla endişelenebiliyordu.

"Kurbanlarını soylulardan seçen bir katile dair söylentiler duydum, Kesişim'in hemen dışındaki kasabada avlanıyormuş. Yani dışarıda olmak çok zekice olmayabilir," diye bir girişimde daha bulundu Erion, sanki bu düşünce Baldair'i korkutabilirmiş gibi.

"Baldair, sanırım endişeli bir genç kız görüyorum," diye mırıldandı Jax kendi maşrapasının üzerinden.

"Nerede, hani?" Baldair ayağa kalktı ve ringin diğer tarafına göz gezdirdi.

"Tam yanında." Jax, Erion'a sırttı.

"Peki," diye burnundan soludu Erion, "bütün akşamı burada geçirelim, umurumda değil."

Etraflarında bir tezahürat patladı. Baldair ringe döndüğünde, daha iri olan adamın ufak tefek rakibinin tepesinde dikildiğini gördü. Kılıcının ucunu adamın gözlerinin arasına bastırmıştı.

"Of, kaçırdım!" diye homurdandı Baldair.

"İyi bir düşüştü, Prensım," diye övdü yanlarındaki kadın.

Baldair kadını hızlıca değerlendirdi. Kıvrak ve incecikti – cazibeyle aklını başından alacak biri değildi. "Ama beklenen bir şeydi."

Kadın başını onaylar gibi salladı. "Tuman bu maçın favorisiydi."

"Bahis ne âlemde?" Para cebinde ağırlık yapıyordu. Altınlar cebinde hâlâ tıngırdarken Erion'un evine dönmek zorunda kalırsa çok yazık olurdu.

"Diğer maç da cepte," diye bilgilendirdi kadın, yerinde kıpırdandı ve yeni isimlerle oranların yazıldığı karatahtanın etrafında toplanmış kalabalığın üzerinden bakmak için parmak uçlarında yükseldi. "Yerli bir şampiyon, adı olmayan yeni bir dövüşçüye karşı."

Tam o sırada, uzun ve geniş omuzlu bir adam –fiziği Baldair'in- kinden pek de farklı olmadığından Prens adamı beğeniyle süzdü – duvarın üzerinden atladı ve arkasında duran başka bir adamdan

silahını aldı. Ringin karşı tarafında bir altın parıltısı Prens'in dikkatini çekti. Baldair döndü... ve dünya silinip gitti.

Siyah saçlardan oluşan bir deryada bir deniz feneriydi sanki kız; Baldair'in sırf kafa dağıtmak için çıktığı bu nispeten sakın geceye ışık saçıyordu. Kendini duvardan yukarı çekip yere bırakırken güçlü uylukları düşüşünü yumuşattı. Uzun bir kemer beline birkaç kez dolanmıştı ve kadının bedeninin gücünü zar zor taşıyordu. Kemeri, yapılı göğsünü öne çıkarıyor, yüzünü çevreleyen dümdüz, altın rengi saçlarıyla birleşerek onu daha da hoş kılıyordu.

Erion gibi kız da hem Batı'nın hem Güney'in evladıydı ama miras aldıkları özellikler neredeyse birbirinin tam tersiydi. Erion ten rengini annesinden almıştı; Baldair'inkine benzeyen ve parlak mavi gözleriyle siyah saçlarını tamamlayan açık bir renkti. Bu kadının teniyse Batı'ya özgü kestane tonundaydı, doğuştan bronzdu. Saçları Batılılarınki gibi düzdü ama altın rengiydi. Bunların hepsi açık renk gözleriyle birleşince, kadın sanki tüm görkemiyle Ana'nın ta kendisiymiş gibi parlıyordu.

"Sence kapatana kadar ağzına kaç sinek kaçacak?"

"Sanırım üç tane kaçtı bile." Erion'un şakası Baldair'in kulağına çalındı.

"Bu kutsal varlık da kim?" Konu hayranlık duymaksa, Baldair'in hiç utanması yoktu. Kanlı canlı herkes, onları ringe ayak basmakla onurlandırmış bu saf mükemmelliğin farkına varmalıydı.

Sarışın dövüşçü, sanki daha mükemmeli yapılamazmış gibi geniş uçlu düz bir kılıç çekti. Pala denecek kadar büyük değildi ama kesinlikle ince bir kılıçtan çok daha dayanıklıydı. Tutuşundaki rahatlığa ve kılıcın kadının kolları ve bacaklarıyla orantısına bakılacak olursa, onun için özel olarak dövüldüğüne şüphe yoktu.

"Favori o mu?" diye sordu Baldair, daha önce konuştuğu kadına.

"Kim, o mu?" Batılı kadın ona karşı artık o kadar da sıcak değildi.

Baldair kadına kocaman gülümsedi. Bunun neden işe yaradığını bilmiyordu ama her zaman yarıyordu — hayatı boyunca yara-

mişti. İnsanlara gülümserdi ve onlar da ona istediğini verirdi. Eğer gülümsemesine rağmen kabul etmiyorlarsa asla üstelemezdi. “Evet, burada senin ışıltınla aşık atabilecek tek kadın.”

Kadın şüpheli yaklaşıp da Baldair’e cevap verecek kadar gururu okşanmıştı. “Hayır, o yeni dövüşçü.”

“Adı ne?” Baldair bahis panosuna bir bakış attı ama onun tarafında “R” den başka bir şey yazmıyordu.

“Kim bilir.” Kadın omuz silkip bakışlarını arenaya çevirdi. “Bu maç hızlı bitecek. Yaşayacağı utancın adıyla bağdaştırılmasını istememiştir eminim.”

İki dövüşçü de başlangıç pozisyonlarını alırken Baldair ikisini de tekrar inceledi. Adam kadından rahat iki baş uzundu. Ama kadın bundan tedirgin olmuş gibi görünmüyordu. Dudaklarında, sanki önemli bir sır biliyormuş da bunu söylemesinin tek yolu kılıcından geçiyormuş gibi küçücük bir gülümseme titreşiyordu.

Prens, pantolon cebinin derinliklerinden bir avuç para çıkarıp ganimetmiş gibi başının üzerine kaldırdı.

“Hepsi hanımefendiyel” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Daha önce duyulmak isteyip de duyulmadığı olmamıştı.

O duyurusunu yaparken ortam bir anlığına sessizliğe gömüldü.

“P-prensım, o zayıf taraf – bunun akıllıca bir bahis olduğunu sanmıyorum,” diye fısıldadı arkasındaki kadın.

Baldair gözlerini şimdi bütün dikkatini ona vermiş olan ringdeki gizemli kadından ayırmadı. Kılıcının ucunu ayaklarının altındaki çorak toprağa saplamış, avuçlarını tembelce kabzaya sarmıştı. Şimdi alenen gülümsüyordu – o kendini beğenmiş, bilmiş gülümsemeyle.

Baldair de ona gülümsedi – sayısız insanı kolaylıkla etkilemiş, o kendini sevdiren, hünerli gülümsemeyle.

Ve kadın sanki Baldair’in hiçbir çekiciliği yokmuşçasına gözlerini ondan ayırıp kahkaha atmaya başladı.

Daha önce hiç kimse Baldair’i bu kadar kolay başından savmamıştı. Daha önce bir kadının onun cazibesini bu kadar çabasızca hiçe saydığına tanık olmamıştı. Gece gittikçe ilginç bir hâl alıyordu.

"Burası... otuz üç altın tutuyor, Prensım." Bahis ustası sağından, Baldair'in bir avuç dolusu parasını saydığı yerden konuştu. "Hepsini ona yatırmak istediğinize emin misiniz?.."

"Bu akşam başka birine bahis yatıracağımı sanmıyorum." Aslında onun bahse girmesine izin vermeleri adil değildi. Baldair, kılıcın kimi sevip kimi sevmediğini anlıyordu. Kuşların yuvadan düşüşünü izlemek gibiydi bu. Bazıları yere çakılırdı, bazıları havayı kanatlarına alana kadar uğraşırdı ama bazıları vardı ki toprak nedir bilmezmiş gibi göğe süzülürdü. İşte bu kadın da ringe öyle bir tavırla çıkmıştı – sanki oranın sahibiymiş gibi.

"Siz nasıl isterseniz, Prensım." Bahis ustası gülümsemesini saklayamıyordu. Aptal bir soyludan dolgun bir miktar para koparmak üzere olduğunu sanıyordu.

Baldair bahis panosuna bir bakış attı. Oranlar on ikiye birdi. Zavallı adam – durumun hiç de sandığı gibi olmadığını yakında anlayacaktı.

"Leydi R'ye güvenim tam." O andan itibaren hiçbir şey gözlerini düello ringinden ayırmasına sebep olamayacaktı. Ne maşrapası ne arkadaşları ne de kalabalığın tezahüratlarıyla yuhalamaları.

Kadının vücudunun kıvrımlarından ziyade kılıcını tutuşundaki farklılığı, bacaklarındaki gerilmeyi ve başını kaldırışını izlemek istiyordu. Baldair, kılıcın bu kadını ne kadar çok sevdiği konusunda haklı olup olmadığını görmek istiyordu. Çünkü eğer haklıysa, yanında böyle biri olmadan bir savaşa adım atmayacağına kesinlikle emindi.

RAYLYNN

Kesişim, kulaklarında kaos dolu bir ahenksizlikle çınliyordu. Kumarhaneler, barlar, kulüpler, gece pazarları ve asla bitmeyen eğlenceler bir araya gelince havayı gökyüzünün bulanık görünmesine sebep olacak kadar büyük bir gürültüyle dolduruyordu. Güneş bile bundan korkarmış gibiydi, günün son ışıklarının burada, Çöl'ün derinliklerindeki kumulların ve kumların ortasında olduğundan daha hızlı kaybolduğuna yemin edebilirdi.

Raylynn bileğitaşını kılıcının ucuna tekrar tekrar sürtüp durdu. Bıçak başta donuk bir fısıltı çıkardı ancak devam ettikçe canlı bir ritim tutturup keskin bir parlaklığa erişti. Raylynn bıçağına, taşın ve çeliğin düetine odaklandı. Gözlerini kapadı; parmak uçları yılların getirdiği deneyimle güvendeydi. Eğer kılıcını bilemek gibi basit bir görevde bile kendini kesiyorsa, kanının akmasını hak ediyordu.

Elindeki, kuşanması gereken kılıç olmasa ve annesinin kullandığı silahın yerini tutması için dövülmüş bir kılıçtan ibaret olsa bile, onu incitmezdi. Annesinin ona dövüşmeyi öğrettiği kılıçtan çok daha sessizdi belki ama kendince şarkısını söylüyordu ve herhangi bir kılıç gibi birinin onu dinlemesi ve ona istediğini vermesi yeterdi. Raylynn bunu yaptığı sürece, kılıcı ona her zaman iyi davranırdı.

"Kalkmışsın." Bu tek kelime meditasyonunu bir savaş baltasının zarafetiyle böldü.

Raylynn onu rahatsız eden kaba adama kirpiklerinin ardından baktı. Kesişim'de sessizlik yoktu, düzen yoktu, zarafet yoktu. Ama burada hiç eksik olmayan bir şey vardı: Altın.

Bütün dünyada, İmparatorluk Başkenti dışında, burası kadar zengin bir yer yoktu. Zaten Başkent'teki zenginliğin çoğu da fetih ganimetleriyle dolup taşan eski mahzenlerdeki sandıklara gizlenerek korumaya alınmıştı. Tek bir adamın hükmü altındaydı ve Raylynn buz gibi Güney'e yorucu bir yolculuk yapsa bile o adam düellolarından herhangi birine bahis oynayacak değildi.

Yani asıl olay Kesişim'di.

Raylynn, onu çatıdaki tünekten alması için yollanan vahşi adamı takip etti. Her şeyden yukarıda dururken kulakları akşamın ilk rüzgârlarının, zamanın geçişinin ve kuru havada fırıl fırıl dönüp yere geri inen kumların sesini seçebilmişti. Ama işine yoğunlaştığında işitme duyusu da odağını değiştirmişti.

Yeni bir ritmin, durup dinlemek için zaman ayırmayanlara kendini göstermeyen bir nabzın atışını duymuştu. Raylynn, hayatının büyük bir kısmını bu sesi çözmeye çalışarak geçirmişti — bir odanın ruh hâli, zaferle ayrılabilceği gibi katledilerek kendini kanının ortasında yatabileceği anları sarıp sarmalayan atmosferi.

Teoride.

Teoride katledilebilirdi. Raylynn hızla alanın havasını özümse-di. "Zayıf taraf" sözleri ve rakibinin adı, sayamayacağı kadar çok kez kulağına çalınmıştı. Bahiste kimse ona para yatırmıyordu. Bu, iyi durum senaryosuydu. Kazanma ihtimali daha zayıf olan taraftı, yani ringden galibiyetle ayrıldığında kazandığı para daha yüksek olacaktı.

Raylynn elinde kalan tüm altını kendine yatırmıştı. Çünkü hangi iyi dövüşçü kendine oynamazdı ki? Altınlarını kendi kılıcına yatırmayanlar güvenilmez sahtekârlardı.

Kalabalık onun geçmesi için ikiye ayrıldı, grupları arenadan ayı-

ran bölmeye doğru yolunu açtı. Bir zıplayışta kendini ringin içine attı ve o anda kendini dünyanın merkezindeymiş gibi hissetti. Her şey ona ve yeteneğine bağlıydı. Ondan ötesi yoktu; ondan ve elinde tuttuğu kılıcından.

Rakibi iriyarı bir adamdı. Onun gibi adamlarla sayısız kez dövüşmüştü: Sırf kendilerine kas yapmak gibi doğal bir yetenek bahşedilmiş diye tanrılarla omuz omza savaşmaya çağrıldığını düşünen tiplerle.

Eh, kılıç onun işiydi. Kasın önemi yoktu. Önemli olan kılıcını nasıl kullandığını. Ve bu açıdan bakıldığında, Raylynn karşısındaki adamın beceriksiz olacağını şimdiden görebiliyordu. Adamın kılıcı, sahibini sevmediğini söylemişti Raylynn'e.

"Hepsi hanımefendiye!" diyen bir ses dikkatini dağıttı.

Raylynn'in gözleri konuşan kişiyi aradı, dalgalı saçları kısa kesilmiş iri bir Güneyli'nin üzerinde durdu. Adamın elindeki altınları ve parıldayan güneş şeklindeki altın kolyesini görür görmez dudakları bir sırtışla kıvrıldı. Genç Prens'in Kuzey'deki cepheye gitmeden önce şehirde mola verdiğini duymuştu ama adamın parasının onun katılacağı düellonun kasasını tıka basa dolduracağını hiç düşünmemişti.

Prens onun bakışlarını yakaladı ve dudaklarına bedeninin geri kalanıyla ahenksizlik içinde tıslayan ukala bir gülümseme yayıldı. Hâlâ çocuk kalmaya çalışan bir adamın görüntüsüydü bu, işe yarar bir saldırı yöntemi keşfetmiş ve bunu bıktıracak derecede kullanan bir adamın.

Raylynn kahkahalara boğuldu. Çocuklara ayıracak zamanı yoktu — tabii oyunlarını onlar üzerinde oynamayacaksa. Ama bu sefer durum farklıydı. Çalışmak için buradaydı ve eğer prens parasını ona oynamak istiyorsa oynasındı. Zaten bir anlamda ona biraz İmparatorluk altını borçlulardı — hiçbir şey için değilse bile merhume İmparatoriçe'ye hizmet ederken ölen annesi için.

Parasını ona yatırmaktan vazgeçirmeye çalışan aptallara karşı, "Leydi R'ye güvenim tam," diye ısrar etti Prens.

İşte bu, Raylynn'in dikkatini çekti. Prens'in şapşal gülümsemesinin ve kibirli rahatlığının ardında, gözlerini dolduran bilgili bir ifade vardı. Kalçasındaki kılıç kınında mutlulukla çınladı.

Ona bu kadar güvenmesinin nedeni neydi? O da Raylynn gibi kılıcın şarkısını duyabiliyor muydu? Takındığı zayıflık maskesinin ve ustalıklı doldurduğu kılığının ardını mı görüyordu?

"Altınımı kaybetme. Harçlığımın hepsi o." Prens ona göz kırptı.

Raylynn tekrar güldü. Onun o soylu kibrine gülüyordu. İkisinin de bariz bir şekilde kılıç insanı olmasının ve ikisinin de bunu apaçık görmesinin komikliğine gülüyordu. Kılıcın koca dünyada bir avuç insan içinden o adamı seçmiş olması gerçeğine gülüyordu.

"Kazanırsam, kazancını benimle bölüşür müsün?" O da Prens'e göz kırptı. Cilve yapma taktiği tam olarak doğru etkiyi yaratmıştı.

"Kazanırsan!"

Raylynn'in dövüşme hevesi şimdi iki katına çıkmıştı —gerçi işler bu noktaya gelmese de elinden gelenin daha azını sergileyecek değildi— ve kafasında hızlı bir hesap yaptı: Önümüzdeki iki ay boyunca başını sokacağı bir yer ve midesine girecek bir şeyler ayarlamasına rahat rahat yetecek altın söz konusuydu. Eğer annesinin Baba'nın koridorlarından geri gelip de ona musallat olmasına neden olacak bir şey varsa, o da bir dövüş kazanmak niyetiyle çıkmaması olurdu.

Ringin ötesindeki bedenlerin kıpırdanışı, tezahüratlar, mırıldanmalar, keyifli gevezelikler... Bunların hepsi alçak perdeden yumuşak bir ritme döndü. Kulak zarında uğuldadı ve kış kırağı gibi eridi. Raylynn'in kulak verdiği tek şey zilin çınlamasıydı.

Zil zihninde keskin bir tınıyla yankılandı ve Raylynn, iri adam daha ne olduğunu anlayamadan atıldı. Hödük, ağır kılıcını kaldıracak ve Raylynn'in saldırısını savuşturacak vakti zar zor bulmuştu. Kadın dövüşün birkaç dakika içinde sonlanmayacağını anlayınca duyduğu hayal kırıklığıyla ofladı.

Kılıcı, rakibinin savuşturmasıyla çınladı. Kıza onu geniş açılı bir hamleyle baştan sona savurmasını söyleyen bir frekansla uğuldadı.

Adamın çeliği, onun daha ince silahından pek etkilenmemiş gibi ahenksizce şakiyordu. Kendi kılıcı, adamınkinin ucunu üstünde hissetmekten hoşlanmamıştı ve Raylynn onun uyarısına kulak verdi.

Yarım bir sıçramayla geriye çekildi ve adamın saldırısından kaçınmak için tutuşunu, kılıcının ucunu U şeklinde aşağı daldırabileceği gibi ayarladı. Saldırıya geçerek ve hızının onu ayarlamasına izin vererek, yandan bir darbe indirme avantajını elde edebileceğini biliyordu.

Vahşi adam onun taktiğini görerek kıpırdandı; ayakları ringin sıkışık toprağına uyarırcasına vurdukça, çıkan ses Raylynn'in kulaklarında gürültüyle yankılanıyordu. Raylynn kendini doğrultmaya çalıştı ama adam onun kılıcı tutan kolunu yakaladı. Kızı çekiştirerek kendisine ve silahına yaklaştırmaya çalıştı.

Raylynn güç bakımından adama üstün gelemeyeceğinin farkındaydı — bu da adamın ona karşı gücünü kullanması gerektiği anlamına geliyordu. O yüzden de adamın onu çekmesine müsaade etti ve sonra içe doğru kıvrılıp diğer tarafta kalan dirseğini kaldırarak adamın çenesine indirdi. Bir çatırtı duyuldu ve bu ses, tezahüratların tekrar zihnine sızması için bir alan açtı.

Kalabalık bu dövüşü bayılıyordu. Raylynn her zaman iyi bir gösteri sergilerdi: Aptallık ederek favori dövüşçüyle rekabete giren ve sonra sağlam bir mücadele veren gizemli zayıf taraf. Hatta sağlam bir mücadele vermekten fazlasını yapıyordu: Kazanıyordu.

Adam yalpalayarak kızı serbest bıraktı ve Raylynn parmaklarının üzerinde dönerek dans eder gibi uzaklaştı. Bu hareket, bir yandan da durumu ve gelişimini hızlıca değerlendirmesini sağladı. Kılıcını bir kez çevirdi ve bıçağın düz kısmıyla adamın eline sertçe vurdu. Bileğini hafifçe eğince bıçağın ucu adamın tenini azıcık kesti.

Ahmak herif hem inatçı hem gururluydu. Kararlı bir adam gibi hızlı hızlı soluyordu ama istediğini alamayacaktı. Raylynn burnundan nefes aldı ve adamınkine zıt bir tempoyla ağzından verdi. Eğer o sesini yükseltecekse, Raylynn alçaltacaktı. Farklı perdeden şarkı söyleyeceklerdi, ta ki Raylynn onun sesini boğana kadar.

Adam kılıcını biraz fazla geniş savurdu, hamleleri ıskaladıkça duyduğu hayal kırıklığı onu iyice beceriksizleştiriyordu. Raylynn, bu hamleden kolaylıkla kaçındı. Şarkı sadece ve sadece Raylynn için akmaya başlamıştı. Artık durdurmaya çalışmak için çok geçti.

Bir beceriksiz saldırı daha. Yine ustalıklı bir savuşturma. Darbeleri darbelerine, vuruşları vuruşlarına denkti.

Raylynn, onu beklediği hatayı yapmaya zorlayana dek rakibinin bu şekilde devam etmesine izin verdi. Boy farklarını kendi avantajına kullanarak öne doğru adım attı. Adam onun yaklaşmasıyla birlikte pozisyonunu yeterince hızlı değiştiremedi ve Raylynn kılıcının ucunu adamın boynuna bastırdı.

“Senin günün değil.” Sırıttı ve zil bir kez daha çalana kadar duruşunu bozmadı.

Nefes nefese kalan Raylynn geri adım attı ve elini terden sırlıklam olmuş saçlarının arasından geçirdi. Algılarını tekrar arenaya açtı ve gürültü, zihnine bilgileri akıttı. İzleyiciler, yeni dövüşçünün favorilerine üstün gelmesi karşısında heyecanlananlar ve “kaybetme olasılığı düşük bir bahse” gereğinden fazla para basmış oldukları için sızlananlar arasında ikiye bölünmüş gibi görünüyordu.

İşi bitmişti, ringin kenarına yöneldi.

“Bekle, bekle!” Bahisçi ellerini havaya kaldırarak çıkmasını engelledi. “S-sen kendini düzgün tanıtmadın. Hile yaptın. Sana ödeme yapmam beklenemez.”

“Sana kılıç deneyimim olduğunu ve ringlerde para karşılığında dövüştüğümü söyledim.” Kılıcını kınına soktu. Yorucuydu ama vasıflarıyla ilgili bu konuşmayı ringe girmeden önce de sonra da yapmaya alışkındı, bu ilk değildi. Ne zaman bir favoriye yense hep böyle oluyordu.

Bahisçi kızın söylediklerini düşündü, gerçeği çoğu kişiden daha iyi kavradı. “Peki, ya iki katı ya hiç bahisli bir dövüşe çıkmaya ne dersin? Bunun acemi şansı olmadığını kanıtla.”

Raylynn bunu duyunca kıkırdadı. “Aklında kim var?” Havadan gelen altını reddetmek doğasında yoktu.

Bahisçi, Raylynn'in bir haşka ödüllü dövüşçü olduğunu farz ettiği birine, "Allon, buradaki hanımefendiyle dövüşmek ister misin?" diye seslendi.

Adam başını iki yana sallamakla yetinerek reddettiğini bütün salona duyurmaktan kaçındı.

"Limmin?"

Bu aday da, "Nasıl dövüştüğünü gördün mü?" diyerek teklifi zekice geri çevirdi.

"Bu bahse tutuşmak isteyen kimse yok gibi görünüyor." Raylynn omuz silkti. Zaten yeterince kazanmıştı. Özellikle de Prens'in kazancından pay alacaksa.

"Ona ben meydan okuyorum," dedi söz konusu Prens birden.

Raylynn bir elini kalçasına koydu ve kaslı vücudunu ringe doğru kaldırmaya başlayan soyluya boş boş baktı.

"Prensim..."

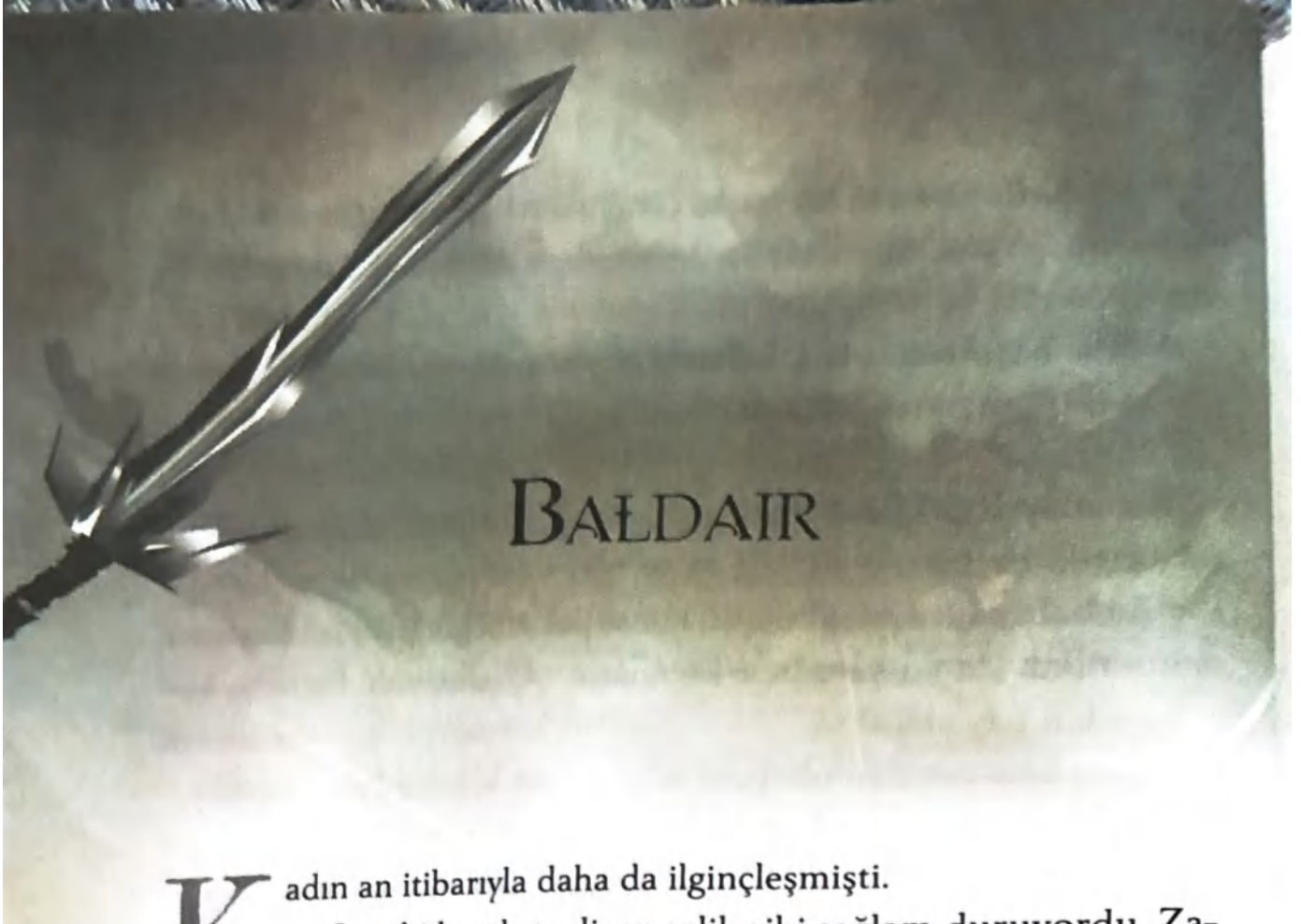
Raylynn bir elini kaldırarak bahisçiye susturdu. Kılıcını çekti ve bir bilek hareketiyle havada döndürdü. Bu hareketi Prens'in dudaklarında bir tebessümün belirmesine neden oldu.

"Eğer ben kazanırsam, geçen dövüşten tüm kazandıklarını bana verirsin."

"Ben kazanırsam sen de benim özel muhafızlarıma katılacaksın."

Raylynn kaşlarını kaldırdı. Bunun pek de adil bir takas olmadığını bir yana bırakırsak, Prens'in sözleri ilgisini uyandırmıştı. Birkaç avuç altın, hayat boyu tahta hizmet etmeye eşdeğer değildi. O, bunu herkesten iyi biliyordu. Bu aptal işi bir bahisti.

"Kabul ediyorum." Bahsin aptallığının farkında olması kabul etmesini zorlaştırmamıştı. Kaybetmesinin imkânı yoktu.

BALDAIR

Kadın an itibarıyla daha da ilginçleşmişti.

Su gibi hareket ediyor, çelik gibi sağlam duruyordu. Zarifti ama onunla ilgili hiçbir şey kırılğan görünmüyordu. Bu Leydi R, Güney Senatosu'ndaki gerçek, unvanlı leydileri az önceki düelloyu savuşturduğu rahatlıkla gölgede bırakırdı. Baldair'in bundan hiç kuşkusu yoktu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Erion sonu gelmez kaygılarını fısıltıyla dile getirmek üzere tırabzanların üzerine yarı yarıya eğilmişti. "Bunun çok da uygun kaçaca—"

"Ben prens değil miyim?" Baldair ona sıırıttı.

"Evet ama..."

Erion, Baldair'in tepeden bakan tavrına olduğu kadar lafının ikinci kez kesilmesine de kaşlarını çatı. "O zaman neyin uygun kaçıp kaçmayacağına sanırım ben karar veriyorum."

"Bekle bakalım, Erion, kılıcını o kıza saplamaya bu kadar istekliyse Prensimizin yoluna çıkmayalım."

Baldair gürültülü bir kahkaha patlattı. Her durumdan eğlenilecek bir şey çıkarma konusunda Jax'in üstüne yoktu, hem de hiç istenmediği zamanlarda bile. Ki doğruyu söylemek gerekirse bu, uygunsuz şakalarını daha da komik kılıyordu.

"Siz çocuklar tamam mısınız?" dedi kılıç ustası kadın, kelimeleri uzatarak. Üstü pek de kapalı olmayan bu bayağı şaka karşısında sesinde en ufak bir gücenme yoktu. "Ben hiç aranızı girmeyeyim," diye devam etti dikkatlerini çektiğinde. "Prensiniz sizinle takılmaktansa benimle kılıççılık oynamak istiyor diye kıskançlığa kapılmanızı istemem."

Baldair bu kadının tam ekiplerine göre olduğuna karar verdi. Savaşa giderken sivri bir dili ve ondan da sivri bir kılıcı olan güzel bir kadından daha çok yanında götürmek isteyeceği birini düşünemiyordu. Daha da iyisi, kadın ikisini kullanmayı da çok iyi biliyordu.

"Eh, pozisyonlarımızı alalım mı?" Baldair normalde iki dövüşçünün başlama noktası olan ringin merkezini işaret etti.

"Nasıl istersen."

"Hayatında hiçbir erkeğin kendi isteklerine göre hareket ettiğini sanmıyorum." Baldair yıllar içinde sayısız kadın tanımıştı ve hepsinin ortak bir noktası vardı: Onlara daha hiçbir şey vermeden daha fazlası için yalvartabilirdi. Oysa bu kadın belli ki farklıydı. Baldair'in her bakış için çabalamasına neden oluyordu ve bu çaba, ilk kez tattığı bir hazdı.

"Öyle yaptığımı düşünmelerine izin veriyorum."

"Bundan da şüpheliyim." Bu yorum bir sırtışa neden oldu. Baldair ring şefine döndü. "Hazırım."

Adamın belli ki tereddütleri vardı. Baldair omuzlarını dikleştirerek olabildiğince uzun durmaya çalıştı. Görüntüsü karşısında Leydi R'den geldiğine yemin edebileceği kısık sesli kıkırtıyı duymazdan geldi.

Ona neredeyse Jax'in boyuna ve Erion'un kaslarının iki katına erişeceğini vadeden bir büyüme atağı geçirmiş olsa da Baldair hâlâ babasının ayakkabılarını giyen bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Vücut yapısı oturmaya başlamıştı ve sesi her zaman birkaç oda öteden yankılanacak kadar gür olmuştu. Ama insanlara hükmetme,

önemli bir konuda gerçekten hükmetme fikrinin ona verdiği rahatsızlığı gizlemek için hâlâ uğraşması gerekiyordu.

İsteksiz ama itaatkâr ring şefi zile döndü.

Baldair dikkatini karşısındaki kadına çevirdi ve kadının görüntüsü sanki çöldeki bir serapmış gibi dalgalandı. Biraz önce güzellik, potansiyel bir yetenek ve gecesini geçirebileceği bir eğlence gördüğü yerde şimdi bir kılıç ustası duruyordu. Etraftaki bütün yüzler, geriye yalnızca ikisi kalana kadar birer birer silinip yok oldu.

Gerilimin kadının kaslarını sarmasını izledi; dizlerini hafifçe büküşünü, ağırlığını parmaklarına verişini. Kadın ona doğru yavaşça yaklaştı, Prens'in gözleri kas liflerinin tek bir kasılışını bile kaçırmadı. Baldair zilin çaldığını duymadı bile. Rakibinin saldıracağını gösteren işaretlerden; bileğindeki tendonların aniden fırlamasından, kılıcındaki tutuşunun sıkılaşmasından anladı.

Baldair kadının hamlesine —aşağı doğru bir darbe indirecekmiş gibi yapıp ileri doğru saplamaya geçmişti— çok yerinde bir savuşturmayla karşılık verdi. Kadının kılıcının kendi kılıcından sekme yönüne bakarak onun sıradaki hareketini tahmin etmek için kenara çekildi ve neredeyse kadına yandan saldırabilecekti. Ama kadın onun hamlesi karşısında eğildi ve bir avucuyla yerden güç alarak uzaklaştı.

Yıllar içinde kılıç düellosu hakkındaki pek çok teori öğrenmişti ama hiçbir sözcük Baldair'in gördüğü şeylerle kıyaslanamazdı. Karşı karşıya geldiği her rakibinin bir parçası olan o eşsiz deneyim ve teknik karışımına hiçbir ayak hakimiyeti antrenmanı hazırlayamazdı onu. Bunu başarmasını sağlayacak tek şey gözlerini açık tutması ve karşısındaki kişinin kılıcını savurmasını sağlayan arzusunun ta içini görmesiydi.

Bunu yaptığı sürece, her hamleyi daha yapılmadan öngörebilirdi.

Aynı ritmi tutturdular. Bir bıçak girdabı, birkaç saplama hamlesi, dönüşler ve savrulmalar esnasında neredeyse birbirine değen bedenler ve onları olduklarından daha büyük bir tehlikedeymiş

gibi gösteren kıl payı kurtulmalarla dolu bir heyecan dalgasıydı. Esasında, ikisi de inanılmaz kontrollüydü – Baldair’in kontrollü olmakla övünebileceği birkaç alandan biriydi bu.

Kendi istemediği sürece kılıcı kadına isabet ettirmezdi, hem de kılıcının ağırlığına rağmen. Karşısındaki kadın belli ki yılların deneyiminin getirdiği bir kesinlikle hareket ediyordu, bu yüzden Baldair de hemen hemen onun kadar kendinden emin hissediyordu. Daha önce bu kadın kadar dengi olan bir rakiple nadiren karşılaşmıştı – Prens’e duyduğu göstermelik bir bağlılık yüzünden kendini geri de tutmayan ya da dikkat dağıtacak kadar beceriksiz olmayan bir partnerle.

Hoş bir değişiklikti bu.

Bir dönüş sırasında Baldair bir an için onun yüzünü gördü. Alnında boncuk boncuk ter damlaları parıltıyor ve yanaklarından akıyordu. Okyanus rengi gözleri alev alevdi, koyu renkli dudakları nefes nefese kaldığı için aralanmış ve keyifli bir tebessümle kıvrılmıştı.

Prens’in dudakları da bir gülümseyişle yukarı doğru kıvrıldı, ortak bir sır vardı sanki aralarında. Bakışları birbirine kilitlendi ve kadının avucunun ön kolundan yukarı tırmandığını hissettiğinde olan olmuştu.

Kadın gözlerini ve aynı zamanda aklını çalmıştı.

Kılıcının ucunu çenesinin altına, tam da gamzesinin olduğu yere bastırdı. Baldair yutkundu, kadının ona üstün geldiğini aniden fark etmesiyle daha da kendinden geçmişti. Etrafındaki manzarayı bir kez daha idrak etmeye başlarken bilincinin geniş fırça darbeleri arenayı renklendirdi.

Leydi R geri çekilip kılıcını kınına yerleştirdi. Çıkan tek ses, ringe girdiği tarafa doğru ilerleyen kadının botları altında çatırdayan toprak yoldan geliyordu.

Baldair çılgın bir sırıtışla ensesini ovuşturdu. Ellerini bir araya getirip hararetli bir şekilde alkışlayarak sessizliği bozdu.

“Tebrikler!” Bir İmparatorluk prensini yenmiş birini alkışlayıp

alkışlamamak konusunda tereddüt eden izleyicileri canlandırmak için sessizliği bozarak onları da katılmaya davet etti. "Bu akşamın galibini tebrik ederim."

Kadın muzip bir bakış daha attı, saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı, başını alayla eğdi ve kazancının olduğu keseyi alarak tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

BALDAIR

Baldair, kadının az önce boşalttığı yere bakmaya devam etti. Ringden çıkıp da arkadaşlarının yanına gitmeden önce birkaç saniye oyalandı. Kadın kelimenin her türlü anlamıyla Baldair'i savunmasız bırakmıştı.

Baldair ona uzatılan maşrapayı aldı; Erion mu uzatmıştı yoksa Jax mi emin değildi. Dirseklerini ringin etrafındaki duvara dayadı ve kadının tekrar orada belirmesini dileyerek bakmaya devam etti.

Nereye gitmişti ki? Öyle bir dövüşçü nerede yaşardı? Nerede antrenman yapıyordu? Bildiklerini nereden öğrenmişti?

Bu sorular zihninde dolanıp duruyor, bu akşam için ayırdığı altının çoğunu kaybettiğinden para kesesindeki şingirtinin eksikliğini dolduruyordu. Maşrapayı ileri geri salladı, artık ısınmış sıvıya ilgisini tamamen kaybetmişti. Peşine düşse onu bulur muydu ki? Yoksa o fırsat çoktan kaçmış mıydı? Kılıç konusunda bu kadar iyi olan bir kadınla, onu yoluna çıkaran o büyük ve belki de biraz zalim gizeme geri kaptırmak için mi karşılaşmıştı?

Baldair nihayet ılık birasından bir yudum aldı, dikkati o kadar dağılmıştı ki tadını içilebilir bulmuştu. Duruma felsefi bir açıdan yaklaşması gerekirse, kadın onu kesinlikle mahvetmişti.

Gözlerinin önünde bir el sallandı. "Baldair, Baldair... Erion, kor-
karım ki onu kaybettik."

"Onu kendi hâline bırak, ben acıktım." Arkadaşlarının sözleri
yavaş yavaş anlam kazanmaya başladı başladı.

"Hadi ama, seni sevdalı köpek yavrusu, senin bile bir şeyler
yemen gerek." Jax kolunu onun omzuna attı ama Baldair hemen
silkindi.

"Sevdalı değilim ben." Bu fikir karşısında kahkaha attı. Kadın
kesinlikle büyüleyiciydi. Ama aşk mı? Bu hiçbir surette boyun eğ-
mediği bir duyguydu. Kazanılacak pek çok deneyim, tanışılacak çok
fazla insan vardı. Aşk, kısıtlanmak ve geleceğini dünyadaki diğer
insanlardan —özellikle kadınlardan— öğrenilecek onca şeyden mah-
rum bırakmak anlamına geliyordu.

"Arzulu mu desek o zaman?" diye netleştirdi Jax kendine has o
kıkırdayışıyla.

"Büyüyor olabilir misiniz yoksa, Prens'im?" Erion uygun unvanı
kullanmıştı ama söylediğinin hiçbir tarafı kulağa saygılı gelmiyor-
du. "Şey olup da... Nasıl demiştin, Jax? Arzulu mu? Buna rağmen
kızın peşinden gitmemen? Seninle gurur duyuyorum."

"Belki de biraz erken konuşuyorsun," diye düzeltti Baldair
ukala bir sırıtışla. Kızın peşinden gitmeyi o da düşünmüştü ama
Erion'un ağzından duymak fikrin kulağa daha cazip gelmesine ne-
den olmuştu.

"Baldair..."

"Sadece bir dakika sürecektir!" diye seslendi, çoktan arkadaşların-
dan ayrılıp çıkışa doğru yönelmişti.

Toplamda bir dakikadan fazla sürdü. Baldair üç farklı dövüşçü-
ye, mekânın sahibine ve bahisçiye kadını sorduysa da hiçbiri Leydi
R'nin kim olduğunu ya da nereden geldiğini biliyormuş gibi gö-
rünmüyordu. Dahası, bu düellodan önce Kesişim'de kadını gören
olmamıştı; çoğu bunu kadının serserinin teki olmasına bağlıyordu.
Hatta kanun kaçağı olması bile olasıydı.

Morali bozulan Baldair, Jax'in yanına döndüğünde Erion'un hiçbir şey demeden ortadan kaybolduğunu gördü.

Yaslandığı duvardan ayrılan Jax, "Çok acıktığı için önden gitti," diye açıkladı.

"Nereye gitti?" diye sordu Baldair, ellerini ceplerine sokarak.

"Şuraya." Jax düello ringinin aşağısındaki mütevazı işletmenin dışındaki küçük standı işaret etti. "Şu senin Leydi R'den bir iz yok anladığım kadarıyla, ha?"

"O benim değil." *Henüz*, diye ekledi Baldair aklından.

"Henüz." Jax cevaplarırken hiç duraksamamıştı. Prens bir an yüksek sesle konuşup konuşmadığını merak etti.

Baldair başını keyifle iki yana salladı. Bu adam dört yıldır, yani Prens, Erion'a arkadaşını kefaletle idamdan kurtarmak için yardımcı olduğundan beri onunla birlikteydi. Teknik olarak tahtın hizmetinde olan Jax'te, Baldair'in gösterdiği onca çabaya rağmen bir türlü köreltemediği bir sertlik vardı. Ama zaman içinde "efendi ve köle" ya da "zoraki müttefik" olmaktansa "arkadaş" olmaya doğru yol almışlardı. Baldair bu süreç boyunca sabırlı ve istikrarlıydı. Hiç kimseden zoraki bir sadakat beklemiyordu. Ya içlerinden gelecekti ya da hiç olmayacaktı.

"Bir gün olacağından da şüpheliyim. Kim bilir nereye gitti? Onu bulmak için nereden başlayacağımı da bilmiyorum..."

"Belki başka bir düello ringine bakabilirsin?" diye önerdi Jax.

Baldair başını iki yana salladı. Bunun bir anlamı yoktu. Onun gibi bir kadın hesaplı hareket ederdi. Ne için dövüştüğünü biliyordu ve muhtemelen şimdiye kadar birkaç kez kazanmıştı. Eğer dikkatli olursa ve kumar oynatanların öfkesini üzerine çekme riskine girmezse, o yeteneğiyle mis gibi geçinip giderdi.

"Peşinden gelen bir Leydi R görmüyorum," diyerek gözlemini paylaştı Erion. Yemek arabasının ışığı altında, elindeki kaşık pilav kâsenin üzerinde öylece kalmıştı.

"Gitti, sonsuza dek bir gizem olarak kalacak," diye sızlandı Bal-

dair, bu gerçeğin onu esasında ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını saklamak için teatrallığı abartarak.

“En iyisi.” Erion yemeğini yemeye devam etti; ara ara ısırma ve çiğneme işlerine bir ara verip diğerlerine laf yetiştirmekten de geri durmadı. Normalde yetiştirilme tarzı yemek yerken konuşmasına müsaade etmiyordu. Bu, esasında herkesin uyması gereken bir görgü kuralıydı ama böylesi mütevazı yerlerde uyguladığında, Erion’un daha da göze çarpmasına neden oluyordu. Sanki dimdik duruşu ve özenle seçtiği kelimeleri yeterli değilmiş gibi. Bu adam Baldair’i varlığıyla bile eğlendirebilirdi. “Onun gibi bir kadına buluşmak istemezsin.”

“Kadın tam da cephede ihtiyaç duyacağımız türden biri,” diye ısrar etti Baldair.

“Cephede kime ya da neye ihtiyacımız olacağını henüz sen de bilmiyorsun.”

Erion’un onu iğnelemek gibi bir niyeti yoktu ama yorumu Baldair’i sırtından bıçaklamıştı. Dediği doğrudu; savaşa —gerçek savaşa, insanların öldüğü, koca bir ordunun ona bel bağladığı savaşa— hazırlanmak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Hayatında sadece iki insan öldürmüştü ve kılıcı kurbanların iç organlarına girdiği zaman duyduğu o his, bazı geceler ona musallat olmaya devam ediyordu.

Jax, “Bütün o katliamın ortasında bakacak güzel bir şey istediği için onu suçlama,” diye azarladı Erion’u. “Eve yazdığı mektuplarda senin yüzünü anlatacak değil ya.”

Erion’un tepesi atmıştı. Baldair gülerek endişelerini geçiştirdi. Hâlâ zamanı vardı. Güney’deki ana ordunun Doğu ve Batı’dan gelecek olan takviye kuvvetlerle birleşip Kuzey’e ilerlemesine daha iki ay vardı. O zamana kadar, yönetmenin nasıl bir şey olduğunu çözecekti.

Bir şekilde.

Tiz bir ısıklık akşamı delip geçti, ardından başka ısıklar duyuldu. Bundan kısa bir süre sonraysa kadınlı erkekli bir grup yolun aşağı-

sına doğru koşturdu. Üniformalarının ön tarafına İmparatorluk güneşi, arka tarafına Batı'nın yükselen Zümrüdüanka'sı işlenmiş elçiler, kıyafetleri rüzgârda dalgalanarak sesin kaynağına doğru yöneldi.

Baldair, Kesişim muhafızlarının döndüğü köşeye bakarak, "Bu da neydi böyle?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi.

"Öğrenmenin tek yolu var." Jax, Baldair'e öncülük etmesini işaret etti.

"Bekleyin, hayır, daha bitirmedim." Erion üzüntüyle yemeğine baktı.

"Eve döndüğümüzde devam edersin!" diye seslendi Baldair omzunun üzerinden. Erion ve ailesinin, her daim emirlerine amade hizmetkârları bulunurdu. Bu açıdan Le'Dan mülkü kendi içinde bir saray gibiydi.

Baldair, Erion'un tarafından gelen bir homurdanma daha duydu —kesinlikle gerekli olmadığı müddetçe tehlikeye atılmamakla ilgili bir şeydi— ama sözcükleri seçemeyecek kadar uzaklaşmıştı.

Üç kafadar, okullu çocukların karanlık bir cazibeye çekilmesi gibi, farklı heyecan seviyeleriyle muhafızları takip etti. Cinayet mahalli olduğu açıkça belli olan bir noktanın etrafında yarım halka şeklinde dizilmiş yedi kişiyle karşılaştılar. Halktan insanlar daha iyi görebilmek için hızla aradaki boşlukları kapadı.

"O yaptı!" diye bağırdı bir adam, halkanın karşı tarafından işaret ederek.

Baldair gözlerini yüzüstü yatan cesetten sızan kandan ayırarak cesedin başında duran kadına baktı. Saçlarını arkadan örmüş ve ensesinin üzerinde gevşek bir topuz yapmıştı. Ama gözlerini karıştırmak mümkün değildi.

Leydi R.

"Adamı soğukkanlılıkla öldürdül!"

Aynı ringdeki gibi duran kadın, bu ithamlar karşısında hiç istifi bozmadı. Rahat bir tavırla dikiliyordu; eli, eğer kışkırtmaya kalkarlarsa muhafızlara karşılık vereceğini gösterircesine kalçasındaki kılıcındaydı.

"Bu iddialar doğru mu?" diye sordu muhafızlardan biri, kalabalığın uğultusunu bastırarak.

"Doğru; yani onu öldürdüğüme dair olanlar." Kadın suçu reddetmekle nefesini boşa harcamamıştı ve gerçeği kabul etmek onu panikletmiş gibi görünmüyordu.

"Onun gibi kadınlara bulaşmak istemezsin demiştim," diye mırıldandı Erion.

"Onu öldürdüm çünkü benden bir şey çaldı — onu bana iade etmediği ya da nerede olduğunu söylemediği gibi bir de bana saldırdı," diye bilgilendirdi muhafızları. "Meşru müdafaaydı."

"Buna dair bir kanıtın var mı?"

"Sözüm dışında yok." Leydi R, muhafızların ihtiyaç duyması gereken tek teminat buymuş gibi konuşmuştu. Öyle bir tavrı vardı ki, Baldair kadının soyağacının bir noktasında soyluluk olup olmadığını merak etti.

"Bu iddiaya tanık olan var mı?"

"Ben adamı öldürdüğünü gördüm!" diye bağırdı bir başkası.

"Onu öldürdüğümü söyledim zaten," dedi Leydi R bıkkınca iç geçirerek.

"Korkarım ki sorguyu biraz derinleştirebilmek adına sizi muhafız merkezine götürmek zorundayız."

Baldair olayın tehlikeli bir hâl alışını izledi. Muhafızın ona yaklaşmasıyla birlikte kadının duruşu da belli belirsiz değişti. Ayağını arkaya doğru götürerek dengesini sağlamlaştırdı. Kını, kılıcın kanzasına uyguladığı baskıdan dolayı yana yattı. Muhafızlar onu almayla çalışırsa, mücadele etmeden teslim olmayacaktı.

Kazanacaktı da.

"Ben ona kefil olabilirim!" Baldair öne çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı Erion.

Muhafızların hepsi ona baktı. "İmparatorluk Prensi olarak, ona ben kefil oluyorum."

"P-prensım." Kadına doğru ilerlemeye başlamış olan muhafız irkilerek bir ona bir Leydi R'ye baktı. "Siz öyle diyorsanız..."

Baldair hiçbir şey demeyen kadına baktı ve az evvel soğukkanlı bir katili kurtarmamış olduğunu umdu.

"Hadi o zaman, gidin." Muhafızlar insanları uzaklaştırmaya başladı.

Leydi R ardına dönüp bakmadan yoluna devam etti.

Baldair dağılan kalabalığı yarararak geçti, şüpheli bakışları ve kararlarının uyandırdığı kuşkulu fısıldaşmaları göz ardı etti, dedikodu çoktan alevlenmişti. Nihayet diğer tarafa vardığında kılıç ustası birkaç adım önündeydi.

"Bekle!" diye seslendi. Kadın gerçekten de durdu. Baldair o kadar şaşırmıştı ki aklındaki dile getirmesi için kadının tek kaşını kaldırarak sabırsızca ona bakması gerekti. "Muhafızlarıma katıl?"

"Düelloda beni yenseydin katılacağımı söylemiştim ama yemedin." Bu doğrudan bir hayır değildi ve sesindeki eğlenceli tını da devam etmesi için yeterli bir teşvikti.

"Seni az önce bir beladan kurtardım." Yakınlardan geçen bir kadının attığı bakış, Baldair'in bunu bu kadar yüksek sesle dile getirdiği için pişmanlık duymasına neden oldu.

"Ve bunu, karşılığında özel bir şey almak için pazarlık etmeden yaptın," dedi bir an düşündükten sonra. "İyi niyetle hareket etmeden önce daha dikkatli olmalısın. Kibar olmaya karar verdin diye sana bir şey borçlu değilim."

"Prensine daha çok saygı göstermelisin," dedi Erion, Baldair'e arka çıkarak. Baldair, Batılı soylunun yanında olduğunu bile fark etmemişti.

Kadın kısık sesle mırıldandı. "Bence sen ona hepimize yetecek kadar saygı duyuyorsun."

Baldair kahkahasına engel olamadı.

"İyi geceler *Prens*im."

"Bari adını söyle."

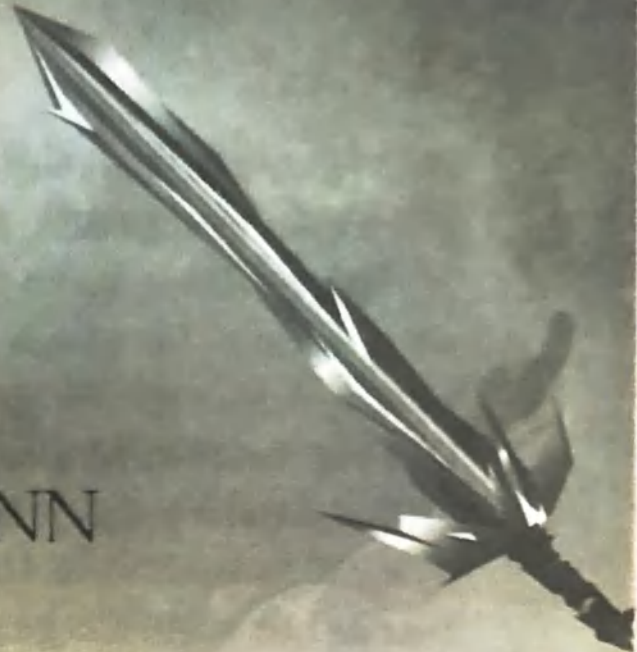
Kadın bir an durup düşündü. "Raylynn," dedi sonra temkinli bir şekilde.

Raylynn, diye düşündü Baldair, ismi aklında evirip çevirirken.

Güzel bir isimdi ve ona yabancıydı. Daha önce hiç duymadığı bir çayırkuşu şarkısı gibi.

"Le'Dan mülkünde olacağız, Raylynn!" diye bağırdı, uzaklaşan kadının arkasından. "Benimle tekrar dövüş – sadakatini kazanabilmem ve muhafızlarıma katılmanı sağlamam için bana bir şans daha ver!"

Raylynn ne arkasını döndü ne de onu bir cevapla onurlandırdı. Ama Baldair kadının onu duyduğunu omuzlarının sessiz bir kahkahayla sarsılmasından anlamıştı. Bu o kadar dikkat dağıtıcıydı ki Baldair mülklerine giden yolda Erion'un sızlanışlarını hiç duymadı.

RAYLYNN

Kargaşadan zarar görmeden ayrılmıştı ama Kesişim'e vardığından beri, annesinin kılıcının nerede olduğuna dair yeni bir bilgiye ulaşamamıştı.

Tanrılar, soyluluk kavramını Raylynn'in başına bela olsun diye yaratmıştı. Ölü prensesler, yozlaşmış idealleriyle Batılı soylular, İmparatorluk Prensleri – hiçbirinden hayır gelmezdi ve hepsi de kendini bir şey sanırdı. Raylynn elindeki bozuk parayı düşünceli bir tavırla havaya fırlatıp elinin sırtında tuttu ve dalgınlığın getirdiği bir rahatlıkla eklemlerinin bir ucundan öteki ucuna gezdirdi.

Eh, en azından prensten biraz altın kazandım. Bir işe yaramıştı. Para kesesi kalçasına çarparak yüksek sesle çınladı. Sanki eski sahibini çağırıyor, karşılığında bir şey vermeden soylulardan bir şey aldığını Raylynn'e hatırlatıyordu.

Raylynn genelde altın şingirtisini neşeli bulurdu. Şu an ise Baba'nın ötedeki diyarlarda dağıtacağı nihai yargı hakkında feryat eden bir Emegen'in vızıltısı gibi geliyordu.

Kesişim çöle karışmaya başladı. Çöl'ün kumları tıpkı zaman gibi her şeyi sahipleniyordu. Görkemli ticaret kalesi bile nihayetinde yerini sonu gelmez kum tepelerine ve onları çevreleyen boğucu karanlığa bırakmıştı. Kumtaşından evler ve Kesişim'in düz çatılı, ara-

lıksız yapıları azalmaya başladı ve o yapıların arasında fidan dalları gibi yükselerek göğü delen heybetli kemerler de yok oldu.

Raylynn derme çatma kampını şehrin sınırında, her köşesi dökülen virane bir binayla genellikle zararsız avareler tarafından mesken tutulan terk edilmiş bir evin arasına kurmuştu. Düzgün bir yatağı tercih ederdi ama Kesişim kadar büyük olanlar da dahil, zayıfı oynayarak dövüş kazandığı şehirlerdeki tavernalarda kalmamak gibi bir kuralı vardı. Hangi zengin soylunun hem kumarhane hem de han sahibi olduğunu bilemezsiniz. Ve eğer şehirde kimin nerenin sahibi olduğunu öğrenecek kadar zaman geçirmediyse, altınlarını kaybettiği için öfkeye kapılıp boğazını kesebilecek birinin çatısı altında uyumamaya özen gösteriyordu.

Raylynn omuz çantasını, atılmış brandayı çatlak duvarlardan birine gererek kurduğu çadırının yanına bıraktığında içindeki değerli eşyalar yüksek sesle tıngırdadı. Çantasının yanına oturarak kafasını geriye attı. Kesişim'in üzerine örtülü gökyüzü, hiç uyumayan şehir tarafından kirletilmişti. Raylynn'in arkadaş bellediği takımyıldızlar, hiçbir zaman tam anlamıyla sönmeyen ışığın pusu altında gizliydi.

Prens ne düşünüyordu ki? Raylynn onu harekete geçiren şeyi anlamıyordu. Adam kesinlikle ona bir şey borçlu değildi. Ama yine de Raylynn'i zor bir durumdan kılıcını kullanarak kaçma zahmetinden kurtarmıştı ve onun bu müdahalesinin bir getirisi olacaktı: Hakkında arama ve tutuklama emri çıkarılıp çıkarılmadığından endişelenmeyecekti. Bu şekilde her şey daha kolaydı.

Kılıcını kınından çıkararak yağını ve bileğitaşını aradı. Ama tekrar eden hareketler bile onu sakinleştirmiyordu. Bakımı yapılırken mutlulukla şakıyan bıçağın çınlaması bile olayı zihninde yatıştırmıyordu.

Prens ondan muhafızlarına katılmasını istemişti. Raylynn bu fikre kafa yordu. Annesinin artık çoktan tarih olmuş soylulara verdiği sözler beyninde yankılandı.

Tekrar durdu, kılıcını dizlerine bıraktı, saçını örüp sonra tekrar açtı. Elleri, daha akli düşünmeden nasıl hareket edeceklerini bili-

yordu. Yeminlerden de sözlerden de çok Tanrıça'nın gerçeğine inanırdı. Ana Tanrıça'nın eğirdiği kaderin kırmızı iplikleri, Raylynn'in ona karşı duran düşmanlarından yol yol akıtacağı kırmızılıkları yansıtacaktı zamanla.

O iplikler ona aitti. Hiçbir erkek, kadın, soylu ya da kraliyet mensubu onları değiştiremez, etkileyemezdi. Raylynn onları kendine uygun zamanda, kendi koşullarına göre eğirecekti ve her ne kadar yetenekli olursa olsun o bile kaderin ipliklerini değiştiremezdi. Raylynn kaderin ağırlığını çoktan üzerinde hissediyordu.

En nihayetinde, bu önceden kehanette görülmüş o ansa bile onurunu korumaya çalışacak ve yolunda yürürken intikamını alacaktı.

Olabilirdiğince hafif seyahat etmeye özen gösterdiğinden eşyalarını toplamak neredeyse hiç zamanını almadı. Etrafında bir prens olması kötü bir şey olmayabilir, diye düşünerek durumu akla uygun hâle getirmeye çalıştı. Eğer Prens'in birazcık bile yetkisi varsa, kafasında bu yetkiyi nasıl kendi yararına kullanabileceğiyle ilgili belli belirsiz birkaç fikir oluşmaya başlamıştı bile.

Peşine düştüğü kişiler, annesinin kılıcını çalanlar –Jadar Şövalyeleri– eski soylulardandı. Her köşe başında İmparatorluk'la ilgili atıp tutsalar da hâlâ unvanlarının kölestiydiler; bir prens saygı uyandırabilir ve başkalarının elde edemeyeceği sonuçlara ulaşabilirdi. Belki de tüm o "Prens'in muhafızı" kavramını kendi avantajına kullanabilirdi. Hatta ve hatta, bu dünyada annesinden kalan tek şeyi arayıp bulmak için kraliyeti kullanabilirdi.

Bu, yüzüne bir sırtış yayılmasına sebep oldu.

Daha öncekilerden biraz daha farklı bir güzergâhtan şehre geri dönerken hiç kimse onu rahatsız etmedi. Çoğu insan kılıcın şarkısını duyamasa da kılıcın seçtiği kişilerde herkesin *gördüğü* bir şey vardı sanki. Belki yürüyüşünden belki de elinin kabzasına gidiş şekliydendi? Kınının kendine has çınlamasından da olabilirdi. Hangisi olursa olsun, üzerinde altın ya da başka değerli eşyalar varken ve bu biliniyorken bile rahatsız edilmeden yürürdü.

Cahil bir aptalın ona meydan okumaya kalktığı nadir zamanlarda ise Raylynn ibret olsun diye cezayı hızla keserdi. Şehirde kaldığı süre boyunca başka meydan okumaların önü böylelikle kesilirdi genelde. En azından, Kesişim'den küçük şehirlerde durum böyleydi – ve Şövalyelerin parazit gibi sinsi sinsi kol gezmediği şehirlerde. Eh, peşlerine düşmüş olmasının da bu şaibeli örgütün ondan hoşlanmasını sağladığı söylenemezdi pek.

Her Batılı, Le'Dan mülkünün nerede olduğunu bilirdi. Norin'deki kaleye rakip olabilecek tek yapıydı ve bazen "Batı'nın Mücevheri" olarak adlandırılırdı – bu ad Le'Dan ailesinin mücevher ticaretinden, araziye saran uzun duvarlardan fırlayan heybetli ağaçları olan yemyeşil bahçelerden ve bir kralı utandıracak savurganlık-taki süslemelerden geliyordu.

Aşırılık konusunda araştırma konusu olabilecek bir manzaraydı ve Raylynn mülkün sadece dış duvarlarını görmüştü. Seyahatlerinde, mülkün görkemli iç kısımlarından bahseden güvenilir tiplerle karşılaşmıştı. Raylynn bundan şüpheliydi. Güzelliğinin şöhretini aşabilecek tek şeyin güvenliği olduğu söylentisi de kulağına gelmişti; sağ çıkabilen pek hırsız olmamıştı. Çıkanlar da genellikle zaferleriyle övünmeyecek kadar akıllı olanlardı.

Tüm bunları düşününce, Raylynn kendisini kanıtlamaya kalkışmadı bile. Korunmayan bir arka kapı ya da dış duvara şekil veren rölyefte kolayca tırmanacağı bir yer aramadı. Doğrudan ön kapıdan girdi.

Raylynn'in dört katı olan demir iskelet, sertliğin ve yumuşaklığın iç içe geçtiği bir oyundu âdeta. Metal işleminin tamamlanması için muhtemelen Alevtaşıyıcıların en yeteneklisinin bile yıllarca uğraştığı dantelimsi bir kafes işçiliği, güçlü dikey kirişlerle destekleniyordu. Onu görünce hareketlenen bekçi, bu kafesin arkasından çıkmıştı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Prens'i görmeye geldim."

"Sizin Prens Baldair'le ne gibi bir işiniz olabilir ki?" Parmaklık-

lar hizmetkârı şüphesini ya da Raylynn'i küçümseyişini saklayacak kadar gizlemiyordu.

"Beni bekliyor," diye yanıtladı, soylularda gözlemlediği tüm kibri sesinde toplayarak. Raylynn'in mesajını ana binaya iletirken, onun kim olduğu sorusunun hizmetkârın aklında dönüp duracağını biliyordu. Ve ana malikâne buradan epeyce uzaktı. "Ona Leydi R'nin çağırdığını söyle."

Adam isteksizce başını eğip selam verdi ve içeri doğru ilerlemeye başladı.

Raylynn kollarını göğsünde kavuşturarak sırtını kapıya yasladı. Bir yanı ne yaptığını sorgulamak istiyordu ama bu arzuyu bastırdı. Elleri, saçlarını savaşa hazırlık için örmüştü. Ayakları onu özgüvenle buraya taşımıştı. Annesinin ve Ana'nın arzusuyla önüne serildiği aşikâr olan kırmızı iplikte yürümüştü. Tanrıça'ya güvenmeliydi.

İnancını kaybederse her şeyini kaybederdi.

"Onu neden içeri almadın?" diye gürleyen ses, rüzgârın esmesiyle birlikte aceleci adımlardan önce kızın kulağına taşındı. "Leydi Raylynn'i içeri alın, kapıları açın."

Hizmetkârların emri yerine getirmelerine müsaade ederek kapıdan uzaklaştı. Gözlerden gizlenen malikâne, sanki açılan bir hediye paketinin içinden fırlamış gibi meydana çıktı. İki yanında ağaçlar sıralanmış olan yürüyüş yolları ve değerli taşlarla donatılmış çeşmeler, küçük evlerin ve atölyelerin arasındaydı; bunların hepsi de mülkünün başındaki bir lordmuş gibi yükselen ana binanın etrafında esas duruşa geçmiş gibiydi.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi Prens, sesinde muzaffer bir tınıyla. Soylu, kolayca kazandığını düşünüyordu.

"Eh, borçlu kalmaktan hoşlanmam." Davet edilmeden içeri girdi. Prens'in yanındaki Batılı adamlardan biri göz ucuyla onu süzdü — hiç kuşkusuz küçük Le'Dan lordlarından biriydi. "Le'Dan mülküne dair tüm söylentiler gerçeği yansıtmıyormuş gibi duruyor."

"Evime hoş geldin." Kısa saçlı adam kuşkularını doğrulamıştı. Batı'nın koyu saçlarını almıştı ama Güneyli gözleri gökyüzünü

andırıyordu ve bununla uyumlu açık bir teni vardı. Belli ki o da Raylynn gibi iki dünyanın evladıydı.

Genç kadın, Lord Le'Dan'ın Batılı biriyle değil de Güneyli biriyle evlenmeyi seçmesinin o zamanlar büyük bir skandala sebep olduğunu hatırladı. Söylentilere göre, gençliğinde Norin Kalesi'nde o kadar sık zaman geçiriyordu ki, Batı'nın çoğu, merhum Kral'ın prenseslerinden birinden hoşlandığını ve onun Le'Dan ile Ci'Dan aileleri arasında nesillerdir süren kan davasını evlilikle sonlandıracağını fısıldaşıyordu. Ama savaş bittikten kısa süre sonra Lord Le'Dan Güneyli bir leydiyi kendine eş olarak seçmiş ve bu düşüncüyü savuşturmuştu.

"Çok kalmayacağım." Görgü kurallarını bir kenara koydu. "Muhafızlarına katılmamı istediğini mi söylemiştin?"

"Evet." Prens ilk fırsatta atıldı. "Altın Muhafızlar." İki adamın da kollarının ön kısmında parlayan ve kendininkiyle aynı gibi görünen altın kol zırhını işaret etti. "Benim şahsi birliğim, diyardaki en saygıdeğer ve yetenekli dövüşçülerden oluşan seçkin bir grup."

Prens'in diğer yanındaki uzun saçlı adam "saygıdeğer" kelimesine alayla gülünce Prens'ten ters bir bakış aldı, Raylynn'se sırtıttı. Prens'in dalkavuklarından hangisini daha çok sevdiğini biliyordu.

"Peki neden benim de katılmamı istiyorsun?" Adamın ağzından dökülecek sözler, Raylynn için büyük bir önem taşıyordu. Bunun ağırlığını kendi kelimelerinde hissetmişti.

"Çünkü..." Prens bocaladı. Tanıştığı her soylu gibi o da bir amaçtan yoksundu. "Sen inanılmaz derecede yeteneklisin."

Şimdi saçını başının tepesinde yüksek bir topuz yapan adam, "Kılıcını heyecanlandırdın da diyebiliriz," diye ekledi muzipçe.

Ah, evet, ondan hoşlanmıştı.

"Jax!" Prens Baldair inleyerek Raylynn'in şüphelerini doğruladı. İyi bir bilgiydi. Eğer Prens onu çekici buluyorsa, bunu kendi antajına kullanabilirdi. Bu ne ilk olurdu ne de son. Konu bu ol-
tuğunda kadınlar da erkekler de inanılmaz saftı.

Raylynn kendini içinde bulunduğu bu yeni düelloda hamlesini ya-

parak kısık bir mırıltı çıkardı, baştan çıkarmanın saf sesiydi bu. Bir adım yaklaştı, bir avucunu Prens'in göğsüne dayadı. "Öyle mi?"

Baldair kaşlarını kaldırıp başını yana yatırdı ama çekilmedi. Hatta heyecanlı bir nefes alınca kız, adamın göğsünün elinin altında kabardığını hissetti. *İşte oradaydı*; o çekim, gözlerindeki o parlattı. Arenada gördüğü o hırçın bakış. Ham ve ilkeldi, doğuştan gelen bir şeydi, sonradan öğrenilmiş bir şey değil.

Raylynn hafif bir kahkahayla geri çekildi. Prens'le gerçekten de bir ilişki kurma ihtimali karşısında duyduğu tiksintiyle eğlenenin bir karışımıydı bu. "Pekâlâ, benimle gelebilirsin, Baldair."

"Prens Baldair olacak," diye düzeltti küçük Le'Dan Lordu.

"Canım isterse Baldair derim." Raylynn bir bakışla Prens'e meydan okudu. "En azından çocuksu grubunuza katılmamı istiyorsa."

"Nereye gidiyoruz?" Prens endişeden ziyade merak ve hevesle doluydu.

"Senin benim *yeteneklerime* layık olup olmadığını görmek istiyorum." Erkek kulağına uygun akort edilmiş bir enstrüman gibi sesiyle oynayarak "yetenek" kelimesini uzattı. "Beni ringde yeneemediğine göre, yerine getirmek istediğim bir görev için yardımını istiyorum."

"Pekâlâ."

"Baldair..." diye tısladı Lord Le'Dan. "Ne yapmanı istediğini bile bilmiyorsun."

"Ne zaman gidiyoruz?" Prens, ona annelik yapmaya meyilliymiş gibi görünen adamı duymazdan geldi.

"Hemen." Raylynn kayıtsız bir tavırla tırnaklarını inceledi. "Sana hazırlanman için... canım ne zaman gitmek isterse o zamana kadar süre vereceğim. Senin yerinde olsam acele ederdim."

BALDAIR

“**B**aldair, sadece bir an için düşün.” Erion çok ısrarcıydı.

“Bu yaptığın delilik.”

“Üçümüzün küçük bir geziye çıkmasından ne farkı var?” Baldair ne götürmesi gerektiğini saptamaya çalışarak aceleyle adım attı. Kız, tam olarak nereye gideceklerini ya da ne yapacaklarını hâlâ söylememişti. Raylynn’in niyetlerini ısrarla gizlemesi, ufak bir bilgi kırıntısı verirkenki cilveli hâliyle birleşince, olay Baldair için tümüyle heyecan verici bir hâle bürünmüştü. Baldair kadının onunla oynadığını biliyordu ama kendisiyle her alanda savaştık bir kadınla nadiren karşılaşılıyordu.

“O farkları saymamı ister misin?” Erion iç geçirdi.

“Sen de gelemediğin için üzgünsün sadece.” Baldair kılıç sallayan bu güzellikle, artık ne kadarlığına gideceklerse o kadar yalnız kalacağını düşünerek sırttı.

“Lütfen,” diye dudak büktü Erion. “Öyle bir kadının beni heyecanlandıracağını mı sanıyorsun?”

“Herhangi bir kadının seni heyecanlandırabileceğinden emin değilim. Hiçbir kadınla görmedim seni.”

“Bunun konumuzla hiç alakası yok.” Bu adamı sinirlendirmek çok kolaydı.

Jax pis pis güldü "Erion'a laf sokulmasını izlemek çok eğlenceli olsa da... ona katılmaktan kendimi alamıyorum."

"Sen de başlama," diye inledi Baldair, Le'Dan mülkünde ona tahsis edilen odanın kapısını açarak. Ölçülü olma kavramı Le'Dan estetiğine saraydakinden bile daha yabancıydı. Mobilyalar o kadar çok altınla kaplıydı ki Baldair odadaki eşyaların ahşap döşemeyi delip alt kattakilerin kafasına düşmemesine şaşırıyordu.

"Tek başına gitmenden hoşlanmıyorum," diye açıkladı Jax uzatmadan. "Seninle gelmeyi tercih ederim."

"Sen benim annem değilsin, ikiniz de değilsiniz." Baldair, saray görevlilerinin "onun rahatı için" önceden yollanması konusunda ısrar ettiği sandıkları, eşyalarını at arabasına gerek kalmadan taşıyabileceği bir omuz ya da sırt çantası bulmak için altüst etti.

"Doğru ama ben senin köpeğim."

"Hatırladığım kadarıyla bunu kesmeni emretmişim," diye mırıldandı Baldair. Ona yetecek deri bir sırt çantası bulmuştu sonunda. Jax'e emir vermekten nefret ediyordu. Adamı özgürlüğüne kavuşturabilecek olsa, bunu ânında yapardı. Ama İmparator babası bunu yapamayacağı konusunda oldukça netti. Özellikle de Jax'in suçları ve adamın sürdürmekte ısrar ettiği kendine dair yanlış algılar düşünüldüğünde, özgür bırakılması Batı Senatosu'na karşı büyük bir ayıp olurdu. "İmparatorluk, Batı'nın eline bakıyor," demişti babası. O yüzden Baldair de Jax'in tahta esaretinin en düşük seviyede işlemesini sağlıyordu, hatta bu bile çoğunlukla göstermelikti.

"Tamam o zaman, sana bir şey olursa ceza olarak hayatımı kaybederim."

Baldair uzun saçlı Batılıya bakarak iç geçirdi. Gerçi bu dediği doğru olabilirdi. Baldair ölürse, Jax tamamen İmparator'un insafına kalırdı. Ya da daha kötüsü, belki de Aldrik'in komutası altına girerdi. Abisinin Jax'in hayatı üzerinde en ufak bir söz hakkı olması fikri —Jax'in de bir parçası olduğu Büyücüler Kulesi'nin lideri olarak zaten elinde olan dışında yani— Baldair'in öğürmek istemesine neden oluyordu.

"İyi olacağım."

"Bunu bilemezsin," dedi Erion mantıksal bir çıkarımla. "Ya seni uykunda öldürmeye çalışırsa? Dövüşte seni yenebileceğini zaten biliyoruz. Hem de onca insan varken *seni*."

"Beni öldürmek isteseydi bunu kılıcını boğazıma dayadığında yapardı."

"Herkesin önünde mi?" Erion gözlerini devirdi.

"Etrafta hiç tanık kalmayana kadar beklemesi daha olası. Siniri ne nasıl dokunacağını belli ki biliyor." Jax, Erion'la bir olmuştu. "Bu konuda katile güven."

Baldair bu yorumu cevap verecek kadar bile dikkate almadı.

"Sana daha önce de söyledim, bu bölgede Batılı soyluları hedef alan bir katil var."

"İyi ki Batılı değilim o zaman." Baldair, Erion'un endişelerini geçiştirdi. Her yerde katiller vardı.

"Ama belki de bu gerçeği önemsiz kılacak kadar soylusundur."

"Öyle birine benzemiyor," diye directti Baldair.

"Ben de benzemiyorum."

Jax'in bu kendini yeren yorumuna ters bir bakış atma sırası Erion'daydı. Katillerle ilgili bu konunun üzerinde durmaktansa esas meselelerine dönmeyi tercih eden Batılı lord lafa girdi. "Bizim de gelmemizde ısrar et. Hiç değilse yanında olur, gerekirse seni koruruz."

Baldair çantaya ve içine yerleştirdiği az miktardaki erzaka gözlerini diktı. Yedek kıyafetler, battaniye olarak da kullanabilecek bir seyahat pelerini, kendisine istediği kadar altın, dilediği yerde konaklama ve ülkenin her yerinde koruma sağlayacak resmî kraliyet mührü – hayatı bir anda bir avuç temel gereksinimden ibaret kalmıştı. Çanta odayı saran aşırılığa keskin bir tezat oluşturunuyordu – doğduğundan beri içinde yaşadığı aşırılığa. Her yerde konfor, her şeyin onun yerine halledilmesi.

"Beni korumak için her zaman yanımda olmayacaksınız." Baldair arkadaşlarının niyetinin iyi olduğunu biliyordu.

"Biz senin muhafızlarız." Erion kolunu kaldırıp, Jax'in geçen

yaz buldukları korsan altınından yaptığı kol zırhının daha cilalı bir versiyonunu gösterdi.

“Ve benim sizi, önümüzdeki savaşlarda en güvendiğim komutanlar olarak hem kendimden hem de birbirinizden ayırabilmem gerek.” Bu, Baldair’in Shaldan’la savaş başladığından beri katıldığı tüm toplantılarda ve aldığı tüm derslerde görmezden geldiği bir gerçektir. Ama vakit gitgide daralırken, cepheye giden yok ufukta belirmişti. Bu belki de sorumluluk, üzerine bir kez geçirdikten sonra asla çıkaramayacağı bir manto gibi omuzlarına yüklenmeden önce yoldan bir kereliğine de olsa çıkabilmek için son şansıydı. “Savaşta beni korumak için hep yanımda olamazsınız.”

İki adam da bu konuda tartışmayacak kadar akıllıydı.

“İyiliğimi istediğinizi biliyorum.” Baldair bir elini saçlarından geçirdi. Arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmak ya da endişelendirmek istemiyordu. “Ama bunu yapmalıyım. *Kendi başıma.*”

Baldair çantayı sırtına atarken Erion’un yüzü üzgün bir çocuğununki andırıyordu. Jax sessiz kaldı. Ama ikisinde de dile getir-medikleri bir kabullenme seziliyordu. Eğlence peşinde koştukları yazlar sona eriyordu. Ve canlarının istediği gibi davranırken ardına sığındıkları çılgın delikanlılık bahanesi de o yazlarla birlikte arkalarında kalıyordu. Çok geçmeden savaş, aksiyon ve ölümle yüz yüze gelen adamlara dönüşeceklerdi.

“Sadece dikkatli ol.” Erion, Baldair’in yatağının ucundan kendini bırakıp ayağa kalktı.

“Hep öyle değil miyim?”

“Hayır,” diye cevap verdi ikisi de aynı anda.

Eşikte nefes nefese kalmış bir hizmetkâr belirdi. “Prensım, Leydi Raylynn hazırlanmanızın çok uzun sürdüğü konusunda sizi bilgilendirmemi istedi. Kendisi gitti.” Adam bu cümleyi tekrar etmekten bile dehşete düşmüş gibiydi.

“Ah, gökteki Ana aşkına.” Baldair adama alelacele teşekkür edip arkadaşlarını gecenin karanlığında bıraktı ve savaş başlamadan önce son bir çılgın maceraya atılmak için koridorda koşmaya başladı.

BALDAIR

Le'Dan mülkünün şatafatını ve parlaklığını ardında bırakarak çöl kumlarında koştu. Rüzgâr, savaşın dehşetiyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce kendisine evsahipliği yapmasını planladığı güvenli sığınağa geri dönen tek yolu gizlercesine ayak izlerinin üstünü örtüyordu. Baldair'in şansına, çölde görüşünü engelleyecek pek bir şey yoktu ve onu Raylynn'e götürecek ayak izleri olmasa da kadını gördü.

"Bekle!" diye seslendi ardından. "Sadece bir dakika bekle."

"Yeterince bekledim." Raylynn onun farkına vardığını elini hafifçe sallayarak gösterdi ama dönüp ona bakmadı.

Baldair çantasının yerini değiştirdi. Hissettiği hayal kırıklığı ancak bir sırtış olarak açığa çıkabildi. Sanki Ana, Baldair'in dile getirmesine bile fırsat vermeden onun istediği bütün özellikleri katıp kararak bu kadını yaratmış, sonra da ona göndermişti.

Kaygan kumlar üzerinde olabildiğince hızlı koşarak aralarındaki boşluğu kapadı. Raylynn ona yandan bir bakış attı ve çantasını omzundan çıkardı. Çantayı uzatarak Baldair'e beklenti dolu gözlerle baktı.

"Evet?" Bu harekete anlam veremeyen Baldair çantaya gözlerini kırptırarak baktı.

"Canım taşımak istemiyor," diye mırıldandı kadın.

Bu, Aldrik'in şu çok sevdiği ama Baldair'in şakaklarına keskin ağrılar sokmaktan başka bir işe yaramayan mantık bilmecelerine benziyordu. *Neden benim taşımamı istiyor ki?* Bu bilmece için makul bir cevap bulamadı.

Raylynn çantanın sapını göğsünün tam ortasına bastırıp bıraktı ve Baldair'e düşmeden önce onu yakalamaya çabalamaktan başka bir seçenek bırakmadı. Çanta hiç öyle görünmese de ağırdı – zahmet verecek derecede değildi ama kadının rahat yürüyüşüyle çelişecek kadar ağırdı. Omzuna atarken çıkan madeni ses, çantanın bu kadar ağır olmasının gerçek sebebini fısıldamıştı ona.

"Bana kendi altınımı mı taşıtıyorsun?" Baldair bu ironi karşısında duraksadı.

"Gayet adil bir şekilde kazandım, yani bence *benim* altınım." Raylynn yürümeyi kesmemişti, Baldair oynak kumlarda kendi ayağına takıla takıla bir kez daha ona yetişmeye çalışırken buldu kendini.

"Peki *neden* ben taşıyorum?"

"Ah, senin kadar iri ve kuvvetli bir adamın benim kadar çıtıpıtı birinin çantasını taşıyamayacağını söyleme sakın?" O ağırbaşlı, tiz ses bu kadına hiç uymuyordu ve yarattığı tezat çok komikti.

"Artık böyle mi olacak? Senin hizmetkârın mıyım?" Baldair kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. Daha önce hiç kimse ona karşı bu kadar küstahça davranmamıştı.

"Seni yanıma alarak zaten sana çok büyük bir iyilik yapıyorum; işe yarasan iyi edersin."

"*Sen* mi *bana* iyilik yapıyorsun?"

"Aynen öyle."

"Bu sonuca nasıl varmış olabilirsin ki?" Baldair gürültülü bir kabkaha attı. "Benim sana vadettiğim hayat..." Kesişim'den ne kadar uzakta olduklarını ilk kez fark ederek etrafına bakındı. "Çölde başıboş dolaşmayı içermiyor."

"Sen gerçekten de bir prensisin, değil mi?"

"Bunun gayet açık olduğunu sanmıştım?" Baldair bir elini saçlarından geçirip dramatik bir şekilde eski yerine düşmesine izin verdi, yüzünde hafif bir sırıtış vardı. Normalde diğer kadınların eridiğini gördüğü bu hareketten Raylynn hiç etkilenmemişti. "Namım benden önde gider genelde."

"Orası doğru."

Baldair'in kadının bir şeyler daha söylemesini beklediği uzun bir duraksama oldu ama Raylynn sessizliğini korudu. Baldair'le göz göze geldiler ve Prens bir bakışla onu devam etmesi için teşvik etti.

"Ah, pardon, bunun iyi bir şey olduğunu mu sanmıştın?"

Baldair bu seferlik çenesini kapalı tuttu. Bir gün için çok fazla savaş kaybetmişti.

O gece yıldızların altında, Doğu Batı Yolu'nun —Batı'nın başkentinden Doğu'nun başkentine giden anayolun— hemen dışındaki kumlarda uyudular. Tepesinde sonsuzluk uzanıyordu, ışığın öte diyarlardan göz kırpacığı kadar gerilmişti gök. Çatlaklar arasına dağılmış yıldız tozu, kapkara bir tuvalin üzerindeki parlak fırça darbelerine benziyordu. Gökyüzü Güney'in başkentinde ya da Kesişim'de görüldüğünden çok daha yoğundu ve Baldair dünyada gerçekten deneyimlemesi gereken kaç manzara olduğunu merak ederek uykuya daldı.

Ertesi sabahın ilk saatlerinde güneş ışığı gözkapaklarını yakarak geçti ve ona güneşin ne kadar erken doğduğunu hatırlattı. Baldair bir yana dönüp koluyla gözlerini kapadı.

"Kalk bakalım." Bir ayak omzunu dürtükledi.

"Daha çok erken," diye inledi Baldair.

"Ve daha gidecek çok yolumuz var."

"Nereye gidiyoruz?"

"Henüz karar vermedim." Kız parmaklarını saçlarına sokup çöl rüzgârının oluşturduğu düğümleri ve karışıklıkları çözdü, ardından Baldair'in sadece Batı'da moda olduğunu gördüğü karmaşık bir modelle saçını tekrar ördü.

"O zaman çok yolumuz olduğunu nereden biliyorsun ki?" Bal-

dair vücudunun bu kadar erken bir saatte işlev görebileceğine kendini ikna etmeye çalışarak hareketsizce uzandı. Albay Zeriam'ın antrenman için onu yataktan kalkmaya zorladığından bile daha erken bir saatti.

"Rüzgâr bana öyle söylüyor," diye yanıtladı kız gizemli bir tavırla.

"Nesin sen, bir tür rüzgâr ruhu mu?" Baldair sonunda oturur pozisyona geçmişti.

"Rüzgârgüdücüler yıllar önce yok oldu." Raylynn güneşin Doğu ufkunda yükseldiği yere gözlerini dikmişti.

"Sorulara bilmecelerle cevap veriyorsun."

"Cevabı algılayamaman bunun bir bilmece olduğu anlamına gelmez." Kadının esneyişi küçük bir zaferdi. "Şimdi, bunların hepsinin toplanması gerek."

Baldair kadının gece yatarken battaniye olarak kullandığı pelevine baktı, çölde yer yatağı mevzusunu çözmek için ikisinin de aynı fikri uygulamasından bir miktar gururluydu. "Bunlar dediğin ne?"

"Yer yatağım." Raylynn çoktan yürümeye başlamıştı.

"Neden kendin toplayamıyorsun?"

"Çünkü işe yaraman gerek, hatırladın mı?"

"Bana verecek bir görevin olduğunu sanıyordum." Bu işi mümkün olduğunca hızlı tamamlamak istiyordu. Ne kadar çabuk bitirirse, Raylynn'in muhafızlarının resmî bir üyesi olması da o kadar çabuk olurdu.

"Tamamlamaya layık mısın henüz bilmiyorum."

Birinin onun herhangi bir şeye "layık" olmadığına kanaat getirebileceği düşüncesi Baldair'in sinirlerine dokundu. Onurlu bir hayat yaşamaya çalışıyordu. Asil ve doğru olan için savaşılmaya çalışıyordu. O bir prenstil

Baldair unvanını ortaya atmaktan nefret etse de bu kadın onu ve sabrının sınırlarını zorladığından bunu yapma fikri gitgide daha cazip geliyordu.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" Kadın onun memnuniyetsizliğini

sezmiş gibi arkasını döndü. "Çünkü eğer varsa, Le'Dan mülkünü sağladığı konforun kanatları altına dönebilir ve orada istediğin kadar saklanabilirsin."

"Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?" Baldair kalkmıştı, pelerinini top hâline getirip çantasına tıktı. Çocuk olduğunun imâ edilmesinden pek hoşlanmıyordu. "Çünkü hatırladığım kadarıyla sana kibarlık ve cömertlik göstermek dışında bir şey yapmadım."

"Karşılığında bir şey bekliyorsan kibarlık değildir."

Baldair dilinin ucuna gelen ters cevapları içinde tutarak dudaklarını büzdü. Yorgundu ve kumlar o kadar rahatsız olmasa da, Le'Dan mülkündeki kuş tüyü yataklarla kıyas götürmezdi.

Gerçi cephede de pek konforlu yerlerde yatmayacaktı.

Bu yüzden de unvanını ortaya atma fikrini kendine sakladı. Kızın pelerinini de aldı ve elinden geldiğince nazik hareketlerle düzgünce katlayıp kadının çantasına yerleştirdi, çantayı da omzuna astı. Raylynn ona mânâlı bir bakış attı ama o sabah sessiz kalmak dışında bir onaylama belirtisi göstermedi.

Ve ondan sonraki sabah da.

Ve ondan sonraki sabah da.

RAYLYNN

Küçük Prensi eğitilebiliyordu – mucize gibi bir şey. Başta adamın küplere binip birlikte geçirecekleri zamanı olması gerekenden kısa keseceğini düşünmüştü. Aslında Raylynn, onun affedemeyeceği bir şey yapmasının an meselesi olduğuna emindi ve böylece altın krallığa hizmet edeceğini öngören kehanet yanlış çıkacaktı. Göklerdeki Ana'ya inancı tamdı ama ölümlüler kelimeleri ve işaretleri çoğunlukla yanlış yorumlardı.

O yüzden de adamın onu gücendirecek acemice bir hata yapmasını bekliyordu. Ama Prens bunu yapmadı. Dilini tuttu ve ne söylediyse yaptı. Soyluluğunu onun için ayaklar altına aldı.

Başlarda, söylenenleri gönülsüzce yerine getirdiği belliydi ve Raylynn ona ve çabalarına gülmemek için kendine hâkim olmaya çalışıyordu ama çok da zorlamadan ve genellikle başarısız olarak. Her şeyin adamın önüne serildiğinden hiç kuşkusu yoktu. Düelloları ya şans eseri ya da diyardaki en iyi öğretmenlerle eğitimcilerin her daim hizmetinde olmasının bir sonucuydu. Raylynn, adamın hiçbir hareketinde kılıcın şarkısını bildiğine dair bir iz görmüyordu. Onun gibi kılıcıyla uyumuyor, yağlayıp iyice keskinleşene kadar bilemiyordu. Hatta çoğu zaman silahının kalçasında olduğunun farkında bile değilmiş gibiydi.

Raylynn, Mhashan'ın güneyinden başlayarak Kesişim'i dolaşmıştı, o yüzden şimdi bir kez daha batısını ve kuzeyini katedecekti. Bu, hayatı boyunca dört kere falan çizdiği büyük bir çemberdi. İki kere annesiyle, iki kere de tek başına.

Xia'ya gelmeden önceki en zengin sınır kasabası olan Yon'a yaklaşıyorlardı ve tabii eve, Adsız Şehir'e doğru yola çıkmadan önce büyük miktarda altın kazanmak için karşısına çıkacak en iyi fırsattı bu. Esasında paraya gerçekten *ihtiyacı* yoktu ama altını olmasından kesinlikle hoşlanıyordu. Ve Adsız Şehir'e katkıda bulunabilecekse ne iyiydi.

Yon'a en son gelişinin üzerinden biraz geçmişti ve insanın yokluğunda da bazı şeyler çöldeki kumlar gibi dönüşüp yer değiştiriyordu. Seyahatlerinde, peşinde olduğu Jadar Şövalyeleri'nin orada olduğuna dair birkaç söylenti çalınmıştı kulağına. Kesişim'de öldürdüğü Şövalye de bu fısıltıları doğrulamıştı ve şimdi annesinin kılıcının bulunduğu yere yaklaştığını hissediyordu.

Kasaba ufukta belirginleşirken Raylynn kendi kendine gülümsemişti. Kazanmak iyi hissettiriyordu. Kendi dünyası üzerinde hâkimiyet kurmayı ve kaderini Ana'nın izin verdiği kadar kontrol etmeyi seviyordu. Eğer sıcak bir yemekle yumuşak bir yatak bulursa, üzerine de arenada bir zafer kazanır ve annesinin kılıcının yerini öğrenmek için atması gereken adımları öğrenebilirse, bu tam anlamıyla bir galibiyet olurdu.

"Ah, Ana adına, o bir kasaba mı?" Küçük Prens'inin sesi kulağa o kadar rahatlamaş geliyordu ki Raylynn onu biraz daha zorlamak için durmayı düşünecekti *neredeyse*.

"Yon kasabası."

"Orada duracak mıyız?"

"Duracağız. Ve ben dövüşeceğim."

"Yani böyle mi geçiniyorsun? Çölde dolaşıp altın için dövüşerek?"

Raylynn bu fikrin ona neden düpedüz çılgınca geldiğini algılamadı, o yüzden de sadece başını hafifçe sallayarak onaylamakla yetindi.

“Ve benim muhafızlarımin bir parçası olma teklifine atlamadın çünkü?..”

Raylynn göğre doğru uzun uzun bir kahkaha attı. “Hâlâ hiçbir fikrin yok.”

“Ne hakkında bir fikrim yok?” Prens, kadının çantasını bilinçsiz bir hareketle düzeltti; artık fazladan yük taşımaktan ne şikâyetçiydi ne de bunun farkındaydı.

“Dünyayı görmek istediğin şekilde görüyorsun, Güney’in gök şehrinde yükseklerden hükmettiğin yerden.” Çöl rüzgârının özgürlüğünü kelimelerle açıklayamazdı. Kendi kaderini yönetmeyi, sadece göklerdeki Ana’ya hesap vermeyi cümlelere dökemezdi. Bu, insanın ya öylece anlayacağı ya da daha büyük bir olasılıkla anlamayacağı bir şeydi.

“Sana çok daha iyi bir şey sunduğumu açıklamaya çalışıyorum sadece.”

“Kime göre daha iyi?”

Prens, kendisine bu kadar kararlılıkla kafa tutan birinin varlığını hâlâ yadırgayarak duraksadı. “Hizmetime aldığım herkese.”

Raylynn bu konuda tartışabilirdi ama yapmayacaktı. Doğrusu, onun hizmetindeki kişilerle ilgili az şey biliyordu ve hiç de umurunda değildi. Prens’e dair kendi başına fikir edinecekti. Bu yüzden bu kadar uzun sürecek bir yolculukta peşine takılmasına izin vermişti.

“Yon’da bir handa kalacağız.”

“Handa mı? Yatakta?” diye araya girdi Prens hevesle.

“Eğer kazanırsam.” Raylynn neden böyle çekingeni oynadığını bilmiyordu. Yon’da hiç kaybetmemişti. Annesiyle olan düellolarını saymazsa, hayatında yalnızca bir kere kaybetmişti.

“Yardım etmek ister—”

“Hayır. Öyle bir şey yapmayacaksın. Bunlar benim dövüşlerim ve karışmana izin vermeyeceğim.” Bu fikri ânında kestirip attı.

“Yani eşyalarını taşımam konusunda yardımımı kabul edeceksin ama gerçekten iyi olduğum şeyi yapmama müsaade etmeyeceksin, öyle mi?”

"İyi olduğun mu?" Raylynn ona doğru kaşlarını kaldırdı. "B. tartışmaya açık."

"Seni neredeyse yeniyordum."

"Ölü bir adamın 'neredeyse' diyecek kadar nefesi yoktur." Hayat, zaferler üzerine kurulurdu.

Raylynn nihayet onu susturmuştu. Zihninin gerilerindeki kelimelere odaklanmak için rüzgârın ve sessizliğin aralarına girmesine izin verdi. Çok kısacık bir an için, onu Yon'a getiren gerçek sebebi Prens'e söylemeyi düşündü. Ama kelimeler henüz olgunlaşmamıştı, o yüzden düşüncelerini dalında bıraktı.

Yon bir zamanlar gelişmiş bir vahanın bulunduğu yerde kuruluydu. Sert toprak ve kayalar, doğal zenginliğin kasabayı sarmaladığı geçmiş günlerden geriye kalandı. Bu bakımdan da bir zamanlar Shaldan'a gidenler için trafiğin yoğun olduğu bir sınır kasabasıydı. Ama İmparatorluk'un aptal savaşı daimi insan sirkülasyonuna ani bir son vermiş ve su hep kurumuştur. Evlerini kasabaya kurmaya karar vermiş bir grup Güneyli Suakıtcı olmasa, burası tamamen güneşin ve kumun hükmüne yenik düşerdi.

İmparatorluk Yon'a hem hayat vermiş hem de o hayatı geri almıştı. Mhashan'ın tamamı için bu geçerliydi.

Varlıkları kasaba halkı tarafından hemen fark edildi. Çoğu, Raylynn'in Batı'ya özgü daha yaygın özelliklerindense altın rengi saçlarına dikkat kesildi. Prens'le yan yanayken, Güneyli bir turisti oynayabilecek bir konumdaydı, tabii daha önce ringde yendiği bir rakibiyle karşılaşmazsa.

"*Fiarem evantes*," diye selamladı çaycı onları, tezgâhının tentesine girerlerken. Sonra bu geleneksel Batı selamını aşağı yukarı, "İyi günler," diye çevirdi.

Raylynn, Batı'ya ait kelimeleri Güney'in ortak dilinden önce öğrendiğini açık etmemek için dilini tuttu. "Size de iyi günler!" dedi neşeli bir tavırla, konuşmasını anadilinin aksanının sesine kattığı kıvrak tondan arındırmaya çalışarak.

"Sarışın birileri Yon'u ziyaret etmeyeli epey olmuştu." Zifir gibi koyu demi iki bardağa bolca boca etti. Raylynn'inkini verirken suratını inceledi. "Ama tamamen Güneyli değilsin, değil mi?"

"Babam Batılıydı," diye yalan söyledi Raylynn. Aslında doğru su tam tersiydi. "Onu bulabilir miyim diye bakıyorum." Bir başka yalan daha. Babasının kimliğine ya da nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve onu bulmak gibi bir istek de duymuyordu.

"Batı büyüktür ve Çöl saklar."

"Fark ettim." Akli hemen annesinin kılıcına ve hilekâr Şövalyelere gitti. Raylynn demden bir yudum alarak diline yayılan lezzetin keyfini çıkardı.

Solundaki Küçük Prens bir öksürük krizine tutularak adamın katıla katıla gülmesine sebep oldu. "Arkadaşının kaha'nın tadına henüz alışmamış gibi."

"Belki de muson yağmurları kadar Güneyli olduğundandır?" Raylynn, Prens'in küçük düşmesi karşısında kıkırdadı. Çantasından iki altın çıkararak içeceklerin karşılığını fazlasıyla ödedi. "Kasabada yeni bir hanın açıldığını duydum. Bu doğru mu?"

İnsanların akıl çarkları ve duyguları bir miktar sürpriz altınla yağlandığında size inanılmaz şeyler söyleyebilirlerdi. Bir saat kadar daha tezgâhta kalarak çaycıyla konuştular.

Adam, Raylynn'in daha evvelden duyduğu şeyi onaylamıştı: Hakkında Jadar Şövalyesi olduğuna dair kötü söylentiler dolaşan Batılı bir lord, Yon'da han açmıştı. Bu yatırım Yon gibi gelişmemiş bir kasaba için çok önemliydi ve Raylynn'in aklındaki en muhtemel açıklama, lordun İmparatorluk'un ya da Batılı lordların meraklı gözlerine çarpma korkusu duymadan Şövalyeler için bir üs kurmayı planladığıydı. Bu birliğin, en değerli hazinelerini gizli depolarda ve Çöl'deki kumulların derinliklerinde yer alan unutulmuş karakolların eski mahzenlerinde saklamak gibi bir alışkanlığı vardı.

Prens ilgilymiş gibi yapıyordu ama sessiz kaldı. Raylynn daha hedefe yönelik sorularını o başka tarafa bakarken soruyor, Yon'daki düelloların sıkıcılığı hakkında daha ılıman olanlarıysa Prens'in dik-

kat kesildiği zamanlara saklıyordu. Çay ustasının, başkalarında duyduğu şikâyetler dışında dövüşlerle pek ilgisi yoktu – görünüşe göre “ring adamı” değildi. Raylynn bu kadarını adamın onu tanıması sayesinde çıkarmıştı zaten.

Kasabanın eğlence kaynağındaki küçülme, çok geçmeden karıştığı düello denetmeniyle görüşmelerini daha da ilginçleştirdi.

“Sensin.” Başının ortasındaki tüyümsü, püsküle benzer kuzguni saç tutamı dışında tamamen kel olan bodur bir adam gözlerini kısip ona baktı.

“Beni hatırlıyor musun?” Raylynn bir elini göğsüne götürdü. “Gururum okşandı.”

Adam alayla burnundan nefes verdi. “Elimden gelse unutturdum.” Raylynn işte buna inanıyordu. “Senin üzerine bahis oynamayacağım.” Gözleri takdir dolu bir bakışla Baldair’e kaydı. Adam onda her ne gördüyse beğenmemişti. “Ya da arkadaşının.”

“Benim farklı bir teklifim var.” Raylynn kollarını kavuşturup sanki sahibi oymuş gibi masaya yaslandı. “Kasabadaki düelloların biraz sıkıcı bir hâl aldığını duydum.”

Adam hiçbir şey söylemedi, hiç şüphesiz kadının ona sırt çevirmesinden endişeleniyordu. Raylynn, acaba adam kürek kemiklerinin arasına bir hançer saplamak istiyor mudur diye merak etti. Neredeyse denemesini dileyecekti. Bu, kasabanın sunabileceği en heyecan verici şey olabilirdi.

“İnsanların intikam maçlarından daha çok sevdiği az şey vardır. Yani geçen sefer yendiğim beşliye haber gönderelim ve onurları için bana yeniden meydan okuyabileceklerini bildirelim.”

“Onur, faturaları ödemiyor.”

“Ah, bu lafı sevdim. İleride kullanabilirim.” Bir sırıtışla masadan ayrıldı. “Her neyse. Sen yine her müsabaka için biletlerini satacaksın. Saygıdeğer evsahibimiz olarak da yarısını alacaksın. Diğer yarısı galibin olacak.”

Adam çenesindeki koyu kirli sakalı ovuşturdu.

“Adil bir anlaşma. Ringde kim kazanırsa kazansın sen kaybet-

meyeceksin." Öne doğru eğildi. "Ne diyorsun? Biraz ekstra gösteri kat, bu tozlu küçük yeri canlandır?"

"Yarın akşam." Bir an daha düşündükten sonra adam elini sallayarak gitmesini işaret etti. "Ve düellodan hemen sonra kasabadan ayrılmanı tavsiye ederim. Burada pek sevilmiyorsun, Fie. Sen uyurken birileri kaburgalarına bıçak saplamaya çalışsa hiç şaşımam."

"Kanaatime göre, sorunlarının kaynağı da bunu yapamamaları," diyerek adamın endişelerini savuşturdu, seyahat pelerininin başlığını düzeltti ve ötedeki kumlu dünyaya geri çıktı.

"Fie mi?" dedi Prens uzun bir an sonra.

"Pek çok takma ismimden biri."

"Hiçbir isimle pek sevilmiyorsun, değil mi?"

Raylynn omuz silkti. İnsanlar tarafından "sevilmek" çok fazla abartılıyordu. "Önemsediğim insanlar var. Onların görüşü önemli."

"Kimmiş o insanlar?"

"Gerçekten de bilmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Prens onu küstah taleplerden oluşan bir bombardımana tutmak ya da kraliyet şımarıklığıyla surat asmak yerine, vereceği cevap üzerine kafa yorarak Raylynn'i şaşırttı. "Belki bir gün."

"Belki bir gün," diye onayladı Raylynn'in gönülsüzce. Adam böyle ölçülü bir mantık yolundan ilerlemeye devam ederse, onun merhume Prenses'in Raylynn için kehanette bulunduğu kişi olduğunu reddetmek gittikçe zorlaşacaktı.

BALDAIR

Hayal kırıklığı bir çemberdi. Kadınla başlıyor, kafa karışıklığından dolanıyor, öfkeye sapıyor, sonra geniş bir yay çizerek geri dönerken arzusun üzerinden geçiyordu ve tekrar kadında bitiyordu. Kadın hep oradaydı ama hiçbir zaman zihninin en son bıraktığı yerde değildi.

Takıntısının derinliğinin bir açıklaması yoktu; tıpkı Baldair'in kadının değişken doğasına, kaprisli taleplerine ya da birlikte seyahat ettikleri bir hafta boyunca ona ne yaptıklarını tam olarak anlatmamış olmasına neden katlandığının da bir açıklaması olmadığı gibi.

Yine de Baldair kadınla zaman geçirdikçe ona duyduğu hayranlığın da gitgide arttığını fark ediyordu. Kadın hiç hayır demeden onu nasıl elinin altında tutacağını biliyordu — bu önemli bir ayrımdı çünkü Baldair, varlığının ya da tavsiyelerinin gerçekten hoş karşılanmadığını ve istenmediğini hissetseydi, güneşin son ışınlarının kumullardan çekildiği hızla geri dönerdi. Ama kadının her hareketi beklenti dolu ve talepkârdı, kendi geriye doğru bir adım atarken Baldair'i de ileri adım atmaya teşvik eder gibiydi. Prens nereye gittiklerini henüz bilmeseydi de sanki kadın onun da peşinden gelmesini istiyormuş gibi hissediyordu.

En azından o, durumu böyle görüyordu.

Baldair onun hakkında düşündükçe zihni daha da acıyor, her şeyin yerine oturduğu noktaya –düello ringine– dönmek için onunla tekrar dövüşmeyi talep etmek istiyordu. Ama bu konuda da dilini tuttu. Eğer arzularını açık ederse muhtemelen kadının üstünlüğü körükleyecek ve boğazına dayanmış bir kılıç bulacaktı. Kadının galibiyeti şans değildi, Baldair bunu biliyordu ve ertesi akşam bu gerçeğe bir kez daha şahit oldu.

Kadın müzik gibi hareket ediyor, adımlarını sadece kendisinin duyabildiği bir ritimle atıyordu. Rakibiyse hiç ahenkli değildi; Raylynn etrafından dolaşırken ringin ahşap zemininden kum kaldırarak ince uzun adama resmen tozunu yutturmuştu. İzleyiciler yerli kılıç ustalarını destekleyerek intikam için tezahürat etti. Ama Raylynn kılıçları birbirine değdiği ilk anda zaten kazanmıştı.

Adamla oynuyordu ama Baldair, kadının bunu keyiften mi yoksa hayal kırıklığından mı yaptığına karar veremiyordu.

İmparatorluk, ülkenin her yanından savaşçıları Kuzey’de savaşması için çağırmıştı. İmparator bu fethi hızla ve merhametsizce halletmek istiyordu. Nispeten daha uysal olan Shaldan halkının, Ana’nın kutsamasıyla yola çıkmış güneş orduları karşısında uzun süre direnmesini kimse beklemiyordu.

Bu kadar Batı’da bile erkekler ve kadınlar İmparator’un çağrısına kulak vermişti. Raylynn’in eski rakiplerinden ikisi savaşa katılmak üzere Yon’u çoktan terk etmişti, bir daha dönüp dönmeyeceklerini kimse bilmiyordu. Baldair bunun kendisi için de geçerli olduğunu fark etti. Kışın ilk karını görmeden ya da bir genç kızın ilk öpücüğünü bir daha tatmadan ölebilirdi.

Raylynn’in ayağı burkuldu ve o düşerken Baldair kılıcının kanzasını sertçe sıktı. Kadının rakibinin sonunda avantaj kazandığını düşünen diğerleriyle beraber âna kapılarak az kalsın bağıracaktı.

Ama Raylynn, Baldair’in fark ettiğinden çok daha iyi bir oyuncuydu. Yerde yuvarlandı. Rakibinin kılıcı ahşap zemindeki boşluklara sıkıştı. Raylynn, kılıcının ucu adamın gırtlığını delip geçmeden evvel durup geri çekildi.

Kılıç ustasının nefesi kesilmişti, Raylynn ise dövüğe girdiğinden daha kötü görünmüyordu. Art arda üç rakibiyle karşı karşıya gelmiş ve hepsini de karşısında bir çocuk varmış gibi kolaylıkla yenmişti. İşte Baldair, kadını böyle bir yeteneği nasıl kazandığına dair sorgulamaya o zaman karar verdi.

Hana doğru yola koyulana kadar bekledi, yürürken elini kılıcından hiç çekmedi ve kendilerinden birine üstün gelmiş bir yabancıya karşı duydukları bariz kinle harekete geçebilecek canı sıkkın kasaba halkına uzun uzun yandan bakışlar attı. Ama herkes onlardan uzak durdu ve kulaklarına alaycı yuhalamalardan başka bir şey gelmedi.

"Saldırmayacaklar." Kadın, zihnini okumuştü.

Baldair bir parça ikna olmuş şekilde kılıcının kabzasındaki elini gevçetti.

"En iyilerini bile yenebildiğimi biliyorlar."

Baldair, "Ama sayıca üstünlük sağlayabilirler," demekten kendini alamadı. "Hepsi aynı anda hareket ederse, karıncaların büyük bir böceği indirmesi gibi bir sonuç elde edebilirler."

Bu fikir kadını gerçekten düşündürmüş gibiydi. Raylynn etraflarına bakındı. "Aramızda kalsın ama ikimiz dövüşerek kaçabiliriz."

Baldair, kızın onu da işin içine katmasının geçip gitmesine izin vererek sessizce sevinmeyi seçti. "Umalım da iş oraya varmasın."

Kadın hemfikir olduğunu göstererek mırıldandı ve sessizce, "Bizi endişelendirmesi gerekenler onlar değil," diye ekledi.

"Kim peki?"

Raylynn hafifçe omzunu silkti ama cevap vermedi. Baldair buna kafa yordu. Dünyada tehlikeli pek çok insan vardı ve Baldair şu an iyi kalpli bir gezgin ile usta bir suikastçı arasındaki farkı anlayamayacak kadar evinden uzaktaydı. Kadına güvenmek zorundaydı, özellikle de bu güveni kazanmak için iyi bir iş çıkardığı göz önüne alınırsa. Aklında bu düşüncelerle, oda tuttıkları hana doğru sessizce yürüdüler.

Kadın tam odasının önünde durup onu inceledi.

"Sor."

"Neyi?" Baldair ona karşı sık sık olduğu gibi yine hazırlıksız yakalanmıştı.

"Kafa patlattığın şey her neyse."

Soruları günlerdir aklının bileğitaşından geçire geçire öğütmüştü. Şimdi fırsat verildiğinde sorulacak ne kalmıştı ki geriye?

"Bana ne zaman her şeyi anlatacaksın?"

Kadın keyifle ofladı, zarif gülümsemesiyle kıvrılan dudakları Baldair'in uzun süre önce sağ yanağında fark ettiği ince yarayı esnetti. Burnundaki yatay izi ve kaşının yakınlarındaki kesiği tamamlıyordu. Eğer kadının sorusu bir sınavsa, Baldair geçtiğini söyleyebilirdi.

"Her şey. Bu epey kelime gerektirir, Küçük Prens."

"Kelimelerden hoşlanırım."

"Öyle mi?" Raylynn kapı kasasına ringde olduğu kadar, rahat bir tavırla yaslandı.

"Bence gayet gerekliler." Tanrılar aşkına, kulağa neredeyse abisi gibi geliyordu.

"Sen ve ben kelime insanları değiliz." Raylynn yaslandığı yerden doğruldu ve aralarındaki kısa mesafeyi kapadı. Kadının gözleri, Baldair'in daha önce görmediği bir hayranlıkla üzerinde geziniyordu ve Baldair, bu bakışların kendisine doğrultulmasından hoşlandığını fark etti. Raylynn yavaşça ama kesinlikle ürkekçe olmayan bir tavırla bir elini uzattı ve Baldair'in göğsünden omzuna doğru okşayarak çıktı. Raylynn tüm dikkatini bu harekete vermiş, kendini gözlemliyordu.

Baldair ise tüm dikkatini ona vermişti.

Gözbebekleri irileşti, nefesi tekledi. Kadının parmakları omzunu sararak hafifçe sıktı. Baldair sırtıttı. Bu da kadının onu sınıdığı oyunlardan biriydi.

"Seni temin ederim ki orada dayanıklılığımı gösterecek fazlasıyla kas var." Prens kılıcına hafifçe vurdu.

"Bundan hiç şüphem yok." Raylynn güldü ve onu nazikçe itti. "İyi uykular, Küçük Prens."

"Soruma yanıt vermedin!"

Kadın bir kez daha duraksadı, dudaklarında arenadaki sırtışın bir benzeri oynaşıyordu. "Hâlâ anlamadın mı? Eğer benimleymen her şey benim koşullarıma göre ilerler. Bilmeni isteseydim, zaten bilirdin."

Sessizlik, Baldair'e kadına karşı unvanını kullanması için bir kez daha meydan okudu. Ama bunu yapmadı.

"Eşyalarını çantanda tut ve her an yola koyulmaya hazır ol," diye emretti. "Yola erken çıkacağız."

Baldair dilini tuttu ve kadının kontrolü elinde tutmasına izin verdi. Kadın onu avcunun içinde tutuyordu ve Prens'in umabildiği tek şey, kadının onunla ne yapacağına nihayet karar verdiğinde merhametli davranmasıydı.

RAYLYNN

Raylynn kapıya yaslandı ve kafasını arkaya yatırdı. Elleri hâlâ adamın ısıyla yanıyor, onun sıcaklığı ve içinde akan yaşamın bıraktığı his parmaklarını karıncalandırıyordu. Sanki gerçeği orada tenine işlemiş hâlde bulmayı beklermiş gibi parmak uçlarını inceledi.

Adam, etrafında olmasından keyif almaya başladığı birine dönüşüyordu. Her ne kadar onun yanında gizemini korumaya çalışması Baldair'i hayal kırıklığına uğratsa da yol arkadaşı hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Onu neyin keyiflendirdiğini merak etmeye başlamıştı — bu bilgiyi ona karşı kullanmak için değil ama başka şekillerde faydalanmak için. Raylynn yumuşak bir iç geçirişle gözlerini kapadı.

Annem de böyle mi hissetmişti? diye merak etti.

Baldair'le aralarında, muhtemelen annesinin Prenses'e hizmetinde rol oynamayan bir arzu söz konusuydu ve Raylynn bunu inkâr edemezdi. Adamın yanında yürürken duyduğu doğruluk hissi... Annesini tahtın hizmetinde geçirdiği bildik hayattan uzaklaştıran da buydu belki — Raylynn'i de bu öğretiyeye göre yetiştirmişti.

Raylynn gözlerini açtı ve neredeyse hiç el değmemiş odaya baktı. Büyük çantası Baldair'deydi ve kişisel eşyalarını çıkarmaya

zahmet etmemişti. Bu akşam işler sarpa sarabilirdi ve öyle bir şey olursa gitmeye hazır olmaları gerekiyordu.

Adamın ona son verdiği emre uymasını çok istiyordu... Eğer yapmazsa giden onun kellesi olacaktı.

Handaki sesler dinene kadar kapıya yapışık vaziyette kaldı. Hanın tek müşterileri Baldair'le ikisiydi ve n taraftaki barda keyif atan kasaba halkı ilerleyen saatle beraber ortalıktan çekilmeye başlamıştı. Raylynn nefesini tutarak duyuşunu olabildiğince keşkinleştirdi. İnsanların sadece varlıklarıyla çıkardıkları yaşama dair melodilerden hiçbir iz yoktu. Her şey kıpırtısızdı.

Raylynn yavaşça kapıyı açtı.

Karanlık koridor, duvarları mesken tutmuş olan koyu gölgeler dışında boştu. İleride, barda hâlâ yanan tek bir mum vardı. Işığı sabitti, oynaşıp durmuyordu. Bu da etrafında hareket ederek hava akımını oluşturan kimsenin olmadığını gösteriyordu.

Baldair'in odası da sessizdi. Raylynn, sessizce ayaklarını sürüyerek kapısının önünden geçti. Kısacık bir an için ondan yardım istemeyi aklından geçirdi. Ama bu, henüz adamın oynamayı hak ettiği bir rol değildi.

Kılıcı onun emirlerine itaat ediyordu ve kalçasında sessizce bekliyordu. Raylynn ana salondan fark edilmeden ıktı. İlk önce nereye bakacağını düşünerek durdu.

Jadar şövalyeleri'nin birkaç kalesini didik didik aramış ve sembolleriyile davranış şekillerini her fırsatta iyice incelemişti. Raylynn barın arkasından başladı, gizli bir geçidi ortaya çıkaracak gizli bir kol ya da sahte bir çekme raf arıyordu. Bu araştırması bir sonuç vermeyince ellerini duvarda gezdirerek, saklı bir koridorun yerini ifşa edecek bir hava akımı hissetmeye çalıştı.

Başarısızlığın hsraniyla han sahibinin odasına çıkan merdivenlere yöneldi. alınmış malları yukarıda tutmazlardı; hiç detleri değildi. Ayrıca gizli ıkışları yeraltına ya da sahte duvarların arkasına kurmak daha basit olduğundan, st katlardan bu gizli yerlere ulaşmak çok daha zordu.

Sinsice ilerleyen bir fare gibi hızla katta dolandı, herhangi bir açıklık arayarak dizlerini büküp doğruldu. Ama hâlâ hiçbir şey yoktu.

Raylynn düşünceli bir şekilde duvara yaslandı. Elindeki ipucunun onu bir çıkmaza götürmüş olabileceğini kabul etmek zorundaydı. Gözleri odayı taradı. Yine de içinden bir his hata yapmadığını söylüyordu ona – hata yapmış *olamayacağını*. Bu han, öldürdüğü bir Jadar Şövalyesi'nden öğrendiği son şeydi. Eh, insanlar da ölmeden hemen önceki o an, hayatlarında hiç olmadıkları kadar dürüst olurlardı.

Kafasının içindeki gürültü artarken Raylynn etrafına yoğunlaştırdığı dikkatini yavaş yavaş gevşetti. Çarpma sesini duyduğunda çok geçti.

Raylynn camın parçalanma sesinin geldiği yere döndü. Evet, etraf kıpırtısızdı. Evet, sessizdi. Şimdi fark ediyordu ki fazla kıpırtısız ve fazla sessizdi.

Şövalyelerin onu alt ettiğini fark ederek yüksek sesle küfretti. Kopan kavganın seslerine yönelmek yerine bara doğru koştu. İki eliyle de şişeleri tutup duvarlara ve zemine çarparak ahşabı alkolle kapladı. *Yon'a tekrar dönmem için epey zaman geçmesi gerekecek*, diye düşündü mumu eğerken.

Alevler birden parladı ve bir ısı dalgası hâlinde duvarlara bir çatırtıyla tırmandı. Raylynn alevlere karşı içgüdüsel olarak yüzünü koruyarak çoktan koridora yönelmişti bile. Baldair'in odasından gelen homurdanma, küfür ve gümbürtü içini rahatlattı. Ölü bir adam bu kadar ses çıkaramazdı.

"Ana adına, neler oluyor?" diye haykırdı Baldair, Raylynn kapıyı tekmeleyerek içeri girerken. Parçalanmış camdan gelen iki saldırgan kadına yaklaşıyordu. Bir tanesi fena hâlde yaralanmıştı, iki tarafında da derin kesikler vardı ve ölümü yakındı.

"Nerede?" diye sordu kadın iki adama.

"Hakkında anlatılanları duyduk, Güneyli melezi." Konuşan adamın kolunda kan kadar koyu kırmızı iplikten bir sembol işliydi – pençelerinin arasında kılıç tutan, alevler içindeki Batu'nın Anka'sı.

Jadar Şövalyeleri'nin sembolü.

"Bu bize karşı harekete geçtiğin son sefer olacak."

"Annemin kılıcını geri verin de öyle olsun!" Kendi kılıcını çekti ve Baldair eşyalarını toplamış mı diye etrafa hızlı bir bakış attı. İkisinin de şansına, Prens ona söyleneni yerine getirmişti.

"Annenin kılıcı mı?"

"Onu öldürmeden evvel ondan çaldığınız kılıç!" Kelimeleri acı ve öfkeden köpürüyordu âdeta. "Ona bahşedilmiş kılıç. Benim hakkım olan kılıç!"

Adamın zihninde taşlar yerine oturdu. Yaşanmışlıkla yıpranmış yüreği bu yeni bilgiyle aydınlandı. "Sen – sen Zira Westwind'in kızı."

Raylynn adamın kılıcından olduğu kadar vardığı sonuçtan da korkunç istiyormuş gibi silahını daha da sıkı tuttu.

"Biz de senin yalnızca sorun çıkaran bir İmparatorluk düşkünü olduğuna düşünüyorduk."

Duman odadan dalgalar hâlinde çıkarken sokakta bağırışlar yükseldi.

"Bunu duydun mu?" Raylynn pis pis sırıttı. "El altından yürüt-nüğünür işler için kullandığınız o çok değerli karargâhınız duman oluyor. Kasabadaki herkes buraya geliyor." Gizli evlerini yakıp kül etmekle kalmayacak, aynı zamanda Şövalyeler'in sırları ifşa olma-dan kaçmadıklarından emin olacaktı.

"Yani ölümlüne tanıklık edecek izleyiciler olacak." Adam kılıcını kumandan çıkardı ama Raylynn pozisyonunu korudu.

Baldair'in gözleri ikisi arasında gidip geldi ama doğru bir karar-la kendini konuşmaya dahil etmedi.

Jadar Şövalyesi dönüp açık pencereye yöneldi. "Eğer yanmak istiyorlarsa, birakalım da yansınlar," dedi silahsız arkadaşına.

Her şey o kadar büyük bir hızla yaşandı ki Raylynn'in hatasını fark edecek zamanı olmadı.

Elendisinin arkasına çekilirken diğer Şövalye bir elini havada salladı. Parmak uçlarından fişkıran alevler odadaki yatak takımını

ve süsleri ateŖe verdi. AlevtaŖıyıcı camdan atladı ve adamın arkasından, "Yangın var, yangın var! İki kiŖi hâlâ içeride! Birisi bir AlevtaŖıyıcı çağırınsın!" diye bağırdı.

"Neler oluyor?" diye kükredi Baldair.

"Buradan çıkmamız gerek." Raylynn çılgına dönmüş bir şekilde, geldiği yoldan dönmeye çalıştı ama kendi çıkardığı yangınla karşı karşıya geldi. Alevler öyle hızlı büyümüştü ki üzerinde büyü kullanıldığından hiç şüphesi yoktu.

AlevtaŖıyıcıları çağırılmışlardı muhakkak. Ama Şövalyelere sadık AlevtaŖıyıcıları çağırılmışlardı – alevleri besleyecek olan AlevtaŖıyıcıları. Onların yanma emri verdikleri alevleri söndürmek için inanılmaz derecede güçlü bir büyücü gerekirdi. Raylynn ne yapacağını bilemez hâlde hayal kırıklığıyla Prens'in üzerine yürüdü. "Neden onları öldürmedin?"

"Şimdi bunun sırası mı?" diye bağırdı adam. "Buradan çıkmamız gerek."

Alnı panikten boncuk boncuk terle kaplanmıştı. Şu soylu aptal, Raylynn bunu daha önce nasıl fark etmemişti? Onları öldürmek istemediğinden değildi... sadece öldürücü darbeyi indirecek cesareti bulamamıştı. Adam hâlâ çok toydu.

"Kaçmamız gerek." Alevler daha da büyümeden onlar da pencereden atlamayı denemek zorundaydı.

"Nereye?" Baldair onun kararlı bakışlarını takip etti. "Canlı canlı yanarız."

"Belki öyle olur, belki de yaşarız." Sonra da yangını başlattıklarına dair sağlam suçlamaları savuşturmaları gerekecekti muhtemelen. Şövalyeler artık onun öldüğünden emin olmak istiyordu ve Raylynn bunun için bu kadar ileri gideceklerini hayal dahi etmemişti.

"Bir AlevtaŖıyıcı geliyor!" dedi Prens umut dolu bir sesle.

"Kimsenin geldiği yok!" dedi Raylynn. Adamı boğazlamak istiyordu. Prens, paniğın onu ele geçirmesine izin verdiği için net düşünemiyordu ve bu, Raylynn'i de aynı döngüye itiyordu.

Nedenini açıklayamadan –ya da adamı geride bırakıp ateş duvarının içinden kırık cama doğru atılamadan– önce, odalarının önünde birtakım ayak sesleri duydu.

Alevler bir kadının etrafında yay çiziyor, görünmez bir güç tarafından ondan uzak tutuluyordu. Alevler, sanki kadın Tanrıça'nın yeryüzüne inmiş hâliymişçesine başında taç şeklini almıştı. Siyah gözleri ateşin parıltısını yansıtıyordu – hayır, kendi güçleriyle içeriden alev alev, kadının temsil ettiği kaderin cilvesini ele veren parlak bir kırmızıyla yanıyorlardı.

Her şey nefes kesecek derecede etkileyiciydi. Ama etrafındaki kaosu yatıştıran bunlar değildi. Kadının *kendisiydi*.

Raylynn, Prenses Fiera ile daha önce sadece birkaç kere karşılaşmıştı. Ama Prenses, her Batılı çocuğun hayatında büyük bir önemi olan bir göreve hizmet ediyordu. Raylynn'e kaderini söyleyen oydu – kadın işini tamamlamak için öte diyarlardan döndüğüne göre Raylynn'in artık inkâr edemeyeceği bir kaderdi bu.

"Baldair, Raylynn, benimle gelin," dedi kadın.

"Kim?..."

Raylynn, Prens'in elini yakaladı ve onu çoktan harekete geçmiş olan Prenses'in arkasından çekti. Prenses'e neden ölmüş gibi yaptığını, neden dünyanın onun yok olduğunu düşünmesine müsaade ettiğini sormak istiyordu. Ama sözcükler boğazında tıkanıp ve Raylynn'in odaklanabildiği tek şey kadını yakından takip etmekte.

Kadın onları koridorun aşağısına, oradan da uzaktaki bir duvara yönlendirdi. Öne uzattığı elinin etrafında büyü parıltıyor ve alevlerden bir kurdele şeklinde bileğinden yukarı çıkıyordu. Akkor ısıyla yanıyordu ve hanın sonundaki ahşaba kaçmaları için bir delik oydu.

Bir ara sokağa çıktılar, alevlerin ısını derilerinde hâlâ hissedebiliyorlardı, sırlıklam olmuş kıyafetleri gibi üstlerine yapışmıştı. Ancak Prenses her zaman olduğu kadar derli topluydu, büyüünün ona bahşettiği koruma sayesinde ısıdan hiç etkilenmemişti. Raylynn hırıltılı sesiyle bir kelime çıkarmaya çalıştı.

"Atı alın." Prenses eyerli bir şekilde hazırda bekleyen hayvanı işaret etti. "Alın ve buradan gidin. Kaybedilen şeyi aramayın." Sokakta büyüyen kargaşadan gizlenmelerine olanak sağlayan ara sokaktaki uzun çitin üzerinden bakarken sesi gittikçe kısıldı. "Onun yerine, bulunacak silahı koruyun. O mezarı aramayın. O mezarı kimsenin aramasına müsaade etmeyin."

"Seni tanıyor muyum?" Baldair, Prenses'e doğru ilerledi. "Bekle, sen... Nox değil misin?"

"Şimdi sırası değil." Kadın ikisini birden azarladı. "Kontrolüm yakında azalacak. Gidin, hemen!"

Baldair küfrederek hızla ata bindi. Raylynn önündeki kadını incelemeye devam etti. Sanki gerçekten Ana'nın alevlerinden doğmuşçasına genç bir parıltısı vardı. Eldeki verilere göre kırklı yaşlarında olması gereken bir prenesten çok daha genç görünüyordu.

"Prenses Fiera..."

"Git," diye emretti kadın bir kez daha.

"Kahretsin, Raylynn, elimize bir fırsat geçti ve bunu kullanmalıyız. Hadi buradan gidelim!" Baldair bir elini ona uzattı.

Nabızı kulaklarında gümür gümür atıyor, diğer tüm sesleri boğuyordu. Onu havasız bırakıyor ve herkesten yalıtıyordu. Artık yangının çatırtılarını ya da kasaba halkının feryatlarını duyamıyordu; bunları, şu an Prens'in üstünde oturduğu yaratığın burnundan solumalarına tercih ederdi.

"Raylynn."

Kadının gözleri Prens'in gözleriyle buluştu ve adamı gerçekte olduğu gibi görmek için kendine müsaade etti – kaderin, Raylynn'i kelimenin tam anlamıyla bir yardım eliyle yönlendirdiği adamı. Mantıksız gözyaşlarını yutkunarak bastırdı. O, onu korkutan şeyden daha iyiydi. Daha güçlüydü. Ve zaten başka bir seçeneği de yoktu.

Raylynn Prens'in ellerini tuttu ve güçlü kavrayışının onu eyere çekmesine kısmen izin verdi. Gövdesine sıkıca yapıştı ve adamın, altlarındaki yaratığın kestirilemez adımlarının aksine sapasağlam

hissettirmesini takdir etti. Baldair arkasına baktı ve atın dizginlerini şaklatacakken elleri havada donakaldı.

"Kadın gitti," dedi.

Raylynn, Baldair'in bakışlarını takip ederek daha az önce Prens'in durduğu yere baktı. Prens, belirlediği kadar gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Kasaba halkının onları görmesini engelleyen uzun çit de onunla birlikte kayıplara karışmıştı.

"Bakın, şuraya bakın!" Bir adam onların bulunduğu tarafı işaret etti.

Baldair dizginleri şaklattı ve hayvan canlanarak, hâlâ gürleyen alevlerin uzağına atıldı.

Raylynn'in boğazı tılandı ve devasa at kumları dövmeye geçerken ağzından kısıp, boğuk bir ses çıktı. Gözlerini kapadı ve yüzünü Prens'in sırtına bastırdı. Adama körü körüne güvenmek istemiyordu ama başka bir seçeneği de yoktu. Prens Fiera ikisinin tanışacağı kehanetinde bulunmuş ve ardından da bu kaderin gerçekleşmesini sağlamıştı. Raylynn, daha küçük bir kızken duyduğu kehaneti içinden tekrarlayıp durdu, Prens'in sırtının her tarafına kusmak üzere olduğu hissinden başka her şeye odaklanmaya kararlıydı.

BALDAIR

Atı hızlı sürdü. Her an bir âşığın aleyhine işleyen şafağı örtmeye çalışan karanlık gibi sürdü. Dizginler avuçlarının içinde gerilip düzleşiyordu ve göz ucuyla izlediği gece, sırf saf bir korku ve mantıksızlıktan oluşan gölge canavarlar yaratıyordu. Baldair arkalarında bıraktıkları kaostan daha iyi olduğu kanısına vararak bilinmeze sıkı sıkı tutundu.

Nox.

Kadın daha geçen yaz, bir korsan kraliçenin hayaletinin ve onun kayıp hazinesinin peşine düştükleri garip macerada kısa bir dönem hayatına girmişti. Kaçışın imkânsız olduğu bir su girdabına düşerek ölmüştü... Baldair başını iki yana salladı, oturuşunu düzeltti ve ona var gücüyle sarılan kadına yaslandı. O kadın Nox olamazdı; benzerlik kesinlikle şans eseri idi. Zaten Raylynn'in kadının kim olduğuna dair başka bir fikri varmış gibi görünüyordu. Âna ve içinde bulundukları duruma odaklanmalıydı, onları öldürmeye çalışan insanlardan kaçamazlarsa sonları gelecekti.

Onlar kimdi ki hem? Raylynn'i göz ucuyla görmeye çalışarak omzunun üstünden yarım bir bakış attı ancak kadının yüzü, ifadesini göremeyeceği kadar sırtına bastırılmıştı. Yine de kollarındaki ve

bacaklarındaki titremeleri hissedebiliyordu, normalde güçlü olan kadın şimdi sarsılmalardan ibaret gibiydi. Peşlerindeki her kimse, yoldaşı üzerinde derin bir etki bırakmış ve onu korkutmuştu.

Baldair kendilerini garantiye almak için atı bir süre daha sürdürdü, ta ki Savaşın ağır bir şekilde soluk alıp vermeye ve dizginlerin inişine isteksizce itaat etmeye başlayana kadar. Baldair hayvanı durdurup soluklandı. Böyle at sürmeyeli uzun zaman olmuştu ve nihayet eyerde kıpırdanmaya başladığında kalçaları itiraz eder gibi sızladı.

Raylynn hareket etmemişti, bu da attan inmelerini tuhaflaştırdı. Ama Baldair inmeyi başarmıştı ve kadın az önce ona nasıl tutunuyorsa şimdi de altındaki deri seleye sıkıca yapışmıştı, gözleri sımsıkı kapalıydı.

“Gel buraya.” Baldair onun kaskatı kesilmiş kalçasına nazıkçe avucunu koyarak Raylynn’i inmeye teşvik etti.

“Bi-bitti mi?” Sesinde bir titreme vardı.

“Evet, evet,” diye yatıştırdı. “Hadi, aşağı in.”

Kadın ilk önce bir gözünü, sonra diğerini açtı ve şüpheli bir tavırla ona döndü. Bakışları netlik kazandığı anda hiç beklenmedik bir hevesle kendini eyerden attı. Baldair kendini onu tutmak için hazırladı ve titreyen kadını kollarının arasına alarak bacakları tutmaya başlayana kadar dengesini sağlamasına yardımcı oldu.

“Geçti, geçti...” Baldair kadının saçlarını okşadı. Kılıcında kullandığı yağ gibi kokuyordu, metal ve çelik kıvılcımları gibi. Bir kadın için garip bir kokuydu bu ama hoşuna gitmediğini söyleyemezdi, vurucu ve sertti. Karşısındaki bu eşsiz yaratığa uyuyordu. “Güvendesin artık. Bizi takip etmediler.”

Raylynn ona doğru gözlerini kısarak geri çekildi. “Şövalyelerden i korktuğumu sanıyorsun?”

Baldair bir şeyler söylemeye çalışarak ağzını açıp kapadı. Başka neyden korkacaktı ki?

“Öff,” diye tısladı kadın kısık sesle, sıcak bir yaz gününde üzerine yapışmış deri gibi ondan ayrılarak. “Senin konuşmaya hiç hak-

kın yok. Eğer o kadar acemice davranmasaydın onları indirebilirdik ve şu canavarın üstünde kaçmak zorunda kalmazdık.”

Kadın parmak uçlarında ata doğru yaklaştı ve Baldair’in aceleyle astığı yerden çantasını dikkatle kaptı. Sanki yaratık en ufak bir kışkırtmada dönüp parmaklarını koparabilirmiş gibi çantayı hızla çekerek uzaklaştırdı. Prens bu garip manzarayı izlerken birden kafasına dank etti.

“At mı? Az evvel onca yaşanandan değil de *attan* mı korkuyorsun sen?”

“Atlardan nefret ederim.” Gösterdiği düşmanlık karşısında gücenmiş görünmeyen Savaşşan’dan sinirle uzaklaştı.

“Suikastçı bozuntusu gizemli bir grup demin bizi canlı canlı yakmaya çalıştı ve kesin olan ölümümüzden şeyin... birinin... yardımıyla kaçabildik ve sen bir Savaşşan’dan mı korkuyorsun?” Baldair kahkahalara boğuldu ve bu seferki, kadının ters bakışlarının bile susturamayacağı bir kükremeydi.

“Atlara güven olmaz.”

“Savaşşanlar sadık ve zeki olacak şekilde yetiştirilir. Bu bana iyilerinden biriymiş gibi geldi.” Baldair yaratığın koyu renk burnunu okşadı.

“Fazla büyük yetiştirilmişler.” Raylynn burnundaki yarayı sıvazladı.

“Bir keresinde çifte yedin, değil mi?” Kadının ifadesi Baldair’e öğrenmek istediği her şeyi söylemişti. Kıkırdayarak çantasını eyerden aldı. At hafifçe homurdandı ama uzaklaşmadı, ki bu iyiydi çünkü onu bağlayabilecekleri bir yer yoktu. “Abim de yemişti.”

“Abin mi?” Baldair çantasını rasgele bir noktaya fırlatırken kadının gözleriyle onu takip etti. “Veliaht Prens mi?”

“Ta kendisi.” Sanki Aldrik hakkında yorum yapmasının nedenini orada bir yerde bulabilirmiş gibi çantasının altını üstüne getirdi. Çöl soğuktu ve önceki alevlerden kalan ter üşütmeye başlamıştı. Üstünü değiştirmeye karar vererek gömleğini çıkardı — Aldrik’le çocukluk anılarına odaklanmasını engelleyecek her şeye vardı. Zihnini

bundan kaçınsa bile kalbi kelimeleri göğsünden dudaklarına akıttı. "Ahırlarda oynuyorduk, ahırbeyi yokken orada olmamamız gereken yaşlardaydık."

"Şımarık prensler," diye alayla söylendi Raylynn, çantasını onunkinin yanına atarak.

Baldair bu kez itiraz etmedi. "Atlardan bazılarının etrafında koşuyorduk ve bir tanesi ürktü." Baldair yüzüne hafifçe vurdu. "Burnu patladı, her yer kan oldu. Daha kötü yaralanmamış olması mucizeydi aslında."

"Gördün mü? Atlara güven olmaz." Raylynn kendini yere bıraktı.

Baldair de onun yanına oturdu. Kumun oluşturduğu boş tuval anılarıyla boyanıyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sıkıştırdı Raylynn.

Kadın kendi adına fazla hevesliydi. Baldair bir eliyle saçını sıvazladı. Doğruyu söylemek gerekirse, oldukça dürüst davranıyordu.

"Aldrik çocukken bile çok gururluydu. Şifacılara gidip de yapmamamız gereken bir şeyi yaptığımızı ve bir at tarafından tekmelediğini itiraf etmek istemedi."

"Aptal." Baldair, bu kelimeyi kullandığı için kadını öpebilirdi; onun yerine kahkaha attı. Gizemli, serseri bir kadınla çölün ortasında olsa bile abisinin aptallığına duyduğu acımayı paylaşmaktan geri durmuyordu.

"Herkes abimin mükemmel olduğunu düşünüyor. Ama aslında öyle değil." Baldair iç geçirerek Savaşşan'a baktı. Bu yaratık ona bir açıdan Aldrik'i hatırlatıyordu. Karanlıkla sarmalanmış, mesafeli ama gözden kaybolmayan. Sadece kısmen *orada*. "Belki öyledir.. Ama gururu onu aptallaştırıyor."

"Ee, sonra ne oldu?"

"Sonunda bir hizmetkâr kargaşayı fark edip koşarak geldi."

Baldair şimdi o anda yaşıyordu – gururlu, görkemli abisi ne yapması gerektiğinden emin olamayarak kendini kaybetmiş gibi ağlıyordu. Aynı içgüdü, çocukken büyük bir hayranlık beslediği abisi-

ni korumaya duyduğu temel ihtiyaç onu yine yokladı. "Hizmetkâra, atın kuyruğunu kimin seveceği üzerine kavga ederken onun burnunu yumrukladığımı söyledim."

Şimdi gülme sırası Raylynn'deydi. "Birini burnunu kıracak kadar sert bir şekilde yumrukladığını hayal edemiyorum senin, şimdi bile."

"Becerilerime duyduğün güven dillere destan gerçekten." Baldair eğlenerek başını iki yana salladı. "Sanırım ne kadar şımarık ya da zayıf olduğumu unutmamak için seni etrafımda tutmalıyım."

"O işi iyi beceririm işte." Kadın onun yüzünü incelemek istese de Baldair fazla bir şey çıkarmasına müsaade etmeden başını çevirdi. Ama çok geç kalmıştı. "Onunla artık iyi anlaşmıyorsunuz."

"Dedikodular buraya kadar gelmiş demek ha?"

"Ondan kederle bahsediyorsun."

Baldair, bunun doğru olup olmadığını merak ederek ses tonunu değerlendirdi. Aldrik konusunda üzgün müydü? Dışarıdan gelen yoruma olduğu kadar içsel düşüncesine de karşı çıkarak başını iki yana salladı. "Abim tacın onun için her şeyden daha önemli olduğuna karar verdi, kendisi dışındaki her şeyle ilgisini kesti ve kendini beğenmişin tekine dönüştü. Şimdi ise en sadık kraliyet hizmetkârlarının bile katlanamadığı bir göt."

Raylynn düşünceli düşünceli mırıldandı. Ardından hemen sessizliğe gömülse de çıkardığı ses Baldair'in bakışlarını ona çekmeye yetmişti. Kadın temkinli bir şekilde Savaşşan'a bakıyordu ama yaratık neredeyse kıpırdamamıştı bile.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Kadının itirazı Baldair'in içinde beklenmedik bir öfkeyi alevlendirdi. Bunca yıl abisinin değişken ruh hâlinin yüküne o itiraz etsin diye katlanmamıştı. "Seni temin ederim ki öyle."

"Öyle ama değil."

"Sen nereden bileceksin?"

"Kendine yalan söyle, Küçük Prens ama bana söyleme." Sözleri de bakışları kadar keskindi ve Baldair'in itirazını kesip atmıştı. Baldair kendine yalan mı söylüyordu? Hayır, abisini gayet iyi tanı-

ıyırda. Rayhynn duruma iyimser yaklaşıyordu sadece. "Yalan söylemek sesinin tınısına hiç yakışmıyor. Altın üzerine sürülmüş siyah kir gibi."

Bu iltifatı aldı ve içsel çatışmasına devam etmek için tampon olarak kullandı. "Onu tanısan anlardın," diye mırıldandı.

"Annesini tanırdım."

Baldair'in kaşları şaşkınlıkla öyle bir yukarı fırladı ki neredeyse yüzünden uçacaklardı. Kendi evlerinde, Aldrik'in annesi tabu sayılırdı. Baldair'in annesi, krallığın veliahtını doğurmuş merhume Batı Prensesi'nin bahsinin açılmasından bile nefret ederdi. Kesinlikle gerekli olmadığı müddetçe, kısaca adının geçirilmesi dışında onun hakkında konuşmak yasaktı. Durum böyle olunca, Baldair'in onun adını hatırlaması bile uzun sürdü.

"Prenses... Fiera mı?"

Rayhynn başıyla onayladı.

"Prenses'i nereden tanıyordun?" diye sordu Baldair nazikçe. Kadın ilk kez kendi hakkında bu kadar büyük bir şey söylüyordu ve Baldair âni mahvetmek istemiyordu.

"Onunla sadece bir kez karşılaştım." Bu, sorusunun cevabı sayılmazdı.

"Nasıl? Uzun süredir kayıp olan Batılı bir soylu değilsin, değil mi?" Baldair tamamen şaka olarak söylememiştii bunu; bu noktada, yanındaki kadına dair neredeyse her açıklamaya inanırdı.

"Hayır, buradaki tek soylu sensin." Fikrin kendisiyle eğlenerek hafifçe iç geçirdi. "Annem onun kılıcıydı."

"Annen mi?" Batı Savaşı, tarih kitaplarında İmparatorluk için görkemli bir zafer olarak resmedilirdi, Solaris'in gücünü ve muhteşemliğini sergilemek için gösterişle anlatılırdı. Baldair komuta bayındaki tek bir albayın bile ismini hatırlayamadığını fark etti. Aldrik'in annesinin, yani ilk İmparatoriçe Solaris'in dışında adını hatırladığı tek bir savaşçı bile yoktu. Bir de onun kardeşi, şu anki Batı'nın Lordu Ophain ve Batı'nın Son Kralı olan merhum babaları vardı... hepsi o kadar.

“Bana kılıcın şarkısını öğreten annemdi.” Raylynn kıpırdandı, dirseklerini kendine doğru çektiği dizlerine dayayarak ellerini kavuşturdu. “Ah, pekâlâ, artık sana anlatma lütfunu göstermeliyim. Yukarıdaki Tanrıça başka bir seçeneğimin olmadığını bana gösterdi.”

“Ne anlatacaksın?”

“Ben Adsız Birlik’in bir parçasıyım.”

Bunu büyük bir ciddiyetle söylemişti ama Baldair’in onun neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Uzunca bir ânın ardından Raylynn de bu gerçeği idrak etti.

“Yukarıdaki tanrılar aşkına, o tundranızda size Mhashan hakkında gerçekten hiçbir şey öğretmiyorlar.”

Baldair buna istese de karşı çıkamazdı.

“Adsız Birlik, bir paralı asker grubu, Batı’da iyi bilinen bir örgüt. En yüksek teklifi veren kişi tarafından satın alınabileceğimize dair basit bir kurala göre yaşıyoruz.”

“Belli ki hiç de öyle değil,” diye dudak büktü Prens. Raylynn kaşlarını kaldırarak onu devam etmesi için teşvik etti. “Eğer öyle olsaydı, muhafızlarıma katılmak için fiyatını söylerdin.”

Raylynn melodik bir kahkaha attı. “Fazlasıyla doğru, Küçük Prens. Seni temin ederim ki benim kurallarım biraz farklı.”

“Seninkiler neymiş?” Onu, nihayetinde özüne ulaşana kadar mantıktan arındırmak için kadının anlatacağı her şeyi öğrenmek istiyordu ki böylece... Baldair düşüncelerinin akışını durdurdu, ona baktı ve ilk kez saygısını kazanmak istediği bir kadın gördü. Sadece duyduğu arzudan ya da onu savaşta kılıcı olarak kullanmak istediğinden değil; ona çok büyük bir saygı duyduğu ve ondan onay almak istediği için de.

“Altın taca hizmet etmem gerek.” Cevabı şifreliydi ama yeteri kadarını söylemişti. Ancak konuyu biraz açınca Baldair altında yatan mantığı kavradı. “Annem Mhsahan’ın eski tacına hizmet etti.”

“Onun izinden gidiyorsun demek?” diye akıl yürüttü Baldair. Ebeveynlerini gururlandırma arzusunu iyi anlıyordu.

“Öyle görünüyor. Annem ve Prenses Flera tamamen şans eseri

tanışmışlar ama öyle iyi anlaşmışlar ki annem taca hizmet yemini etmiş."

Raylynn'in dudaklarından dökülen isim, Baldair'e bu adı o akşam ilk kez duymadığını anımsattı. "Bize yardım eden o kadın... Ona 'Prenses' dedin."

"Yüzü aynı Prenses'in yüzüydü." Raylynn geldikleri yöne doğru çöle baktı. Rüzgârlar atın ayak izlerini çoktan silip süpürmüştü. Ama Raylynn nerede olduklarını içgüdüsel olarak biliyor gibiydi, sanki çölün onun bir parçasıymış gibi. "Aynı zamanda yangın yerini tıpkı Prenses'in yapacağı gibi kontrol etti. Prenses Fiera, Ana'nın alevlerinin kudretli gücüyle kutsanmıştı."

Baldair teknik olarak herhangi bir Alevtaşıyıcı'nın yangını kontrol edebileceği gerçeğini görmezden gelmeyi tercih etti. "O öldü. Prenses artık aramızda değil."

"Peki bize kimin yardım ettiğini düşünüyorsun? Başka bir kader kâhininin mi? Nox – ya da adına ne dediysen onun?"

"Hayır... Nox öldü..." Cevaplar arayarak ufka bakma sırası ondaydı.

"O zaman benim açıklamam daha olası."

Bir yıl önce olsa Baldair bu fikre gülerdi. Ama bu, bir korsan hayaletinin peşine düşmesinden ve bir adamın ruhunun bedenini terk etmesine tanık olmasından önceydi. Bir kadının ele geçirilmesini, asla anlamayacağı sebeplerden ötürü kayıp hazineyi girdaba fırlatmasını ve o suyun derinliklerine av olmasını izlemesinden önceydi... Yine o kadının bu gece hayata döndüğünü görmesinden önce.

Birden hayaletlere inanmaya mı başlamıştı? Hayır. Pek sayılmazdı. Ama Baldair, bu dünyada onun anladığından daha fazlası olduğuna inanmaya başlıyordu. Onun kavrayışının ötesinde bazı güçler ve gerçekler vardı ki bunlar sonu gelmeyen gök kadar geniş ve bilinmezdi.

"Prenses Fiera hakkında başka ne biliyorsun?"

"Neden bilmek istiyorsun?" Soru temkinliydi ama hiç değilse doğrudan reddetmemişti.

“Onun hakkında daha önce hiçbir şey duymadım.” Baldair kelimeleri üzerinde kafa yordu. Kulağa biraz gururlu gelmişlerdi. “Sanırım... sanırım bilmem gerek.”

Raylynn kıpırdandı. “Sadece annemin anlattığı hikâyeleri biliyorum, bir de onunla tek karşılaşmamı... Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: O gerçekten de Ana’nın öz çocuğuydu. Tüm Mhashan’ın arkasında durabileceği bir amaçla yanan, ateşin kendisini animsatan gözleri vardı. En küçükleri oydu ama kendisinden büyük üç kardeşinin toplamından daha büyük bir kudretle dikilirdi. Eğer İmparator’la evlenmemiş olsaydı, Mhashan onun sancağı altında binlerce yıl savaşırdı.”

Baldair abisini düşünerek gözlerini kapattı. Bir gün Aldrik’e Raylynn’den annesi hakkında öğrendiklerini anlatacaktı. Serseri kadının –kendi kurallarına göre hareket eden paralı askerin– yakınlarda olup bu işi üstlenmesini umut ediyordu ama içinden bir ses, bunları abisine anlatanın kendisi olması gerektiğini söylüyordu.

Tam da o an yeni bir gerçek Baldair’in kafasına dank etti. “Bekle – eğer savaşın başına doğru doğduysan... ve Prenses Fiera’yla küçük bir kız çocuğuyken tanıştıysan...” Aldrik’in annesi doğum yaparken ölmüştü ve abisi Baldair’den üç yaş büyüktü. “Kaç yaşındasın?”

Raylynn bir kahkaha krizine girerek geriye düştü. “Senden daha büyüğüm, Küçük Prens.” Konuyu kapatırcasına göz kırptı.

Her zamanki gibi, onun koşullarına göre hareket ediyorlardı.

RAYLYNN

Baldair'in hâlâ uyanık olduğunu biliyordu, tıpkı onun da ardına kadar açık gözlerle gökyüzünü izlediğini adamın bildiğinden emin olduğu gibi. Her ikisi de aralarında uzanan sessizliğin korunaksız köprüsünden geçmedi.

Raylynn gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Alevtaşıyıcı'nın yüzü ve Prens'in hikâyeleri annesine dair az sayıdaki anısını aklına getirmişti. Raylynn'in unutmamak için kafasında dayanabildiği kadar sıklıkla oynattığı o mutlulukla sarmalanmış zamanı. Annesinin sesi zamanı aşan en tatlı yankıydı.

Kimsenin zayıflığını görmesine müsaade etme çünkü öyle bir şey yok. Sadakatimizin bedeli yüksektir; kraliyet bunu ödeyecektir. Bu kılıç benden sana geçtiğinde onu sev, koru ve sakla. Ben artık sana şarkı söyleyemeyecek duruma geldiğimde, şarkını sana o söyleyecek. İhtiyacın olduğu anda seni savunacak.

Annesi tepesindeki göğün bir yerlerinde, ebedi diyarlarda yaşıyordu ve ışık noktacıları olarak ona göz kırpıyordu. Raylynn'in her hareketini izliyordu ve ikisi tekrar bir araya gelene kadar da izleyecekti.

Prens'in nefes alıp veriş değişti.

Raylynn adamları yüz yüze gelmek için kafasını döndürdü.

Omuzları gevşemiş, dudakları hafifçe ayrılmış öylece uyurken küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Annesi hep, kraliyetin sadakatının karşılığını ödeyeceğini söylemişti ama bu ödeme, hayatı boyunca arzu ettiği gibi altın para şeklinde olmayabilirdi. Bu Prens ona ne verecekti ki?

Mantıken, annesinin alevlerini miras almış olan adamın emrinde olması gerekirdi – Aldrik’in, Küçük Prens’in abisinin. Ama yukarıdaki Tanrıça kaderin kırmızı ipliklerini Raylynn’in anlamaya ya da engellemeye kalkışamayacağı –kalkışmayacağı– bir yola göre tasarlamıştı. Bu ipliklere daha önce yalnızca bir kez, Fiera’yla şöyle bir göz atmıştı.

Raylynn tembel tembel gözlerini kırptırırken dünya karardı, ardından yıldızlar geri döndü. Jadar Şövalyeleri’nin damarlarına pompaladığı adrenalin azalıyor, aklını keskinleştiren parlak anılar solarak onunla birlikte çölde yürüyen tanıdık hayaletlere dönüşüyordu. Arkalarında bir bitkinlik bıraktılar. Raylynn gözlerini kapadı ve öyle tuttu.

Prens’in derin, istikrarlı nefes alıp verişinin tatlı bir havası vardı. Bu akşam nispeten sessiz olan rüzgâra karışıyordu. Raylynn’in nefesiyle de uyum içindeydi.

Soluklarını daha iyi duymak için Prens’e yanaştı. Belki de adamın ona vereceği şey buydu: Henüz bestelemeyi bitirmediği mükemmel şarkıya ekleyeceği bir nota daha. Hiç olmazsa, normalde yalnız olacağı bir geceyi yalnız geçirmediği için mutluluk duyduğunu fark etti.

Güneş ilk ışııyla Raylynn’i uyandırdı. Kaskatı kesilmiş bir şekilde oturdu. Bir gün önce o şekilde kaçmak kaslarını iyice germişti. Yanındaki Prens hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmak epey bir kolaylaşmıştı ama Raylynn’in, bu soylunun hayatı boyunca istediği kadar uyuduğuna hiç şüphesi yoktu.

Raylynn ayağa kalktı ve geceye karışmamış olan yaratığı inceledi.

“Kalk hadı,” diye zorladı Prens’i, sanki ilk konuşan o olunca

hayvanı huzursuzlandıracakmış gibi gözlerini attan hiç ayırmadan. Korkusunun mantıksız olduğunu o da biliyordu ama sağı solu belli olmayan bu yaratıklara güvenme fikrinden gerçekten nefret ediyordu.

"Daha erken," diye homurdandı Baldair yattığı yerden. "Eğer şimdiye kadar bizi bulmadılarsa, daha da bulamazlar."

"Harekete geçmek istiyorum." Adam onun fevri taleplerine uymayı öğrenme konusunda çok iyi gidiyordu, ta ki şimdiye kadar.

"Evet, evet." Yan tarafına dönüp oturdu, omzundaki kumlan eliyle silkelerken ufka doğru gözlerini kırptırdı. "Nerede olduğumuzu nereden biliyorsun ki?"

"Dün gece yıldızlara baktım. Yay şu yönü işaret etti." Bir parmağıyla bahsettiği yeri gösterdi. "Bu da Adsız Şehir'in buranın kuzeyinde bir yerlerde olduğu anlamına geliyor."

"Kuzey mi?" Baldair kısaca kaşlarını çatarak kelimedede duraksadı.

Raylynn, Prens'in de ülkedeki çoğu insan gibi eninde sonunda cepheye gideceğini biliyordu.

"Evet, kuzey – ama o kadar uzak değil." Adamı rahatlatmak istercesine omzuna hafifçe vurdu. Baldair'in cephedeki görevlerinden kısaca bahsetmişlerdi ve konusu ne zaman açılrsa Baldair beceriksizce geçiştirmişti. O yüzden Raylynn'in, Kuzey'in yalnızca adının geçmesiyle bile Prens'in aklının nereye gittiğine dair oldukça sağlam bir şüphesi vardı. "Şimdi, yaratıkla ilgilenmen gerek."

"Atla mı?" Ayağa kalktı.

"Yaratık."

Baldair kıkırdadı. "Eh, madem öyle istiyorsun."

"Öyle istiyorum."

"Onu burada bırakmak istememene şaşırdım."

Bu düşünce onun da aklından geçmişti. "Onunla daha hızlı yol alırsınız. Ayrıca o bir hediye."

"Hediye mi?" diye sordu Baldair, çantalarını dünkünün aksine dikkatle eyere bağlarken.

"Prenses Fiera'dan."

Baldair, "Prenses Fiera öldü," diye nazikçe hatırlattı gereksiz yere.

"Ben de öyle duydum." Raylynn'in tek söyleyebildiği buydu. Bu bilginin gerçek olarak kabul edildiğini de duymuştu. Ama kim bilirdi ki? Prenses Fiera kadar mükemmel ve korkutucu bir kadın söz konusuysa, belki Baba bile Prenses'in dönme isteğine boyun eğmişti. "Ama tanrıların işine akıl sır ermez."

"Onun bir hayalet olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın."

Raylynn neye inanacağını bilmiyordu. "Hiç öyle bir şey demedim."

"İyi. Bir ömre yetecek kadar hayaletle uğraştım." Prens ustaca eyere atladı ve Raylynn'e elini uzattı.

Kadın tereddüt etti. Prens'in rengi güneş yüzünden değişmişti, açık Güneyli teninde kıpkırmızı yanıklar belirmişti ama onun dışında gayet nazenin görünen Güneyli özellikleriyle hoş bir zıtlık oluşturmuş, garip bir şekilde ona yakışmıştı. O Güneyli özellikleri Raylynn de gözlerinde ve saçlarında taşıyordu.

Prens'in eli şafağın serinliğinde sıcacıktı. Elleri onunkileri sarıp sarmalayarak kadını yukarı, eyere çekti. Ancak bu sefer onu önüne oturtarak kadını şaşırttı. Raylynn, kuyruksokumunun Baldair'in kasiğine yaslandığı yerde bir karıncalanma hissetti. Önündeki bineğe endişeyle baktı.

"Önde olursan daha kontrolde hissedersin," diye açıkladı Baldair. "Nereye gittiğimizi görebilirsin... ve dizginleri tutabilirsin."

"Bana bu konuda hassas davranmana ihtiyacım yok," diye mırıldandı Raylynn.

"Hassas falan davranmıyorum. Sadece kontrolü sürekli elinde tutmak istediğin çok açık ve ben de kontrolü sana veriyorum." Prens'in sesinde pratik bir öneri dışında herhangi bir ima yoktu. "Senin de kolaylıkla kendi başına idare edebileceğin bir ağırlığı taşımak dışında bir işe de yaramak isterim."

"En azından kabul ediyorsun." Raylynn, Prens'in dediğini yapıp durumun kontrolünü kazanmaya çalışarak yerinde kıpırdandı. "Başka bir işe yaramazsın."

"Bu tamamen işe yaramazdan daha mı iyi?" Kollarını kadının etrafından geçirerek kıkırdadı. Baldair'in vücudunun ısısı kadın sarıp sarmaladı, gırtlığının gerilerinden çıkan gümbürtü yumuşak bir şekilde zihninde titreşti. Bu, Prens'in "gönülçelen" namını başka bir gözle, komiklik penceresi dışında bir yerden ilk görüşüydü. "Bana gelişme gibi geldi."

"Olabilir," diye itiraf etti Raylynn. Bu itiraf hem Prens'e hem de kendineydi.

"Yok daha neler – Raylynn insanlara ısınıyormuş."

Kadın yerinde bir itiraz ortaya koyamadan Baldair atı öne doğru dehledi. Raylynn'in kalbi ânında ağzında atmaya başladı ve sabahın büyük kısmını elleriyle ayaklarını sabit tutma mücadelesiyle geçirdi. Adam onun zayıflığını bir kez görmüştü zaten; tekrar görmesine müsaade etmeye hiç niyeti yoktu.

Nihayetinde işlerin ritmini yakaladığını söyleyebilirdi. Durumdan hoşnut değildi ve çok uzun bir süre daha kendi ayaklarını kullanmayı tercih edeceğinden emindi ama yaratığın üzerinde oturmak artık midesini düğüm düğüm etmiyordu. Gerginlik omuzlarını terk etmiş, ardında can sıkıcı bir ağrı bırakmıştı ve elleri Baldair'in kilerin içinde rahatça yerini bulmuştu.

"Şu gittiğimiz Adsız Şehir..." diye başladı Prens, Raylynn yaratığın varlığına alışıp gerçekten tamamen sakinleşince.

"Adsız Birlik'in evi." Havada asılı kalan soruyu net bir şekilde duyabiliyordu ve onu engelleyerek adamın zekâsına hakaret etmeyecekti.

"Paralı asker birliğin."

Raylynn başıyla onayladı.

"Pek adil değil, öyle değil mi?"

"Ne?"

"Etrafta dolaşıp düellolarda dövüşmek ve insanların senin yalnızca ufak tefek, iddiasız bir rakip olduğunu düşünmelerine izin vermek. Oysaki esasında ikinci nesil bir..."

"Onuncu," diye düzeltti gururla.

"Ne?"

"Ben onuncu nesil bir paralı askerim." Babası değersiz bir piyade eri olabilirdi ama annesi, Raylynn'in bir parçası olmaktan gurur duyduğu kılıç ozanları soyundan geliyordu.

"Kulağa göz korkutucu geliyor."

"Senin de yarattığı beklentileri karşılamam gereken bir doğum hakkın yok mu?" Raylynn gözlerini attan bir saniyeliğine ayırarak omzundan geriye bir bakış atmaya cesaret etti. Mucizevi bir şekilde, at olağandışı bir şey yapmadı.

Prens başını iki yana salladı. "Ben yedeğim. Gerçek sorumluluklarım yok."

Kadın alayla burnundan soluyarak bu ifadeyi ne kadar değersiz bulduğunu gösterdi. "Tam da bir ülkenin prensi gibi konuştun."

"Raylynn, ben..."

"Sen Kuzey'deki cepheye birçok insanın hayatı için sorumluluk üstlenmek üzeresin. Oraya gideceğini söylememiş miydin?" diye bitirdi cümlesini çabucak. Prens sessiz kalma akıllılığını gösterdi. "Çoğu insanın rüyalarında bile göremeyeceği bir gücü tutuyorsun ellerinde, ki senin söylediğin şekliyle yedek olmana rağmen."

"Senin gibi kılıç hünerini satan ve kendi üzerine kumar oynayan bir serserinin neden umurunda ki bu?"

"Umurumda çünkü benden hayatımı muhafızın olarak sana adamamı istedin," diye çıkıştı kadın. Baldair keyifle sustu. Raylynn adamın aptallığına karşı kendini katılaştırmak için bir süre bekledi. Fiera'ya benzeyen şu gizemli kadınla geceki karşılaşmalarını düşünerek gözlerini ufka dikti. "Ana hepimiz için bir yol planladı, Prens. Bu açıdan bakıldığında bir dilenciden daha özel değilsin. Ve kendi yolunda, tüm onurunla yürümelisin."

Baldair sessizce oturdu ve Raylynn ona bakınca ilk kez sorumluluk almaya zorlanmış genç bir oğlan gördü. Hafifçe gülümsedi. Her şeyin onun koşullarına göre gittiğini söylemek kolaydı belki ama kaderlerin onu belli bir yöne çekmek için işbirliği içinde olduğu açıktı. Raylynn dizginleri bıraktı ve arkaya yaslanarak başını

Prens'in omzuna koydu. Çocuksu eğilimleri olabilirdi ama arkadaki varlığı, Raylynn'in gördüğü herhangi bir adam kadar sağlam.

"Fark ettiğinden daha büyük bir amacın var, Prens – çoğunun öyle. Eğer alın yazını gerçekleştirme inancını içinde bulamıyorsan, o alın yazısını senin için tasarlamış olan Tanrıça'ya inan."

Baldair yüzünü kadının ensesine yasladı, onun gibi bir adam için şüphesiz içgüdüsel bir hareketti bu. Konuşurken dudakları kadının tenine değdi. Bir süredir sınırında dolandıkları bir eş geçmişlerdi; başta Raylynn'in adamın üzerinde kullanabileceği her türlü avantajı ele geçirmeyi denemesiyle başlayan, bir ileri bir geri bir flörtleşme hâli. "Bir de sana?"

"Bir de bana," diye fısıldadı.

"Sen bana inanıyor musun?"

Raylynn hafifçe sırttı, kendini çekmek için hiçbir çaba göstermemişti. Elinde olmadan bu adamın sıcaklığından keyif almaya başlıyordu. "Ben Ana'ya inanıyorum."

Baldair onun tenine doğru kıkırdadı. "O inancı nasıl paylaşacağımı bana öğretir misin? Senin şartlarınla?"

"Benim şartlarımla," diye onayladı kadın yumuşak bir tonla.

BALDAIR

Aralarında bir şeyler değişmişti. Yon'daki gece ilişkilerine yeni bir ton kazandırmıştı. Bunu kendisinden çok Raylynn'de hissediyordu. Kadın onun etrafında artık azıcık da olsa daha farklı hareket ediyordu – göze batacak kadar değildi, hatta Baldair'in *tam olarak* neyin değiştiğini söyleyebileceği kadar bile değildi ama daha önce olmayan bir şeyler vardı.

Kadına karşı hislerinin değişmesi onun için yeterliydi, biraz bile olsa. Aralarında, rahatlık diyebileceği yeni bir dinamik oluşmuştu. Raylynn'i anlama yolunda henüz yüzeyi bile kazıyamamış olsa da bu yönde ilk adımları atmıştı – işte bundan emindi.

Bu arada kadının hikâyesi onda gittikçe daha da çok hayranlık uyandırmaya başlamıştı. Artık o kadar da bir yapboz ya da bir oyun gibi hissettirmiyordu; şimdi daha çok uzun bir yolculuk gibi geliyordu. Tek yapması gereken o yolda yürüyecek sabrı göstermekti.

Ama şimdilik sabır onu zorluyordu. Kadını önüne oturtmuştu ve şu an tek odaklanabildiği, atın her hareketiyle vücuduna yaklaşan kalçalarıydı. Baldair daha önce bir kadının onu nasıl etkilediğini bilmesinden utanmamıştı ve buna Raylynn'le başlayacak değildi.

Dış görünüş olarak Baldair'le yaşıtılmış gibi dursa da Raylynn ondan en az beş, belki altı ya da yedi yaş büyüktü. Yaşını tam olarak

bilmese de kadının ilk İmparatoriçe'yle tanıştığını öğrenmek bu kadarını doğrulamıştı. Raylynn'in deneyimlemiş olabileceği şeylerin sonsuz olasılığı Baldair'i cezbediyordu. Genç kızları avlamakta iy hatta olağanüstüydü. Ama daha deneyimli bir kadınla nasıl olurdu? Başka birinin yönlendirmesine müsaade etmek nasıl hissettirirdi? Kadının ona öğretecek neleri vardı?

Bu düşünceler titremesine sebep oldu ve söz konusu kadın merakla ona baktı. Ama sanki zihnini okuyabiliyormuşçasına hiçbir şey sormadı. Dudakları neredeyse bir vaat gibi görünen minik bir tebessümle yukarı kıvrıldı.

Yolculuklarının büyük kısmı sessizce devam etti, ta ki ufukta tuhaf, küçük bir kamp alanı belirene kadar. Baldair öğleden sonra güneşine doğru gözlerini kısıtı ve yüzündeki derinin alışkın olmadığı bir şekilde kıristığını hissetti. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca güneşe maruz kalmak yüzünü kesinlikle mahvetmiş olmalıydı.

"Adsız Şehir," diye belirtti Raylynn aşikâr olanı dile getirerek.

"Pek şehir sayılmaz."

"Tüm yapılar hareket ettirilebilir şekilde inşa edildiğinde kent-selleşme sınırlı oluyor." Eyerde dikleşerek yerinde kıpırdandı. "Birlik, kurulduğundan beri yüzlerce kez konum değiştirmiştir."

"Peki her seferinde nasıl buluyorsun?" Saatlerdir etrafta hiçbir şey görmemişlerdi ve Yon'dan zifiri karanlıkta kaçtıktan sonra garip bir yöne doğru yola koyulmuşlardı.

"Yıldızlar." Raylynn yukarı işaret ederek ona yolculuklarına ilk başladıklarında aralarında geçen konuşmayı anımsattı. "Şehir her zaman farklı bir takımyıldızın altına kurulur."

"Bana çok fazla şey anlatıyormuşsun gibi geliyor." Sözleri yarı dalga yarı ciddiydi. "Buraya tek başıma gelip de tüm sırlarını öğrenmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Bu fikir karşısında Raylynn alayla dudak büktü. "Kendi sarayından nasıl dışarı çıkacağını yardım olmadan bulabileceğini sanmıyorum."

"Bulabileceğime eminim!"

“Sadece geneleve gitmek için.”

Kadın onun tepesini attırmaya çalışıyordu. Baldair onun tuhaflıklarına alışmaya başlamıştı hile. “Sadece genelev değil,” dedi alaycı bir ciddiyetle. “Birahane de var.”

Raylynn uzun bir süre ona gözlerini dikti, bu da Baldair’e kadının bakışlarını yakalaması için yeterli süreyi verdi. Sonra da göz kırparak kadını kahkahalara boğdu. Aralarında değişen her neyse, bu hoşuna gidiyordu.

Adsız Şehir, Raylynn’in de dediği gibi seyyar bir sınır kasabasıydı. Ama taşınabilir olması, sakinlerinin sık sık yer değiştirdiği anlamına gelmiyordu. Çadır yapılar yere sağlam bir şekilde çakılmıştı. Kamp alanına yaklaştıkça kum katılaşarak toprağa dönüşüyordu. Hiç şüphesiz bu, Baldair’in aklının ermeyeceği bir büyü kullanan yerli bir büyücünün işiydi.

Burası özenle oluşturulmuş bir yerleşimdi. Bir nalbandın çekicinden çıkan çınlama havayı dolduruyordu; branda bezinden ve topraktan oluşan yüksek yapıların aralıklarından Baldair erkeklerle kadınların antrenman yaptığını ve besi hayvanlarına baktığını gördü. Bazıları farklı silahlarla idman yapıyordu ama çoğu gün ortası güneşinin sıcaklığında uzanıyordu.

İmparatorluk’a ya da eski krallıklara ait hiçbir bayrak ya da sancak yoktu, yapıların perdeli girişlerinde bir isim bile yazmıyordu. Bütün bu bölge genel olarak işaretsiz ve süssüzdü. Oraya buraya dağılmış sade süslemeler —ince işçiliği olmayan bir rüzgâr çanı, bir konutun girişinde serili kamışlardan örülmüş bir kilim— güneşten rengi açılmış kumların ortasında öne çıkıyordu.

Bir kadın onları karşılamaya geldi. Yaşı ilerlemişti ancak taş gibi sağlamdı. Yüz ifadesi de yine taş gibi sertti.

“Raylynn, bize kimi getirdin?” Sesi fısıltılıydı, Baldair’in beklediğinden çok daha yumuşak bir tondaydı. Raylynn’den duymaya alıştığı o melodik tını kadının sesinde de vardı.

“Bir misafir, büyükanne.”

"Büyükanne mi?" Baldair sesli düşünmekten kendini alamadı. "Burada ailen olduğunu bana söylememiştin."

"Söylemem mi gerekiyordu?" diye sordu Raylynn o kendine has tavrıyla. "Ben de ağaç kovuğundan çıkmadım ya. Tabii ki ailem var."

Baldair iki katı sessizleşti. Raylynn'in tüm tavırlarını ve yeteneklerini annesiyle büyükannesinden aldığına şüphe yoktu. Ona karşı şansı yokken, hem onunla hem de akrabasıyla dalaşıp bundan yararlanmadan çıkmayı ummak ancak bir aptalın yapacağı işti.

"Burada pek misafir görmeyiz, çocuğum." Kadın kımıldadı ve Baldair onun kalçasındaki kılıcı hemen fark etti. Yaşına rağmen, iş darbe indirmeye gelirse kadının onu devirmeye yetecek gücün fazlasını toplayabileceğine hiç kuşkusu yoktu.

"Taht için daha önce de ayrıcalıklar yapıldı." Raylynn onun yardımıyla bineklerini kadının önünde durdurdu. Yakından bakınca büyükannesi daha da yıpranmış görünüyordu — doğa şartları, hayat.

"Taht mı?" Kadının gri gür kaşları yukarı kalktı.

Raylynn mırıltıyla kadını onayladı ve Baldair'den mümkün olduğunca az yardım alarak attan indi. Baldair onun gururlu biri olduğunu biliyordu, o yüzden de temkinli hareket etti. Yaşlı kadının bunu fark ettiğine şüphesi yoktu ama Raylynn'in kendini idare etme konusundaki net dileğine saygı duyacaktı.

"Büyükanne Sophie, bu" —Raylynn ona doğru döndü— "Baldair, İmparatorluk'umuzun en genç prensi."

"Sizinle tanışmak çok hoş, Sophie." Baldair büyükanneye nazik bir baş selamı verdi.

Kadın alayla homurdandı. "İşte bundan kuşkuluyum." Kadın bir an Baldair'in ellerine baktı, hâlâ bineğin dizginlerini tutan elleri inceledi. "Pek de konforlu olmayan gelişmemiş bir bölgede, evinden çok uzaktasın. Bu karşılaşmanın hiçbir tarafının 'hoş' olacağını sanmıyorum, Prens."

Baldair güldü. Açıkça görülüyordu ki görgü ve nezaketle bir yere varamayacaktı. "Sanırım önceden uygun bir şekilde ehlileştirildim."

Attan inerken başını Raylynn'e doğru salladı. "Sizin deyiminizle bu 'gelişmemiş bölgeye' birazcık da olsa hazırlandım."

Kadın torunuyla bakıştı. Raylynn kayıtsız bir tavırla gerinerek, kaskatı kesilmiş bacaklarını açmaya çalıştı.

Altın saçlı kadın, "Kişisel muhafızlarından biri olarak hizmet etmemi istedi. Ben de onu dikkatle inceliyordum," diye açıkladı büyüğüne.

"Anlıyorum." Büyükannenin gözlerinde yeni bir idrak pırıltısı belirdi. "Tıpkı annenin isteyeceği gibi."

Raylynn başıyla onayladı.

"Eh, hadi ikinizi içeri alalım. Eminim ki susamışsınızdır." Sophie bir elini kaldırıp atın burnunu okşadı. "Eminim o da susamıştır. Seni bir atla gördüğüme şaşırdım, Raylynn."

"Bir hediye idi," diye hızla açıkladı, atla ilişkilendirme fikrinden dehşete düşmüş gibi.

"Öyle mi?"

"Sonra açıklarım." Raylynn başını iki yana sallayarak atın Baldair'in cömertliğinin bir kanıtı olduğu varsayımını ortadan kaldırdı. "Hiç kaha var mı?"

"Soğutucuda."

Raylynn onu yakındaki bir yapıya yönlendirirken büyükannesi de atı götürdü. Tabanı taştan yapılmaydı – hayır, sıkıştırılmış kum muydu yoksa? Baldair elini yüzeyde gezdirdi ve parmaklarının arasından dökülen ince kumu ovuşturdu.

"Aramızda Yerkırcılar var." Raylynn adamın incelediğini görünce açıklama yaparak Baldair'in şüphelerini doğruladı. "Bunu yapmak onlar için kolay değil ama bizi beklenmedik fırtınalardan korumaya yardımcı oluyor."

Baldair branda bezinden tavana baktı, içinden güneş ışığı geçiyor, geniş ve ferah odayı aydınlatıyordu.

"Bana güven, önü kesilmemiş bir rüzgârla arandaki her duvar iyi bir bariyerdir." Raylynn tavanın eksikliğine dair düşüncelerini

okumuştı yine. "Bunu bir ödün verme olarak düşün. Taştan bir çatıyla binanın içi çok sıcak oluyor, bez de ısının çıkmasını sağlıyor."

Odanın gerilerindeki alçak bir kutuyu karıştırmayı bitirdi ve Yon'da içtikleri, yoğun tatlı siyah çayın bulunduğu buzlu sürahiyi çıkardı. Baldair güçlü, acı aromanın tadını net bir şekilde hatırlayarak dudaklarını büzdü.

"Alışsın." Yastıklı oturma alanının ortasındaki alçak sehpayı sürahiyi ve iki bardağı yerleştirirken ona neredeyse hiç bakmadı.

"Ben çok mu şeffafım?" Baldair yerde ona katıldı.

"Öylesin." Sanki adamın bunu sorması bile komikmiş gibi sırıttı. Baldair gözlerini devirdi. "Bu kötü bir şey değil, Küçük Prenses okuyamadığın insanlar konusunda endişelenmen gerekir."

Aklına hemen Aldrik geldi ve abisine dair tüm düşünceleri savuşturdu. Veliaht Prens'e dair düşüncelerin ruh hâlini mahvetmesi, istediği en son şeydi. Çay bardağını Raylynn'den alıp dikkatli bir şekilde yudumladı.

"Burada buzu nereden buluyorsunuz?"

"Suakıtcılar," dedi sanki bu gerçek apaçık ortadaymış gibi. "Önce hinalara şaşırmam, sonra buza... Güney'de gerçekten de pek büyü kullanmıyorsunuz, değil mi?"

Baldair başını iki yana salladı. "Büyü tehlikeli görülüyor."

"Neden?"

Yine Aldrik'i düşündü. Ama onun yerine farklı bir açıklama için zihnini yokladı. *Neden büyüden bu kadar çok korkuyorlardı?*

"Sadece... Ne bileyim, hep öyleydi."

Raylynn ona bakarak yavaşça gözlerini kırptırdı. "Şimdiye kadar gerçekten çok aptalca şeyler söyledin ama bu kesinlikle listenin en tepesinde."

Acı çaydan büyük bir yudum alınca bardağına doğru öksürdü.

"Hep öyle olmuş olması, öyle devam etmesi gerektiği anlamına gelmez." Raylynn öksürüğünü şaşkınlıktan sanmıştı.

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Biliyorum," diye ısrar etti. "Kristal Mağaralar Savaşı'ndan sonra durum iyice kötüleşti."

Raylynn duraksadı. Baldair, kadını bu kadar iyi tanımasa o anlık tereddüdü gözden geçirirdi. Ama oradaydı — hareketin ortasındaki saliselik kesinti, gözlerine bumerang gibi geri dönen o mesafe.

"Tahmin ederim." Raylynn hiçbir şey olmamış gibi bardağını sehpaye koydu. "Neredeyse fazla uygundu, savaşın Mhashan düşükten hemen sonra çıkması yani... Bize birlik olarak savaşabileceğimiz ortak bir düşman sağlaması."

"İmparatorluk'un bunu planladığını düşünüy—"

Ama kadın, Baldair'in cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Baban bir taktik dehası ve zafere aç, amansız bir savaşçı olabilir ama kesinlikle bir aptal değil." Baldair babasına dair bu yorum konusunda ne hissedeceğini bilemedi, o yüzden hiçbir şey demedi ve gücenmemeye karar verdi. "Peki ya mağaraları kurcalamak? Tam bir aptallık."

Baldair herhangi bir cevap veremedi Raylynn'in büyükannesi geri döndü.

"Hediyeiz oldukça etkileyici." Sophie onların oturduğu yere yönlendi ve o yanlarına varana kadar Raylynn'in doldurduğu bardağı aldı. "Eski çiftleştirme yöntemlerinden dünyaya gelmiş — bunu boyundan ve kemiklerinden anlayabilirsiniz."

"Hediye, Prenses Flera'dandı." Baldair, ölü birinin kendilerine bir lütuf bahsettiğinde bu denli ısrarcı olabilecek kimseyle tanışmamıştı daha önce. Ama Raylynn bunu yapmaya devam ediyordu.

Raylynn'in büyükannesi buna uzunca bir süre kafa yorarak oturdu. Fikri geçiştirmemişti; inanmazlıkla ağzı açık bir şekilde bakakalmamıştı. Sadece durumu değerlendirmiş, sabit bakışlarıyla Raylynn'in sözünün gerçekliğini tartmıştı.

"Prenses mi?"

"Evet." Raylynn kendini gelecek yoruma hazırlıyormuş gibi görünüyordu. "Ana'nın hediyesi, kaderin hediyesi."

"Onun öngördüğü gibi oldu, değil mi?"

İki kadın da tüm dikkatlerini ona çevirirken Baldair bunca zamandır bir şeyi gözden kaçırmış gibi hissetti aniden. Raylynn'in büyükannesinin bakışlarının üzerinde bıraktığı histen hoşlanmamıştı; onun gözleri de Aldrik'inki gibi koyuydu. Bu yüzden o da Raylynn'e baktı. Onun bakışlarının derinliği de daha yumuşak değildi ama tanıdıktı.

Raylynn'in ciğerlerini derin bir nefesle dolduruşunu izledi. "Sana karşı tamamen dürüst olmadım, Küçük Prens. Evet, annem bana kraliyeti anlattı. Evet, onun izinden gittim ve tahtı önemsemem gerektiğini ondan öğrendim. Ama bizim —seninle benim— tanışmamız kaderimizde vardı."

Normal şartlar altında Baldair, güzel bir kadının tanışmalarının kader olduğunu söylemesinden doğan fırsatlara balıklama atlardı. Ama Raylynn diğer güzel kadınlar gibi değildi ve Baldair'in dili ağırlaştı, zihni kilitlendi.

RAYLYNN

Büyükannesinin bakışının ağırlığını Prens'in kafa karışıklığından daha keskin bir şekilde hissetti. Raylynn, Prens'in kafasının sık sık karıştığından şüpheleniyordu ve bundan gayet memnundu. Ne de olsa haftalardır gayet işine gelmişti.

"Ne?" diye sordu Prens ahmakça.

Raylynn onu kasten görmezden gelip başını büyükannesine doğru hafifçe salladı. "Alevlere baktığında hepsini öngörmüştü."

Büyükanne bu dünyada geçirdiği aşağı yukarı altmış yılda bir sürü garip ve olağanüstü şey görmüş olmalıydı, özellikle de Çöl'ün kadınlarından olduğundan. Ayrıca Batı'da doğup yetiştirildiği için, Prenses'in kehanetinin doğru çıkıp çıkmadığını hiç sormamıştı; bir Alevtaşıyıcı'nın Ana'nın kader ipliklerine dikkatle bakması, Alevtaşıyıcı, Ana ve geleceği anlatılan kişi arasında yapılan bir anlaşmaydı. Neler söylendiğini sormakla bile kendinizi o anlamaya dahil etmeniz Tanrıça'nın nezaketine bir hakaretti.

Büyükannesi tekrar yastıklara yaslandı ve sanki uzuvlarından biriymiş gibi, kılıcını tam rahat edeceği şekilde yerleştirmek için kıpırdandı. "Tamam öyleyse."

"Ne öngörölmüştü?" Büyükannesi zarif ve keskin zekâlyken, Prens cahil ve algıları kapalıydı. Raylynn bir an için, alevlerde ona

okunan şeyleri paylaşmasının istenmesine bile sinirlendi — her ne kadar çoğu Prens'le alakalı olsa da.

Büyükannesi, Raylynn'e, *İstersen haddini bildireyim*, diyen bir bakış attı. Raylynn hafif bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bunu yapmak sinirlerini yatıştırdığı için büyükannesine minnetle doldu.

"Sanırım yeterince uzun süre sır olarak kaldı." Usulca iç geçirdi.

Yaşlı kadın ayağa kalktı ve dile getirilmemiş bir düşünceyi noktalarcasına bardağını sehpayaya bıraktı. "Yapmam gereken işler var."

"Hiç de yok." Raylynn alayla soluk verdi. Adsız Birlik'teki herkes, aksi talep edilmediği müddetçe sadece kendisine bakardı. Kendi kendine yetebilmek Çöl'de yaşamının kilit noktasıydı ve bu, geleceğin tüm paralı askerlerine küçük yaştan itibaren öğretilirdi. Büyükannesi de kendi işlerini her sabah daha güneş doğmadan hallederdi.

"Bu benim duymam gereken bir konuşma değil."

Raylynn aksini iddia etmek istese de sessiz kaldı; Sophie'nin dediği doğrudu.

"Bana ihtiyacın olursa nerede olacağımı biliyorsun."

Antrenmanda, diye cevapladı Raylynn içinden. "Teşekkür ederim."

Büyükannesi başını salladı. İlişkilerini Baldair'in mesafeli ve soğuk olarak algılayacağından Raylynn'in hiç şüphesi yoktu. O yüzden büyükannesi gittikten sonraki sözleri onu şaşırttı.

"Siz ikiniz epey yakınsınız."

"Bunu nereden çıkardın?"

Prens omuz silkti, belli ki o da tam emin değildi. "Hissedebiliyorum sadece."

Raylynn, onun daha önce abisi hakkında dediklerini hatırladı. Belki de Prens'in insanların garip tavırlarının ardında yatan gerçek duygularla ilgili sezgileri, Raylynn'in sandığından daha kuvvetliydi. Kesinlikle ortalamanın üstünde bir önsezisi vardı. Eğer kulakları kılıcın şarkısını duyamıyorsa, kılıca olan yeteneğinin başka bir açıklaması olmak zorundaydı.

Prens ilk kez sessiz kalmıştı, kaha'sını yudumluyor, altlarındaki yastıkların parlak renkli Batı kumaşından kılıflarını inceliyordu. Sıkıntılı görünmüyordu, sadece meraklıydı. Bu, kraliyetten biriymiş gibi görünmeye en çok yaklaştığı andı ve Raylynn, Prens'in aklını başına toplamasının vaktinin çoktan geldiğine dair zihninde bir yorum yaptı.

"Ben çocukken," diye başladı nihayet, "annem beni Prenses'i görmeye götürdü."

Baldair başıyla onayladı.

"Fiera bir Alevtaşıyıcıydı – abinin yakıcı mirasının kaynağı da şüphesiz o." Raylynn avuçları üzerinde geriye yaslanıp yüzünü göğe çevirdi. Batı rüzgârlarının bezden çatıyı dalgalandırmasını izledi; dinginliği, o tanıdık savrulma sesi huzur veriyordu. "Batı hakkında hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi durduğundan, meraklar dükkânlarını da bilmediğini farz ediyorum."

"Duymuştum." Bu, kadını şaşırtmıştı. "Fal baktırılıyor orada, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Raylynn. "Bazı Alevtaşıyıcıların alevlere bakma yeteneği vardır. Bu da onları tepemizdeki güneşte yanan Ana'nın ateşine bağlıyor. O'nun tasarladığı ve hepimizin üzerinde yürüdüğümüz kaderin kırmızı iplerini görme gücünü bahşediyor onlara."

"Meraklar dükkânına gitmek bir Batılı için neredeyse bir geçiş hakkıdır. Ana'nın çok ciddiye aldığımız bir lütfudur ve çoğu çocuk onuncu yaşına basmadan evvel bir Alevtaşıyıcı'ya götürülür."

"Prenses Fiera senin için o Alevtaşıyıcı mıydı?" dedi Baldair.

"Öyleydi ve bu, kelimelere dökülemeyecek kadar büyük bir onurdu."

"Annen ve Prenses yakın olmalılar."

Raylynn annesinin aklına gelmesiyle ve Prenses'le ikisinin beraber oldukları zamanlara dair hatırladığı birkaç anıyla duraksayıp Prens'in yorumu üzerine kafa yordu. Beraber gülüyor, antrenman yapıyor, bir bardak yakıcı içki üzerine sanki aksi birer hancılar gibi ağız dalaşı yapıyorlardı.

"Öylelerdi," dedi nihayet. "Geleceğimin okunması için henüz küçüktüm ama Fiera anneme seve seve yardımcı oldu. Yakılacak eşyalarımı seçtim —alkol, kurumuş yapraklar ve pamuk— ve bir sonraki adımın ne olacağını bilmeden bekledim.

"Prenses, Tanrıça'nın ta kendisi gibiydi. Yüzünü ilk yaşam alevine eğmiş, oradan gözleri kırmızı ve parlayarak geri çıkmıştı. Bana hayatımın anneminkinin izinden gideceğini söyledi, altın taca hizmet ederek. Kılıcımın ağır olacağını ama son saatlerime kadar onu taşıyacağımı. Bu olayların beni eve geri getireceğini."

Raylynn, Baldair'in bakışlarını bulmak için gözlerini indirdi. Yüzünde, birbirine geçmiş karmaşık duygular hâkimdi. İnanmazlık, hatta kuşkuyla gözlerinin kısıldığını görebiliyordu. Bunun ötesinde alttan alta saf bir merak akıyordu. Ama düşmanca bir şey yoktu.

"*Benden bahsettiğini mi düşünüyorsun?*" dedi nihayetinde.

"Dürüst olmam gerekirse, çok uzun bir zaman boyunca abinden bahsettiğini sandım."

Baldair kahkahalara boğuldu. Kontrolünü yeniden kazanınca, "Affet beni, sadece durumun böyle olmasına alışık değilim. Genelde insanlar abimdense benim olmamı umut eder," dedi.

"Eminim ki senin bildiğinden sık yaşıyordur bu." Ona haddini bildirmek çok basitti. Raylynn eğlenerek ofladı, sonra yüzündeki ifade, adamın egosunun ne kadar kolay söndüğünü düşününce yorgun bir gülümsemeye dönüştü. Kırılgan bir genç adam tam anlamıyla üstüne kalmıştı. "İşler böyle sonuçlandığı için üzgün değilim."

"Değil misin?"

"Ana'nın iradesini sorgulamak bana düşmez." Raylynn ayağa kalktı ve sehpadaki bardakları toparlamaya başladı.

"Hepsi bu mu?"

Kadın oyalanmak için başladığı işi bıraktı ve uzunca bir an boyunca soruyu düşündü. Baldair'in aradığı neydi? Raylynn ona ne vermek istiyordu?

"Eh, Ana her şeydir." Hafifçe gülümsedi. "Ama sonunda bu noktaya bağlandığı için memnunum."

"Bu, muhafızlarıma katılacağın anlamına mı geliyor?"

"Sen iflah olmazsın."

"Eğer kaderse bunu nasıl sorgulayabiliriz ki?" Baldair o her zamanki prens sırtışıyla sırtıttı. Ukala, kendini beğenmiş ama bu sefer bir de... flörtöz müydü? Çekiciliği inkâr edilemeyecek bir özgüveni vardı.

"Hâlâ düşünüyorum," diye itiraf etti Raylynn.

"Neden?" Baldair hafifçe kaşlarını çatı. "Değerimi henüz kanıtlayamadım mı? İsteddiğin her şeyi yapmadım mı? Bir savaşçı olarak hünerlerimi göstermedim mi?" O da ayakta idi ama Raylynn ne zaman kalktığını hatırlamıyordu. Nefes aldı, Baldair tam önünde, onun kişisel alanındaydı, onun havasını soluyor, Raylynn'in ondan ve sorduğu sorulardan başka bir şey düşünmemesine sebep oluyordu. "Söyle bana, Raylynn, sana istediğin her şekilde hizmet etmedim mi?"

"İstedğim her şekilde ettin, ihtiyacım olan şekilde değil." Kelimeler dudaklarından yağmur damlaları gibi döküldü; kurak çöl ise Baldair'in kulaklarıydı. "Seni aşan şeyler var."

"Ne?" Baldair kadının ellerini tuttu. Raylynn içinde geri çekilmek için hiçbir bir istek bulamadı. Onun dokunuşundan kaçınma dürtüsü çölde bir yerlerde, şu an durdukları yerden çok uzakta ölmüştü. "Bana kehanetten bahsetmenin bir sebebi var – çünkü buna inanıyorsun. O zaman ben de inanacağım. Birlikte olmamızın kaderimizde olduğuna ben de inanacağım."

Raylynn güldü ve kahkahası durumun üzerindeki kontrolünün kırık parçalarında yankılandı. "Her zaman böyle tatlı dilli misindir?"

"Evet." Dudakları bu sefer kendini beğenmiş değil de neşeli bir sırtışıyla yukarı kıvrıldı. "Ama bu sefer tatlıyla gerçek bir arada, bu da durumu daha da tatlı kılıyor."

Raylynn karşısında duran Prens'i inceledi. Erkeklik çağı diye tanımlayabileceği bir sürecin eşiğindeydi, günbegün düzgün bir yetişkin olmaya doğru bocalayarak ilerliyordu. Pervasız ve küstah-

tı. Ama samimiyeti, tüm bu özelliklerini ortaya sermesine neden oluyordu.

Raylynn yavaşça ellerini çekti, Baldair'ın kolları iki yanına düşerken gülümsemesi kafa karışıklığına dönüştü. "Benim koşullarıma göre, Baldair. Ve henüz senin muhafızın olmaya hazır değilim. Hâlâ tamamlamam gereken bir görevim var."

"O zaman söyle bana. Görevinin ne olduğunu söyle ve daha en başından beni peşine takarken niyetlendiğin şeyi yerine getirelim, sana görevini başarmada yardım etmeme müsaade et."

Raylynn ona baktı ve yanak içlerini ısırdı. Ana'nın açık bir şekilde arzuladığı –ve kendisinin de çekimini hissettiği– üzere Prens'i gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar bağlılıkla takip etmeliydi. Ama yıllardır benimsediği tek görev –annesinin kılıcını bulmak– hâlâ tamamlanmamışken bunu yapmak zordu.

Raylynn hiçbir şey söyleyemedi ve kafası karışmış soyluyu ardında bıraktı, hain zihni olasılıklar ve söylenmemiş şeylerle zıvanadan çıkmıştı. Kılıcının kabzasını kaptı ve aşına deriyi kavrayarak tekrar tekrar parmaklarını üzerinde gezdirdi. Eğer her şeyi çözerse Prens'le gitmemesi için önünde gerçek anlamda hiçbir engel kalmayacaktı, sadece tamamlamak istediği eksik bir parça vardı.

Yapmak zorunda olmadığı bir şeydi ama yapmazsa kendisiyle yaşayamayacağını biliyordu. Batı'nın en sinir bozucu gölge birliğinden ufacık bir korku duyarsa bile kendini Baldair'e adayamazdı. Önce Jadar Şövalyeleri'nin üstesinden gelmesi lazımdı – kendi yöntemleriyle, kendi koşullarıyla.

BALDAIR

Bu kadın imkânsızdı ve lanet olsun ki Baldair bu meydan okumaya bayılıyordu.

Onunlayken tek düşünebildiği onu memnun etmektir. Onunla değilken tek düşünebildiği onu memnun etmektir. Ona yardım ve hizmet etmek istiyordu ki karşılığında kadın da onun için aynısını yapmak zorunda hissetsin. Raylynn'i kader ya da taht için istemiyordu. Onu kendisi için istiyor, kadının da onu aynı şekilde istemesini istiyordu ve kendi hünerleri dışında başka bir neden olmaksızın ona layık olmak istiyordu.

Baldair kollarını kavuşturarak binalardan birinin kumtaşı duvarına yaslandı. Kum tepesinin dibinde Raylynn diğer kılıç ustalarını sakınarak görünmez rakiplerle antrenman yapıyordu. Bir iki düelloya çıkmıştı; Adsız Birlik'teki savaşçıların yetenekleri, İmparatorluk'un milis kuvvetlerindeki en yüksek rütbeli albaylarınkine denkti. Onlardan sadece biri, normal üç askere bedeldi.

Ama tek başına Raylynn bütün bir orduya bedeldi.

"Kılıç kullanma stiliyle ilgili en etkileyici şey ne sence?" Bir sesin ani yakınlığı Baldair'i irkilterek daldığı yerden çıkardı. Raylynn'in büyükannesi derme çatma iki binanın arasında dengeli bir şekilde duruyordu.

Baldair kadını izleyerek döndü. Hayatında ilk defa konuşası yoktu. Sessiz kalmak istiyordu, düşünmek.

Gittikçe abime benziyorum.

"Ayak hâkimiyeti," dedi nihayetinde. Baldair, üzerine düşünül-müş bir cevap vermek için zamanını iyice kullandı; Sophie'nin bek-lentisi bu yönde olduğundan değil, Raylynn bunu hak ettiğinden. "Ayaklarını bir dansçı gibi kullanıyor. Kılıç hâkimiyeti tabii ki ku-sursuz. Ama onu sık sık avantajlı kılan şey adımlarının zarafeti."

Kadın onun bu değerlendirmesini bir mimikle onayladı. "Bir dansçı gibi hareket ediyor çünkü annesi ona Kılıcın Şarkısı'nı öğ-retti."

"Kılıcın Şarkısı mı?"

"Rakibi zekâyla alt etmek için onu dinlemeye odaklanan bir dövüş stili." Yaşlı kadın ellerini arkadan belinde kavuşturdu, Baldair'in daha önce gördüğü bütün büyükannelerden daha dik duruyordu. "Herkes kendi ritmiyle dövüşür. Eğer ahenkle şarkı söyleyebiliyor-san, aynı zamanda ahenksizliği de tutturabilirsin demektir."

Baldair, kadının hareket etmesini izlerken bunun üzerine dü-şündü. Tam olarak anlamamıştı ama anlamasına gerek de yoktu. Raylynn'in, ayak parmaklarıyla yeri süpürmesini ve topuklarını sü-rüyerek kuma notalar kazımasını izlemekten gayet memnundu.

"Bunu ona annesi mi öğretti?"

Büyükanne başıyla onayladı.

"Peki annesine de siz mi öğrettiniz?"

Bir baş onayı daha.

"On nesil boyunca?"

"Sana bu kadarını anlattı demek, öyle mi?" Sophie bu konuyu düşündüğünü göstererek mırıldandı.

"Babası da kılıç ustası mıydı?" Baldair kadının bu yeteneğini, soyağacının her iki tarafından da almış olmasını bekliyordu.

"Annesinin dediğine göre önemsiz bir askermiş." Büyükanne omuz silkti. "Kim olduğundan hiç bahsetmezdi — Batı'yı işgal eden Güneylinin teki."

Baldair ağzını kapalı tuttu, Raylynn'in, önüne çıkan bir askerle yattığı için annesine içerleyip içerlemediğini merak ediyordu – hem de savaş için Batı'ya girmeye cesaret etmiş rasgele bir *Güneyli* askerle. Baldair'den çok da farklı olmayan biriyle.

"Onu sevimli bir oğlanla bulmayı beklemiyordum," diye devam etti Sophie, Baldair'in huzursuzluğundan bihaber.

Bu fikrin komikliği karşısında Prens'in göğsünün derinliklerinden bir kahkaha koptu. "Benim sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Şimdi kahkaha atma sırası kadındaydı. "Henüz çok yumuşaksın. Azmin savaşta test edilmemiş. Bir savaşçı, daha önce öldürmüş birini gözünden tanır, sayamayacağı kadar çok kişiyi öldürmüş birini de öyle."

"Reddetmeyeceğim," diye itiraf etti. Geçen yaz işlediği ilk cinayetler Baldair'in aklında hâlâ tazeydi. Güneş en tepedeyken göze batan sıska gölgeler gibi ona kendini gösteriyor, ruhunu hiç beklemediği bir şekilde lekeliyorlardı. Masumiyetinden kalan son parçaların hâlâ damla damla sızdığı derin yaraları vardı – kaybettiği, kazandığı ve önceki hâline asla döndüremeyeceği bir şeyi yansıtıyorlardı. "Ama deneyeceğim."

"Başka ne yapabilirsin ki zaten?" Kadın soruyu, cevabı netmiş gibi bir kesinlikle sormuştu. "Sen kaçacak biri değilsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kadın onu sadece dakikalardır tanıyordu ve şimdiden cüretkâr değerlendirmelerde bulunuyordu. Baldair, tabiatı gereği onun böyle bir iddiayı söylediklerine güven duymadan öne süreceği biri olduğunu sanmıyordu.

Neredeyse Aldrik gibi, bir bakıma.

"Eğer öyle olsaydın seni buraya getirmezdi." Dikkatleri bir kez daha Raylynn'e döndü, kadın şimdi faal olarak dövüşüyor ve görünüşe göre kazanıyordu. "Yol boyunca edindiği ilk arkadaş sen değilsin. Ama buraya getirdiği ilk kişisin."

"İlk arkadaş ben değil miyim?"

"Orada burada bulduğu diğer adamlardan bahsetti bana. Anne-si öldükten sonra çölde tek başına gezinmeye başladı. Yalnız bir ya-

şam biçimi bu ve bir kadının ihtiyaçları vardır.” Büyükanne Sophie bakışlarını Baldair’e çevirince duygusuz bir kahkaha attı. Baldair’in, kadının ona güldüğünü anlamak için bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. “Benim Raylynn’im senin saray çiçeklerine benzemez.”

“Kesinlikle benzemiyor.” Baldair konuşurken gerekli saygıyı göstermemişti, hatta yaşlı kadınla göz kontağı bile kurmamıştı. Kuramazdı çünkü Raylynn’in elinde kılıç varken Baldair’in dünyasında bir tek o kalıyordu. Saçının altın rengi tutamları yüzünün etrafında güneş ışınları gibi saçılmıştı; bacaklarının gücü, onları dansçıları andıran ustalıkla hareket ettirisi – daha önce gördüğü her şeyden çok daha büyüleyiciydi. Hayır, “saray çiçeği” olmaktan olabildiğince uzaktı. Bu gerçek için Ana’ya şükürler olsun.

“Seni buraya getirdiğine göre kararlı olmalısın... Ayrıca seni farklı kılan bir şeyler olmalı.”

Baldair kadının sesinde takdir tınısı yakaladı ve beklentileri karşılayabilmeyi diledi. Ama yetenekli ve korkusuz savaşçılarla bir arada ve evden çok uzaktayken özgüvensizliği sert bir hamleyle zihninin yüzeyine çıkmıştı.

“Öyle miyim bilmiyorum,” dedi daha çok kendi kendine konuşmuş gibi. “Hayatımda kızları kovalamak dışında pek bir şey yapmadım çünkü bir erkeğin de ihtiyaçları vardır.” Baldair ergenliğinden geriye kalan kabuğun son parçasını, neredeyse hiç tanımadığı birinin önünde kırmasına usulca güldü. Herhangi bir zaman kadar uygun bir zamandı bunun için. “Ama daha fazlasını yapmak ve daha iyi biri olmak istiyorum. Onun sadakatini kendi hünerlerimle hak etmek istiyorum.”

“Bunu hiçbir zaman kazanamayabilirsin.” Bu kadın lafını hiç esirgemiyordu. “Ama Prens, bu senin vereceğin bir karar değil.” Bununla birlikte Baldair nihayet yaşlı kadına baktı. Sözlerine bir anlam verebilmek için köseleyle dönmüş yüzünü araştırdı. Onun ne söylemeye çalıştığını ve bunu tam olarak nasıl anlaması gerektiğini arıyordu orada. “Bu senin kendini değerli addetmenle alakalı değil – onun seni değerli addetmesiyle alakalı. Ve eğer öyle olduğuna

karar verirse, senin o beklentiyi karşılamaya çabalamaktan başka şansın yok. Sonuçta prens olmak da aslında böyle bir şey: Sadece belli bir soydan doğdun diye herkesin sadakatinin sana bahşedilmesi ve hayatının geri kalanını buna layık olmaya çalışarak geçirmek, değil mi?"

Kraliyet bu muydu? Kendi rolü bu muydu? Baldair'in bunlara bir cevabı yoktu ama bir şekilde eline doğru sorular verilmiş gibi hissediyordu. Daha önce hiç sormadığı sorulardı bunlar.

"Annesi böyle yaşadı ve öldü. Raylynn de böyle yaşayacak ve ölecek."

Raylynn'in kendi birliğinde ölmesi fikri Baldair'de garip ve baş döndürücü bir mide bulantısına sebep oldu. Yaptığı şey buydu. Erkekleri ve kadınları ölüme gönderiyordu ve Altın Muhafızlar da kendi elleriyle seçtiği bir dizi kurbandan başka bir şey olmayacaktı. Baldair sertçe yutkundu. Bu bir gerçektir ama gerçeğin tamamı değildi.

"Onu güvende tutmak için savaşacağım," dedi yumuşak bir tonla. Tıpkı Erion'u, Jax'i ve birliklerine katılacak diğer herkesi güvende tutmaya çalışacağı gibi. Öldürme fikrine henüz alışmamış olabilirdi ama ona gerçekten anlam ifade eden insanlar için bunu yapardı.

Kadın onu bir kez daha küçük düşürme pahasına usulca güldü. "Sen mi? Hayır, Prens, durum tam tersi olacak."

Tabii ki o haklı, diye düşündü Baldair. Birliklerindeki herkes hayatını ona adamıştı; İmparatorluk'taki her asker İmparator'a ve ailesine hizmet etmeye ant içmişti. Onun için ölmeye yemin etmiş insanları koruyup koruyamayacağına dair endişesindeki ironi karşısında ani bir minnet duydu.

"Eğer onun senin şu 'altın birliğine' girmesine müsaade edersen, Raylynn'in ölümünün senden geleceğini kabul et." Güneş kum tepelerinin üzerinde batmaya devam ediyordu, sanki konuşmanın aldığı kasvetli hâlden kaçmaya çalışıyordu. "Ama aynı zamanda şunu da bil ki, o ancak hazır olduğunda ölecek."

"Kendi koşullarında," diye fısıldadı Baldair.

"Aynen öyle."

"Annesi nasıl öldü?" Bu marazî bir konuşmaydı ama Baldair bunu öğrenmeyi çok istiyordu.

"Onurlu bir şekilde." Büyükanne kıpırdandı, şimdi biraz daha dik duruyordu. Koyu gözleriyle doğrudan ufka baktı, sanki ötedeki diyarlara kaçamak bir bakış atıyordu. "Bir savaşçı gibi öldü."

"Raylynn'in yaptığı gibi düelloda dövüşerek mi?" diye tahmin yürüttü Baldair. İçine doğan hissin yanlış olduğunu, merhume Prenses'in verdiği bir görev sonucu ölmediğini umuyordu.

"Hayır. Kendi kılıcıyla öldürdüler onu."

"Kim yaptı?" Önemi olan tek şey buydu. Gölge askerleri ya da Batı ilmini umursamıyordu. Kılıcı kulağında müzik gibi çınlayan kadını umursuyordu. Onun için ve annesi için sağlayabileceği adaleti umursuyordu.

"Jadar Şövalyeleri." Sophie gitmek üzere arkasını döndü. Ama sonra durdu ve uzun bir an boyunca kıpırtısız kaldı. Sanki bir karara varmış gibi tekrar konuştu: "Öldürücü darbeyi indiren kişinin... adı Lord Twintle."

-dı yok. *Hâlâ hayatta*, diye zihnine not etti Baldair. Kesişim'e dönüp savaşa doğru yol çıkmadan önce yaklaşık iki haftası kalmıştı. İki hafta, Batılı bir lordu bulup cepheye varmadan önce öldürme pratiği yapması için yeter de artardı bile.

RAYLYNN

Raylynn tükenmiş ve terden sıırıslıklam olmuş bir hâlde, güneşte kalmış battaniyeye yığıldı. Vücudundaki her kas kopma noktasına kadar esnemişti. Jöleyi andıran bedeninden gevşekçe sarkan kemiklerine bağlı kaslar sökülüyormuş gibi hissediyordu. Ruhunu, fiziksel taşıyıcısından çıkıp tepesindeki kararmakta olan gökyüzüne odaklandı.

Başka birisi de yanına yığıldı. Ne kadar uzaklara dalmış olsa da kadının silueti tanıdıktı. Anya, Raylynn'le beraber büyümüş, kendini bildi bileli onunla eğitim görmüştü. Anya kılıçtan ziyade ok atmakta daha yetenekliydi ve Raylynn onun tercih ettiği silah olmadığını bilmesine rağmen kılıç müsabakalarında arkadaşının canına okuduğu için her zaman biraz suçluluk duymuştu.

Bununla beraber, Anya çoğu erkeği ve dünyadaki eğitimli askerlerin yarısını kılıcıyla hezimete uğratabilirdi. Raylynn sessiz bir selamlamayla elini Anya'nın kolundan yukarı çıkardı. Ama eli yorgun bir şekilde battaniyeye düşmeden önce sadece önkolunun yarısına ulaşabilmişti.

"Pek bir hararetliydin." Anya, Raylynn'in gördüğü en mükemmel beyaz dişleri sergileyerek gülümsedi.

"Uzun zamandır gerçek bir meydan okumayla karşılaşmamıştım." Raylynn nefesini neredeyse tamamen kontrol altına almıştı.

"Batı o hâllere mi düştü gerçekten?" diye sorguladı Anya. "Topraklarında iyi kılıç ustaları vardı eskiden."

"Savaş büyük zararlar verdi. Le'Dan ve Ci'Dan aileleri artık savaşıyorlar ve bunun sonucunda da eğitim programlarına son verdiler."

"Ve yeni bir savaş kapımızda." Anya dirsekleri üzerinde geriye yaslandı ve başını göğe doğru yatırdı. Örgüden kurtulmalarına rağmen hâlâ kusursuz derecede düz olan kuzgun karası saçları arkasında toplandı.

Raylynn kadının koyu buklelerine hayran kaldı. Baldair ile kendisine kaçış imkânı sağlayan Alevtaşıyıcı'yı hatırlatıyorlardı ona. Aslında bütün Batılılarda görülebilen saçları olsa da Raylynn'e hep Prenses Fiera'yı anımsatacaktı.

"Konusu açılmışken," diye devam etti Anya, "bize bir prens getirmeni hiç beklemezdim. Özellikle de küçük ve Güneyli olanı."

Anya'nın bariz hoşnutsuzluğuna karşı, "Ben de yarı Güneyliyim," diye belirtti Raylynn sırtarak.

"Saçlarını ve gözlerini Güneyli taraftan almışsın." Anya, Raylynn'in terden yapış yapış olmuş saçlarından elini geçirdi. "Ama kalbin? Hayatım, sen tepeden tırnağa Batı'nın çocuğusun."

Raylynn kıkırdarak hafifçe başını salladı ve bakışlarını yıldızlara geri çevirdi. Soyuna rağmen Güney'e hiç ayak basmamıştı. Batı, bildiği tek yerdi ama yine de içinde ayrılma korkusu taşıyordu – sadece Kuzey'in ne kadar ıslak ve Güney'in ne kadar soğuk olabileceğini düşününce duyduğu ufak bir hoşnutsuzluk vardı.

"Neden seninle?" diye sordu Anya doğrudan.

"Altın Muhafızlara katılmamı istiyor."

"Altın Muhafızlar mı?" Kadın bu fikir karşısında alayla homurdandı. "Çocukluğunu hâlâ ardında bırakamamış bir prensin çakma askerleri, eminim hepsi sadece isimden ibarettir, yetenekten değil. Düşünmen bile gereksiz değil mi?"

"Kader."

Anya bu tek kelimeyle aniden sessizleştii ve daha fazlasını sormadı.

"Ama henüz ondan emin değilim." Raylynn annesine olanlardan sonra bir prensin izinden gitme fikrinin uyandırdığı acı duygularla hâlâ mücadele ediyordu, tanrılar arzularının bu yönde olduğuna hükmetmiş olsa bile.

"Kimse seni suçlayamaz." Anya omzunun üzerinden baktı. "Adamın yürüyüş şekli bile kibir diye bağılıyor."

Raylynn arkasına bakacak kadar doğruldu. Antrenman yapanların çoğunun çoktan tepedeki düzlükte yer alan evlerine döndüğünü fark etti. Baldair kumda onlara doğru yürüyordu.

Raylynn, Anya'nın ne demek istediğini gayet net görebiliyordu. Omuzlarının salınışı ve yaylana yaylana yürüyüşü, sadece var olma meziyetinden ötürü tüm gözlerin onda olmasına alışık birinin görüntüsüydü. Ama Çöl'de geçirdiği zamanda Raylynn için biraz gevşemişti. O eski havası yoktu. Kirli, güneşten solmuş kıyafetleri, darmadağın saçları ve bronzlaşmış teni, Prens'i dönüştürmüştü. İçinde bir nebze alçakgönüllülük bulmuştu ve bunu göstermekten utanmıyordu. Hareketleri daha rahat, daha az beklenti doluydu.

Prens önlerinde durduğunda, "Kestirip kestirmediğini merak ediyordum," diye sataştı Raylynn hafifçe. "O zayıf, soylu yapının buna nasıl da ihtiyaç duyabileceğini biliyorum."

"Hiç de kötü bir öneri değil. Tek pişmanlığım bunu saatler önce kendim düşünememiş olmam." Baldair'in dudakları tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı... ve öyle kaldı. Baldair kum ve güneş tarafından ne kadar hırpalanmış olursa olsun o çocuksu yakışıklılığını—Raylynn'in bir sürü genç kızın kalbini erittiğini kolayca görebildiği bir yakışıklılık—koruyormuş gibi görünüyordu. Gerçi onunla zaman geçirdikçe, bu üstü kapalı baştan çıkarıcılığın gerçek bir çaba mı yoksa doğuştan bir yetenek mi olduğunu iyice merak etmeye başlamıştı.

"Arkadaşın kim?" Baldair dikkatini Anya'ya çevirdi.

"Anya." Kadın ona adını bahşetmişti ama Anya çölün inatçı çocuklarından biriydi ve beden dili, Solaris Prens'i'ne birazcık bile saygı göstermediğini belli ediyordu.

Eğer Baldair gücendiyse bile bunu belli etmedi. "Memnun oldum, Anya. Yani şimdi kılıç kullanma konusunda benden üstün iki kadının karşısındayım, öyle mi?"

"Aslında Anya'yla bir düelloya tutuşsanız izlemesi ilginç olurdu," dedi Raylynn. "Ok kullansanız, sen daha gözünü bile kırpamadan Anya seni gözlerinin tam arasından vururdu. Ama kılıçla?.. Kim üstün gelir, en ufak bir fikrim bile yok."

Anya, Raylynn'in onun Prens'i kılıçla yenip yenemeyeceğinden tereddüt etmesine içerleyerek hislerini gösterecek ters bakışlar attı. Ama Baldair kılıç kullanmada inkâr edilemeyecek derecede iyiydi; henüz çok acemiydi ama yeteneği yadsınamazdı.

"Neyse ki, hanımefendilerin kendi tercihlerini yapmalarına müsaade etmeye meyilliyimdir – üst ya da alt fark etmez." Baldair rahat bir tavırla aralarına oturdu.

Prens, hareketleri ve yorumları arasında bir yerde Anya'yı tamamen savunmasız bırakmıştı. Kadın el değmemiş bir çiçek değildi ama yine de koyu tarçın rengindeki yanakları bir miktar kızılılıkla koyulaşmıştı. Yanaklarının kızarması o kadar belli belirsizdi ki Baldair gözden kaçırmış olmalıydı. Ama Raylynn bunu ne görmezden gelebildi ne de kahkahalara boğulmaktan kendini alabildi. "Bence Anya üstü tercih eder," diyebildi kahkahaları arasında nefes almaya çalışarak.

"Raylynn..."

"Kontrolü ele almayı sever."

"Adsız Birlik kadınları arasında moda buymuş gibi duruyor."

Anya bastıracağı kahkahalarla sarsılıyordu. Kendini toparladığında Prens'e döndü. "Söyle bakalım, Prens, arkadaşımın ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onun kılıcını istiyorum, tabii eğer bana verirse."

Anya bilmiş bilmiş gülümsedi, Baldair'in hiç bilmeden söylediği

şeyin ardındaki derinlikli anlamı açığa vuran bir ifade vardı yüzünde. Bir paralı askerin kılıcını istemekten daha büyük bir şey yoktu.

"Bana kalırsa, sen Ray'imizin kılıcına asla layık olmayacaksın."

"Ray mi?" Söylenen onca şeyin içinden Baldair'in dikkatini çeken *buydu*. "Sana Ray mi diyorlar?"

"Sadece gerçekten umursadığım insanlar," diye mırıldandı kadın. Anya bazen gerçekten çekilmez olabiliyordu.

Raylynn'in elini hafifçe sıkarak, "Bence bu da senin nerede durduğunu açıkça gösteriyor, Prens," dedi Anya ukalaca.

"Zamanım var," dedi Baldair, ikisini de şaşırtarak. "Altın Muhafızlar'a katıldığında o güveni kazanmak için uzun yıllar olacak önümde."

"Katıldığında? *Katıldığında* diyor, Ray." Anya da Raylynn gibi kulaklarına inanamamıştı.

"O kadarcık hakkını vermeyelim mi?" Raylynn bu fikre tekrar güldü. Prens onu beklediğinden fazla şaşırtıyordu.

"Eh, mecbursam," diye mırıldandı Anya.

Baldair, Raylynn'e döndü, bakışları deliciydi. "Seninle tartışmak istediğim bir şey var."

Raylynn uzun bir an boyunca dikkatle adamı inceledi. Anya, kaşlarını kaldıran Raylynn'e baktı; Prens'in cüretkârlığı karşısında gitgide alışıldık bir ifadeye dönüşüyordu bu. Karar Raylynn'indi.

"Sanırım zamanım var."

"Sanırım benim de akşam yemeğini halletmem gerekiyor." Anya ayağa kalkıp ümitsiz bir çabayla taytındaki kumları silkeledi. "Ray, sonra görüşür müyüz?"

Raylynn onaylamak için başını salladı. "Ailene selam vermek için uğrayacağım." Hepsi aynı gemideydi; Adsız Birlik tarafından oluşturulmuş, bağlantıların önemini vurgulayan garip bir gruplardı. Aralarındaki bağ akrabalıktan daha derin, yüzeysel duygulardan daha gerçektir.

"Mutlaka uğra. Seninle konuşmam gereken şeyler var daha." Anya omzunun üzerinden elini sallayarak veda etti.

Diğer kadın gidince Raylynn'in gözleri Prens'e kaydı, ki o da Anya'nın gittiği yöne doğru dikkatle bakıyordu. "Cidden mi?"

"Affedersin, ne?" Prens, Güneş Festivali için alınmış hediyelerine gizlice göz atarken yakalanmış bir çocuk gibiydi.

"Anya senin tipin mi?"

"Sakıncası olmazdı." Baldair dürüsttü, Raylynn onun hakkında bu kadarını söyleyebilirdi. "Ama ona direkt 'tipim' der miydim bilmiyorum."

Raylynn kesik bir soluk aldı. Kısmen içten bir hareket olsa da komiklik yapmak adına biraz da abartılmıştı. "Sakıncası olmaz mıydı? Ne büyük bir övgü."

"Yanlış şeye odaklanıyorsun." Baldair, Anya'ya bakmaya devam etti – ya da daha doğrusu evinin içinde gözden kaybolduğu yere.

"Öyle mi?"

"Benim tipimin ne olduğunu keşfetmeye odaklanmalıydın."

Prens'in bakışlarında Raylynn'in görmezden gelmeyi tercih ettiği delici bir ağırlık vardı. Onunlayken kendini gereğinden fazla riske atmıştı zaten. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Büyükannden ilginç bir şey öğrendim..." Baldair, Raylynn'in içinde oldukça tanıdık bir gerginlik uyandıran zoraki bir nezaketle başlamıştı konuşmasına.

"Ne hakkında?"

"Annen."

Raylynn son ışığın da kaybolmasıyla birlikte hareketsizleşti. "Sana ne anlattı?"

"Annenin öldürüldüğünü." Prens hızla, neredeyse coşkuyla konuşmaya başladı, sanki kadın söylediklerini daha idrak edemeden aklındaki her şeyi söylemeye kararlıydı. "Jadar Şövalyeleri tarafından? Onlar da ne? Ya da kim?"

Raylynn hafifçe oflayarak ufka baktı. Baldair bilemezdi. Umur-sama zahmetine girmezdi. Şövalyeler, Batı tarihine has bir belaydı ve Küçük Prens Batılı değildi. Raylynn onun anlamasını bekleyemezdi.

"Ama fark ettim ki..." diye devam ederken sözcükleri karnının içindeki o yerden geri kalanına garip bir gerginlik yayılmasına sebep oldu. "Anneni öldürmüş adamdan bahsederken geçmiş zaman kullanmadı. O hâlâ hayatta. Büyükkannen adını da biliyor – bu da onu bulabiliriz demek."

Raylynn'in devamını duymasına gerek yoktu. Jadar Şövalyeleri'ne duyduğu hiddet ve öfkenin Adsız Şehir'de, koca dünyadaki tek sığınağında yüzeye çıkmasına hiç ihtiyacı yoktu. Handaki o gururunu zedeleyen kaçışlarından sonra hâlâ yaralarını sarıyordu. Aynı zamanda Prens'in, annesine öldürücü darbeyi indirmekten sorumlu adamı arayıp bulmamış olduğunu sanmasına da kesinlikle ihtiyacı yoktu.

"Raylynn, anneni öldüren adam hâlâ hayatta mı?"

Raylynn çöken akşam karanlığına bakarken dünyadaki tüm acı ve pişmanlıklar gözlerine dolmuştu sanki. Güneşin küçülerek Baba'nın diyarlarına teslim olmasını ve sadece ölümle kaos tarafından bozulan karanlığa boyun eğmesini izledi.

"Batı'da mı yaşıyor?"

Evet. Raylynn çılgılık atmak istiyordu. Söz konusu lordun tam olarak nerede uyuduğunu biliyordu. Evinin önünden defalarca geçmiş, hizmetkârlarının ve muhafızlarının geliş gidişlerini izlemişti. Onun insanlarını –çok-da-gizli-olmayan Jadar Şövalyeleri'ni– gözlemleyerek saatlerce dışarıda oturmuştu.

"Adalet istiyor musun?"

Raylynn, *Evet!* diye çılgılık atmamak için yanaklarının içini ısırdı. Adalet istiyordu. Ya da en azından intikam.

"Şövalyelerle bağlantısı olan insanları, Batılı soyluları, annenin katiline ulaşmaya çalıştığın için mi öldürüyordun?"

Raylynn kararlı bir şekilde sessizliğini korudu.

Baldair hafifçe iç geçirip dikkatini ondan ayırdı. "Ana ordu Kesişim'e ulaşana kadar iki haftam var. Sonra onlarla cepheye yürümek için geri dönmem gerek." Baldair öyle ortaya konuşuyordu.

İki hafta daha... ve sonrasında Küçük Prens'i gidecekti. Raylynn'in bundan önce karar vermesi gerekiyordu. Seçimini hızlı yapmalıydı.

İstedikinden daha hızlı. Yıllardır, onca boş vakti varken hiçbir şey elde edememişken, ne istediğini bu kadar çabucak bulması nasıl beklenebilirdi?

"Ölümleri için sana bir İmparatorluk hükmü vereceğim." Raylynn, adamla göz göze gelmek için kafasını hızla çevirdi. İfade-sinde yalandan bir iz var mı diye yüzünü iyice inceledi.

Prens bakışlarını ona dikti; mavi gözleri, altın rengi dağınık saç-ları ve geniş omuzları Raylynn'e fazla geliyordu. Ama kadının şüp-heciliği karşısında o kararlılığını sürdürdü ve fikrinden geri adım atmadı.

"Bunu adalet için yapacağım... sen bunun anneni geri getirme-yeceğinin farkında olduğun müddetçe."

Bu. İşte onu en çok yakan buydu. Derisinin altını akkor bir ısıy-la ve yakıcı gerçeklik dalgalarıyla aleve veren bu kelimelerdi. An-nesini hiçbir şeyin geri getirmeyeceğini biliyordu. Ama iyi niyetli gerçeğiyle bu Güneyli adam, Raylynn'in annesini geri getirmek gibi bir isteği olmadığını bile anlamıyordu. Annesinin ardında bıraktığı boşluğu doldurmak gibi bir arzusu yoktu. Onu daha iyisini yap-maya iten, doldurmaya çalıştığı ama bunu asla başaramayacağını bildiği bu boşluktu.

Raylynn çöken geceye ve gecenin hatırlattıklarına, ona yapılmış tüm haksızlıklara karşı ayağa kalktı. Prens'in huzurunda durdu ve o daha diyeceklerini bitirmeden konuşmayı sonlandırdı.

"Prens, kelimelerin iyi niyetli olabilir ama konu dışı. Bu, tah-tın meselesi değil. Bu başkasına devredebileceğim bir borç değil. Sadece bana borçlular. Twinkle'in ölmesini istemiyorum. Onu ben öldürmek istiyorum. Ve ikisi arasında dünyalar kadar fark var." Raylynn sakince ama Baldair onun hakkı olan bir şeyi kendisi adı-na –taht adına– almayı teklif etmeden evvel hissetmediği bir karar-lılıkla konuşmuştu. "Ayrıca benim ne istediğime dair varsayımlarda bulunma. Öğrenmek istiyorsan, sor."

Raylynn'e göre bu konuşma bitmişti. Kum tepelerinin yukarı-sına yöneldi. Konu hakkındaki kararlılığının kaynağını gerçekten

anladığını varsaymadan önce, az evvel söyledikleri hakkında rahatça düşünmesi, bunları iyice kafasına sokması için Prens'e zaman vermesi gerekiyordu.

Ayağa kalkarken Prens'in topuklarının altındaki kum kaydı.

"O zaman bana istediğinin ne olduğunu söyle. Sana yardım etmeme müsaade et." Kadının uzaklaşan silüetine karşı aceleyle konuştu. "Bir kehanet, kraliyet ya da muhafızlarım için değil. Bunu istediğim için sana yardım etmeme müsaade et."

Raylynn durdu ve erkeklik çağına koşar adım ilerleyen çocuk Prens'i incelemek için döndü. Evet, deniyordu ama bu Raylynn'in önceki kararını değiştirmiyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. O bunu fark etse de etmese de Baldair'in de buna ihtiyacı vardı. Çünkü kadının söylediklerine kafa yorması gerektiği gibi, aynı zamanda biraz önce teklif ettiği şeyi de düşünmesi gerekiyordu.

"Pekâlâ, bana yardım etmene izin vermeyi düşüneneğim. Ne bir prens olarak ne de yazılmış kaderlerimizin bir parçası olarak. Sadece kılıcın seçtiği başka biri olarak," diye fısıldadı sessizce, kelimelerini ona taşıması için rüzgâra güvenerek.

Prens ona kararlı ve biraz da afallamış bir bakış attı. Hiç şüphe yok ki, yardım teklifinin üstüne atlamayan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Hele yardımını asla istememe ihtimali olan biriyle hiç.

Raylynn, Prens'in kafa karışıklığına hafifçe gülümsedi ve güçlenmiş bir kararlılıkla kamp alanına doğru çıkmaya devam etti.

RAYLYNN

Anya'nın ufak evinde volta atıyordu. Anya normalde ailesiyle yaşıyordu ama onlar şu an ortak kamp ateşinin başında, guruldayan midesinin ona hatırlattığı üzere Raylynn'in de katılmış olması gereken yemeğin keyfini çıkarıyorlardı. Anya geride kalmıştı. Yüz ifadesinde kafa karışıklığı ve eğlence oynasıyordu.

"Daha önce hiç annenin intikamını almaktan bahsetmemiştin."

Zira Westwind'in ölümü Adsız Birlik'te sır değildi. Paralı askerler kendi ölümleri için bilfiil intikam peşine düşmese bile —kendilerini öldürten herkesin ardından av peşine düşemeyecek kadar ölümcül bir meslekleri vardı— ölüm sebebini araştırırlardı ya da bunu denerlerdi. Zira'nın durumunda ise sırrın açığa çıkması çok sürmemişti; annesinin ölümünden sonra Şövalyeler dikkatlerini Raylynn'e çevirmişti.

"Bu aptalca bir arzu," diye tekrar etti Raylynn, daha önce binlerce kez söylemişti bu sözleri. Annesinin bahsi açıldığında bu içgüdüsel bir cevaptı — bir yanıtın çok tepkiydi.

"O zaman neden bu fikir karşısında heyecan duymaya başladın?"

Raylynn iç geçirdi. Büyükkannesi dışında kimsenin, hâlâ annesinin kılıcını aradığını öğrenmesine müsaade etmemişti. Bu esnada

Twintle'ı öldürmek ödülü olacaktı. Ağırlığını bırakarak oturdu ve arkadaşının elini kendi ellerine aldı. Anya bu dokunuşu tereddütsüz kabul edince parmakları birbirine sıkıca kenetlendi.

"Çünkü aptalca olsa bile yine de peşine düştüm," diye itiraf etti Raylynn bir parça pişmanlıkla. Sadece ama sadece kendisine ait olan bir gerçeği açığa vurduğu için değil ama bunca yıldır yalan söylediği için kötü hissediyordu.

"Biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Raylynn yumuşak bir tonla güldü.

"Sana dikkat ediyorum, Ray. Ayrıca Prenses'in kılıçla annene bahsettiği onuru da biliyorum – bu da sana geçmesi gereken bir rütbe."

"Pek değil. O onuru istemiyorum." İstemiyordu. Kılıcın temsil ettiği şeyleri istemiyordu. Liderlik etmek ya da insanları bir araya toplamak istemiyordu. Meydan okumalar peşine düşüp kendi yeteneğiyle geçinerek dünyayı dolaşmaya devam etmek istiyordu. "Sadece kılıcı istiyorum."

"Ve o kılıç senin olmalı," diye hemfikir oldu Anya. "Neden geri almadın?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bu doğru değil." Anya onu çok iyi tanıyordu. Yalan söylemek nafileydi.

"Bilmiyorum," diye ısrar etti Raylynn. "Yani tam olarak..."

"Tamam ama daha en başta kılıcı alan adamın evini araştırmadın." Raylynn, Twintle'a saldıracak olsa Anya'ya söylerdi ve belli ki kadın da bunu biliyordu.

"Oraya gittim, sadece içeri girmedim," diye itiraf etti. "Fark edilmeden girmek zormuş."

"Ve onu aradığını öğrenmelerine sebep olup da, kılıç gerçekten oradaysa yerini değiştirmelerini istemedin... Sen de kılıcı başka her yerde aradın."

Raylynn başıyla onayladı. Ama gerçeğin diğer kısmı dile getirilmemişti: Lord Twintle'la sadece tek bir şansı vardı ve bunun hiçbir

şeyin ters gidemeyeceği bir zamanda gerçekleşmesi gerekiyordu. Dahası, en son mülke uğradığında lord konutunda değildi.

"Eğer Prens, Twintle'in kellesi için İmparatorluk hükmü çıkarırsa, kılıcı yeraltında öyle bir yere taşırlar ki tekrar izini bulmak yıllarımı alabilir."

"Ve işte sorunun kökü." Anya içgüdüsel bir şekilde örgülerine bir düğüm attı, Raylynn'in omuzlarına yansıyan zihnindeki gerginlik kadar sıkıydı. "Prens'in senin hakkın olan bir şeyi sahiplenmesini ya da sen onu alırken araya girmesini istemiyorsun."

Raylynn'in kalbi ringe giriyormuşçasına hızla atıyordu. "Bu çok mu yanlış?"

"Hiç de değil." Anya başını iki yana salladı. "Ama etkileyici bulduğum şey, senin bu narin çiçek çocuğun sana yardım edebileceğini düşünmen."

"Ben hiç..."

"Eğer öyle düşünmesen onu buraya getirmezdin." Anya ona, *Bana yanıldığımı söyle*, diyen bir bakışla meydan okudu.

Raylynn yanıldığını söyleyemezdi, o yüzden de hiçbir şey demedi.

"Ray, konuş onunla. Neye ihtiyacın olduğunu söyle. Daha önce hiçbir erkekten böyle saklanmadın." Anya gerilimi baştan çıkarıcı küçük bir sırtışıyla hafifletti. "Hiç bilemezsin, o yumuşak, altın Prens seni şaşırtabilir."

"Şaşırttı bile." Raylynn tek düelloları üzerinde düşündü. Prens, onun kılıcın şarkısını bildiğini düşünmesine yetecek kadar iyiydi. Şimdi ise bilmediğini biliyordu ve dahası olabildiğince acemiydi... ama onunki gibi hareketler yanlışlıkla yapılamazdı.

Dahası, Raylynn'in peşinden gitme konusundaki kararlığı ve ona hedefine ulaşmada yardımcı olmak için kraliyet unvanını bir kenara koyma isteği — Fieara ve annesinin ilişkisinden farklıydı ama bu, daha az hayranlık uyandırıcı olduğu anlamına gelmiyordu.

Anya başka bir şey demeden basit bir kapı aralığı olarak işlev gören sunta çerçeveli kumaşa yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Raylynn.

"Senin vermen gereken bir karar var." Anya omuz silkti. "Ve ben de kesinlikle açlıktan ölüyorum. Açlığım la kıyaslanırsa, bu durum üzerine zamanımı iyi bile harcadın."

Raylynn yalnız kalınca volta atmaya geri döndü, arkadaşının evinde kendini yuvasında gibi hissediyordu. Anya ya da ebeveynleri dönse bile onu lambadaki yağ bitmeye yüz tutana kadar evden atmazlardı, o da en erken. Bu yüzden, kamp alanında muhtemelen biraz sessizlik bulabileceği tek yer olduğunu bilerek orada kaldı.

Twintle'a saldırmaya hazır mıyım? Çok daha önce cevaplamış olacağını düşündüğü bir soruydu bu. Ama işte her zamanki çirkinliğiyle yine yüzeye çıkmıştı. Bu konuda büyükannesine danışabilirdi ama o, ilerlemiş yaşının onu böyle şeylerin dışında tuttuğunu öne sürerek intikam sorumluluğunu yıllar önce Raylynn'e devretmişti. Ayrıca kılıcın doğası onu sadece Raylynn'in ellerine uygun kılıyordu.

Hayır, daha önce Twintle'a saldırmaya ve annesinin kılıcını geri almaya hazır değildi. Ama artık hazırdı. Sadece yardıma ihtiyacı vardı... Konu, o yardıma tamamen güvenip güvenmediğine karar vermeye kalmıştı artık. Çünkü eğer güveniyorsa, bunun geri dönüşü yoktu.

Raylynn kapıya yöneldi, topuklarının altındaki kumlar kararını sessizce onaylıyordu. Baldair'i bulması zor olmadı – bu küçük kasabada kimseyi bulması zor değildi. Geceleri neredeyse herkes yemek yemek ve hikâye dinlemek için ortak ateşin etrafında toplanırdı. Potansiyel işlere dair haberler buradan yayılır, şehri bir kez daha taşıma zamanının gelip gelmediği burada oylamaya sunulurdu.

Normalde buraya ait olmayan altın saçlı bir kafa ve gök gürültüsü gibi gürleyen bir kahkaha ona karanlıkta rehberlik etti.

"Sana geleceğini söylemiştim." Anya, Raylynn'e doğru başını salladı, Baldair henüz varlığını fark etmemişti.

"İşte buradasın!" Eşlikçilerinin yüzünden anlaşıldığı kadarıyla, Prens iyi arkadaşlıklar kurduğu yerden Raylynn'e döndü. "Biliyor

musun, bu aslında çok da kötü değil." Çöl tavşanından yapılmış bir kuru et dilimini havaya kaldırdı.

"Aslında biliyorum." Sanki tüm hayatı boyunca yememiş gibi.

"Birazdan akrep kuyruğunu deneteceğiz." Anya'nın yüzünden hınzır bir ifade geçti.

Raylynn iç geçirdi. Arkadaşı, Prens'in ciddi bir hazımsızlık çekmesine sebep olacaktı. Akrep kuyruğu, doğal zehirlerine alışkın olmayan midelere ağır gelirdi. Ama yine o zehirler sayesinde mükemmel bir katıktı, uyuşturucu özelliği iç kemirici açlığı en ihtiyaç duyulduğunda tam bir öğünün yaptığından daha uzun süre bastırıyordu.

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Raylynn bu fikri dallanıp budaklanmadan evvel kökünden söktü.

"Ama denemek istiyorum!" diye itiraz etti bihaber Baldair.

"Hayır, istemiyorsun." Raylynn belini hafifçe tekmeledi. "Hadi, kalk bakalım."

"Anneni dinlesen iyi edersin," diye alay etti Anya. "Kızınca çok korkunç oluyor."

"Ona hiç şüphem yok." Baldair, Raylynn'in gözlerinin kısılmasına neden olan bir kahkahayla ayağa kalktı; adamın onunla dalga geçmesini tehlikeli kılacak kadar yakınındaydı.

Arkadaşları ve ailesi önünde daha fazla utandırılmayı riske almadan büyük alevlerin küre şeklindeki parlaklığından uzaklaşıp karanlığa karıştı. Alevleri geride bırakınca gece onları çabucak sarmaladı; Raylynn'in gözleri ayın ve yıldızların ışığına alıştı.

Baldair'in takip ettiğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Beni şaşırtıyorsun, Prens."

"Öyle mi?" Baldair birkaç uzun adımda ona yetişti.

"Büyülü alevler etrafında rahat görünüyorsun." Hiçbir yakacak kaynağı olmadan kumdaki çukurda yanan ateşe doğru başını salladı. "Güneylilerin büyücülerden nefret etmesi gerektiğini düşünürdüm."

"Jax, Altın Muhafızlar'dan biri, o bir Alevtaşığıcı."

"Küçük Le'Dan olmayanı mı diyorsun?" Tanıştıklarında Baldair'le olan iki adamı düşündü.

Baldair bir mırıltıyla onu onayladı. "Abim de öyle."

Raylynn işte bunu biliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Baldair kadının sessizliğinden istifade ederek konuyu değiştirdi.

"Kum tepelerine."

"Neden?" Baldair soru sorup duruyordu ama Raylynn'i takip etmekten de vazgeçmiyordu. Raylynn ona sonunda bir cevap vermek zorunda kalmadan önce adamın onu nereye kadar takip edeceğini merak etti.

"Sana son bir şans vereceğim."

"Ne için?"

"Beni yenmen için." Raylynn kılıcının kabzasını kavradı. Dövüşmenin sadece fikri bile dünyadaki sesleri değiştirmeye başlamıştı. Adımları davul sesi, kınının çınlamasını zil sesi gibi geliyordu kulağına.

"Benimle tekrar düello mu yapacaksın?" Baldair bariz bir şekilde afallamıştı. "Şimdi?"

"Eğer beklersen kararımı değiştirebilirim."

Prens tam onunla beraber durdu, bir adım öncesinde değil. Çabuk kavrayan biriydi, hem de muhtemelen sandığından da daha çabuk. Annesi Raylynn'i yıllar boyunca çölde yönlendirdiğinde Raylynn'in nasıl takip etmesi gerektiğini anlaması çok uzun sürmüştü. Çocukken de şimdi bir kadinken olduğu kadar inatçı ve dikbaşıydı, aynı zamanda hem kendi bağımsızlığını koruyup hem de bir lideri sorgulamadan takip etme –bir şeyleri başkasının koşullarına göre yapma– fikrini kabul etmesi zordu. Adamın bunu çoktan hissedip hissetmediğini merak etti – ona bir lider olarak saygı duyup duymadığını. Çünkü eğer o bunu yapabilirse, Raylynn'in onu takip etmeyi seçeceği zaman geldiğinde kadının endişelenmesi gereken hiçbir şey olmayacak demektir.

"Kurallar basit, öncekiyle aynı. Beni yen ve sana her şeyi anlatıp

muhafızlarına katılayım." *Buna layık olduğunu bana kanıtla*, diye eklemek istedi.

Baldair onu düşünceli bir tavırla inceledi. Kirli sakal ve ay ışığıyla sarmalanmış yüzünün hatları sonunda bir onay ifadesi olan küçük bir mimiği ele verdi.

Kılıçlarını çektiler, metal gece havasında tatlı bir şekilde şarkı söylüyordu. Raylynn adamın daha geniş olan kılıcının kendi ince kılıcının mırıltısının altında uğuldayan bir titreşimi olduğunu fark etti. Farklılardı ama aralarında hiç beklenmedik bir ahenk vardı.

Onlar harekete geçmeden önce hava gerginlikle ağırlaştı. Kılıcın şarkısı Raylynn'in kulaklarını doldurdu, yüksek sesli ve gerçektir. Her küçük hareket, daha önce duymadığı bir melodinin akordunu oluşturuyordu.

Sevmek için eğitildiği bu şarkı sanki sadece onun için değil de ikisi için çalmaya başlamış gibiydi.

BALDAIR

Kadın gecenin içinde kılıcını çekerken Baldair dikkatle izledi. Yıldızlar kılıca boylu boyunca yansıdı. Mükemmel gerilimi ayarladı – örnek bir kılıç ustası.

Kabzayı tutuşu, ona hem sağdan hem soldan gelecek saldırıları savuşturma esnekliğini veriyordu. Kılıcın uzunluğu, aşağıda tutulmasına olanak tanıyarak boynuna ya da kafasına gelecek darbeleri engellemesini sağlarken, kalçaya inecek vuruşlara karşı da koruyordu. Hiç şüphe yok ki kıyafeti bile yıllar içinde dövüşlerine uyum sağlayacak şekilde dikkatle tasarlanmıştı. Birbirine uymayan, ortakalanlardan oluşturulmuş bir zırhı vardı, muhtemelen bir kısmı satın alınmış, bir kısmı da gerektiğinde yağmalanmıştı ama sonucunda ortaya ona ait, eşi benzeri olmayan bir takım çıkmıştı.

Bir gülümsemeyle Baldair'in yanaklarındaki kaslar gerildi. Kadının bunu görmesini istemiyordu; Baldair'in istediği son şey, karşısındaki kadının onunla alay ettiğini düşünmesiydi, hem de gerçeğin bununla uzaktan yakından alakası yokken. *Ben de onun yol üzerinde bulup yağmaladığı, işine yarayan şeylerden biri miyim?*

Öyle olsun. Bu, Prens'in eğitmenlerinin zihninin gerilerinden attığı, onun bir İmparatorluk Prensi olduğunu ve kimse tarafından sahip olunamayacağını hatırlatan çığlıklarının yankısını taşıyan ba-

sit bir hükümdü. Ama eğer birisi ona sahip olacaksa, Baldair bunun Raylynn olmasını istiyordu.

O, daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Baldair'in olduğu her şeyi yansıtan bir aynaydı ama ondan daha iyiydi. Onda eksik olan tüm özelliklere sahipti ve Baldair kadının fazlasıyla sahip olduklarına çok değer veriyordu. Ona baktıkça onun o kara gözlerinin içine daha çok düşüyor, her şeyin gerçek olduğunu daha iyi anlıyordu.

Onun bu içe dönüşü yüzünden hiç kuşkusuz sabırsızlanmaya başlayan Raylynn ilk hamlesini yaptı.

Baldair geriye çekilip onun yoklama saldırısını savuşturdu. Tetikteydi, kılıcı yakaladı ve kenara itip geri çekildi. Raylynn onu temkinli bir şekilde inceledi temas etmeyen bir darbe savurmadan önce, o kara gözlerini kısmıştı.

Baldair onu izliyordu, sadece taytının kalçasının kıvrımını nasıl sardığını değil. Onun adımlarını, ayaklarının dönüşünü, ellerinin yön değiştirmesini. Daha önce hiçbir kadını bu kadar yakından izlememişti ve hiçbir bedeni tam anlamıyla *tanımadan* bu kadar tanımamıştı.

Raylynn atıldı.

Baldair bir yana çekildi.

Raylynn bir tarafa döndü.

Baldair tam tersi yöne gitti.

Kadın onun kılıcına vurdu ve Baldair bağlantılarını kesti.

"Neden saldırmıyorsun?"

İşte o zaman Baldair gülümsedi. Olayları onun gördüğü gibi görmüyordu kadın. Tam o anda, bunun sorun olmadığına karar verdi. Eğer kadının kelimelere ihtiyacı varsa, bunu ona verecekti. "Senin yönlendirmene izin veriyorum da ondan."

Raylynn durdu. Elleri gevşedi, omuzlarındaki az biraz gerginlik dağıldı.

"Eğer dövüşmezsen," dedi, sesinde bir uyarıyla, "beni yenemezsin ve ben de asla senin muhafızın olmam."

"Benim için seçtiğin görev bu mu?"

"Sana verdiğim görev bu," diye ısrar etti kadın. Sesindeki garip bir titreme, Baldair'i yüzeyin altında fırtınalar koptuğu konusunda uyardı.

Baldair dikleşti ve yıllar boyunca kesinlikle yapmaması gerektiği konusunda uyarıldığı şeyi yaptı: Silahlı bir rakibin karşısında kılıcını kınına koydu. Tüm öğretilere rağmen, Raylynn'in kılıcı onun burun hizasına kalkarken tam olarak bunu yapmıştı. Kadının elleri tekrar gerildi, duruşunu düzeltirken omuzları kalktı – bütün bedeni saldırmaya hazırды. Kafa karışıklığını bastırmak için saldırganlığına tutunuyordu.

"Eminim ki sen de fark etmişsindir." Baldair öne doğru bir adım attı. "Ama şu anda iki savaş birden veriyoruz."

"İki mi?" Raylynn kılıcını olduğu yerde sıkıca tuttu, ucu şimdi neredeyse Baldair'in yüzüne değiyordu. "Tek gördüğüm, senin kaybetmekte olduğun."

"Ötekini kazanmak üzereyim ama," diye mırıldandı.

Baldair pek sessiz biri değildi. Bu uğraş ona gereksiz bir can sıkıntısı gibi geliyordu. Ama o anda, ikisi arasında oluşan atmosferi gereğinden çok kelimeyle bozmak istemedi. Elleri ona erişmeden evvel sesinin erişmesini istemiyordu.

Bir avucunu onun kılıcın kabzasını saran elinin üzerine yerleştirdi. Kadın ne tutuşunu gevşetti ne de geri çekildi. Baldair'in parmakları hafif ve nazik bir şekilde onunkilerin etrafına kıvrıldı; Baldair'in onun arzuladığını bilecekti ama kontrol onda olacaktı. Onu orada istemiyorsa, defetmek için her türlü imkânı olacaktı ve Baldair hareketlerinin bu gerçeği yansıtmamasını sağlayacaktı.

Ama kadın onu kovmadı.

Raylynn'in gözleri onun yüzünü inceledi, orada, henüz kendi zihninin tamamen kabul etmediği bir gerçeği okudu ve anladı. Baldair samimiyetle gülümsedi. Bu gerçeği kadından önce görmüş ve bu sayede de onu yenmişti.

Baldair'in eli Raylynn'in yanağına dokundu; önce nazikçe, son-

ra kum, rüzgâr ve güneşten yıpranmış yüzünün sertliğini yumuşatırcasına sertçe. Parmakları kadının ensesindeki altınla dokunmuş, dolaşık tutamların arasına girdi. İlk bakışta görüldüğü kadar güçlü kuvvetli ve hırpalanmıştı ve tüm bunlar sayesinde çok daha güzeldi.

Baldair gözlerini kapatıp nefesini tuttu, başlattığı şeyin sonunu getirmeye kararlıydı. Raylynn'in dudakları çatlamıştı ve ter tadı vardı; Baldair çenesindeki kirli sakalın onu pek de hoş olmayan bir şekilde çizdiğine emindi. Ama kadın yine de geri çekilmedi.

Raylynn'in, öpücüğüne karşılık verdiği o ânı hissetti. Daha önce ondan görmediği bir nezaketle, sanki nereye uyacaklarını hayal etmekle uzun zaman geçirmişler gibi dudakları onun dudaklarına yerleşti. Boğazından kaçan memnuniyet ve rahatlamayla dolu iç geçişi bastıramadı.

Bir sürü öpücük tatmıştı. Onları görevleri başarıyla tamamlamak ve sonuca varmak için kullanılan araçlar olarak görmüştü. Onları kabul etmiş ve saraydaki pek çok genç leydinin arzusunu seve seve tatmin ederek onlar aracılığıyla başkalarının fantezilerine oynamıştı. Ama bu farklıydı. Bu bir kadını öptüğü ilk seferdi.

Baldair bunun hesaplı bir "saldırı" olduğunu kendine hatırlatarak geri çekildi. Onunkiler açıldığı sırada Raylynn'in gözleri çoktan onunla buluşmayı bekliyordu. Genç bir kız olsa nefesi sığlaşmış ve kıpkırmızı kesilmiş olurdu ama o sadece Baldair'i dikkatlice inceliyordu.

"Beni kılıçla yenmedin," dedi nihayetinde.

"Evet," diye kabullendi Baldair mecburen. "Ama öyle olması gerektiğini hiç belirtmedin."

"Evet."

"Ve bunu hiç yapamayabilirim." İkisi için de bariz olan bir şeyi inkâr edecek kadar gururlu davranmayacaktı. "Seni kılıçla asla yenemeyebilirim. Ellerin kılıcınla aynı demirden dövülmüş gibi hareket ediyorsun."

Şimdi kınına koyduğu kılıcın.

"Birliğime katılman için, kılıcını yenmeyi bir ömür bekleyemem.

Ama sadakatimi elde eden kadının sadakatini kazanmak için farklı bir şekilde savaşılabirim."

Raylynn'in yüzü ifadesizdi, gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ona neredeyse Aldrik'i hatırlatıyordu ve Baldair onu görevinden alıkoymadan önce bu düşünceyi bir kenara itmek zorunda kaldı.

"Bunların hepsi," diye devam etti, "senin koşullarında olacak elbette."

Raylynn bunu uzunca bir süre düşünüp ikisi arasındaki boşluğu kapadı. Baldair, kadının onu midesinden yumruklamasının da onu öpmesi kadar muhtemel olduğunu düşündü. Yani kadın ikincisini yapmakta karar kıldığında gerçekten ama gerçekten içi rahatlamıştı.

Raylynn'in yumruğu gömleğinin yakasını sararak kapandı ve kendini Baldair'e doğru çekti. Bu özgüven Baldair'in hiç tatmadığı kadar çekiciydi ve kadının onu yönlendirmesine izin verdi; Baldair'in dudakları nazikçe hareket ediyor, kadının dudakları tarafından ortaya konan soruları yanıtlıyor, onun incelemesine sunduğu parçalarını tadıyordu. Aynı zamanda elleri sahip olduğu tüm kuvvetle Raylynn'in kalçalarını kavırıyordu.

Geri çekildiğinde kadının yüzündeki cilveli tebessüm, Baldair'in ihtiyaç duyduğu yegâne tasdikti. "Çok iyi, Küçük Prens. Kılıç düellosunda kaybettin. Ama *bu* düelloda..." Avuçları gömleğinin önünde aşağı yukarı geziniyordu. Baldair birden en son bir kadına dokunduğu ve dokunulduğu zamanın üzerinden rekora yakın bir zaman geçtiğini fark etti. "Sana galibiyeti verebilirim."

"O zaman doğru düelloyu seçtim." Raylynn'i bırakma niyeti olmadan sıkıca tuttu. "Çünkü bu galibiyetin tadı çok daha hoş."

Raylynn, onu tekrar öpmeden önce ağzından dökülen sözü tamamlamasına ancak müsaade etmişti.

RAYLYNN

Prens gençti – normalde tercih ettiğinden daha genç. Genç olanlar her zaman çok hevesli, çok hızlı ve çok aceleci olurlardı. Bir kıvılcım çakmak gibiydi; tutuşur tutuşmaz her şeyi yakmak istiyorlardı, sabrın canı cehenneme.

Raylynn, havasındayken ona ilgi gösteren ilk adamla kızgınlık dönemindeki köpekler gibi seviştiği yıllardan geçmişti. Büyüsünü yeni yeni çözen bir büyücünün azmiyle yapılan keşiflerden ve o hevesli parmaklardan o da payına düşeni almıştı. Şimdiyse hiç acelesi yoktu. Teoriye hâkimdi – parçaların birbirine oturabileceği tüm şekillere. Şimdi keyfini çıkardığı şey, o parçaların farklı partnerlerle *nasıl* farklı şekillerde oturduğunu görmektir.

Ve bu arenada bir partneri olmayalı *o kadar uzun* zaman olmuştu ki. Yirmili yaşlarının ortalarında seçici olmuştu, o kadar ki gerçekten kimi layık bulduğunu dikkatle düşünmeye başlamıştı. Görünen o ki, azimli bir prene razı gelecekti.

Onu boş evlerden birine –Adsız Birlik'in, tıpkı kendisi gibi ufukta ansızın beliren gezginleri için her zaman hazır tutulan evlerinden birine– koşmadan yürümeye zorladı. Hevesli bir şekilde kemerinin tokasını ve kısa yeleğinin bağını çözmeye uğraşırlarken Raylynn onun ellerini kendininkilerin arasına aldı. Baldair'in kalp

atışları biraz yavaşlayana ve nefesi aralarındaki daracık alanı kuşatana kadar Raylynn onu öpmekten başka bir şey yapmadı.

Ama bu nefes sessiz bir senfoni gibi havayı doldururken Raylynn'in yıkımı olmuştu. Ona bu galibiyeti kendi elleriyle vermişti ama doğruyu söylemek gerekirse adam bunu kazanmıştı da. O yüzden, parmakları yerini avuç içlerine bırakıp da memelerini kavradığında onu durdurmak için hiçbir hamlede bulunmadı. Raylynn hiç durmadı, bir hareketle başlayıp sonuna doğru akıyor, birlikte yaptıkları şarkı kreşondaya doğru çıkarken kendi tatmin olmuş mırıldanmalarını ve inlemelerini ödünc veriyordu.

Raylynn Prens'in, namının yarattığı beklentileri karşıladığını keşfetti. Kadın bedeninin yabancıları değildi. Raylynn'in öğretecek bir şeyi olmadığı gibi, elleri onun yaratıcı hizmetlerinden muhtemelen bir iki şey öğrenebilirdi. Şimdilik yeterliydi ve kendisi son noktaya ulaştığında onu da durdurabildiğini fark etti.

Baldair hüsrana dolu bir homurdanmayla boyun eğdi, Raylynn bu sestən biraz fazla keyif aldığını keşfetti. Onun acı çekmesinden keyif aldığı için suçluluk duyarak hizmetinin karşılığını ödedi – rahatlamasını sağladı.

Hazzın kalıntısı vücutlarındaki kavrayışını bırakırken, terden sırlıklam ve tatmin olmuş bir hâlde orada uzandılar. Baldair onunla yüz yüze gelmek için dönerken kafasının altındaki battaniyelerin yer değiştirdiğini duydu. Raylynn onun konuşup konuşmayacağını görmek için birkaç dakika bekledikten sonra gözlerini ona çevirdi.

"Daha fazlasını istiyorum."

Kadın, nefes verişini bir kahkahayla noktaladı. "İstediyini biliyorum."

Prens onun üzerine yarı yuvarlandı, ağzı boynundaydı. Tatlı bir şekilde emip nazıkçe ısırıldı ve izi yalayarak geçirdi.

"Bu gece değil."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum." Raylynn geri çekilen Baldair'i dik-

katle izledi. İfadesi hayal kırıklığından izler taşıyordu ama abartılı bir şey yoktu.

"Senin koşullarında." Prens gülümseyip başını kaldırdı. Serbest eliyle Raylynn'in parmaklarını kendininkilerin içine geçirdi ve dudaklarına götürdü. "Senden o koşullara uymayan hiçbir şey istemiyorum."

"Hızlı öğreniyorsun."

"Teşekkür ederim." Prens'in kirli sakalı eklemelerini tahriş etti. "Ama bu, tamamen partnerimin koşullarında yaşanması gerektiğine inandığım tek alan."

Yumuşak bir şekilde mırıldandı. "'Gönülçelen' dedikleri kişinin altında böyle onurlu bir adam yattığını kim bilirdi?"

Baldair kahkaha atarak rahat bir tavırla eğildi, doyuma ulaşmanın getirdiği sıcak parlaklık onu bir battaniye gibi sarmıştı. "O lakabı biliyor musun?"

"Diğerlerini de biliyorum."

"Yine de benim birliğime katılacak mısın?" diye sordu hevesli bir şekilde.

"Seni memnun ettiği müddetçe." Raylynn'in ağzından çıkınca kulağa garip gelmişti bu sözler.

"O zaman ben de seni hiç memnun etmezlik yapmam."

Raylynn, Baldair'in sözlerinde bir aldatmaca aradı ama bulamadı. Bu da ihtiyacı olan tüm güvenceydi. Sınırlar aşılmıştı; artık arkaya bakmak yoktu. İyisiyle kötüsüyle, kendince annesinin izinden gitmişti ve kraliyet ailesinden birinin kaderine ortak olacaktı. Ama bu yolu kendisinin kılacaktı, bu da annesinin yürüdüğü güzergâhı tamamlaması gerektiği anlamına geliyordu.

"Birliğine katılmadan önce yapmam gereken bir şey var."

"Bu kadar kolay olmayacağını bilmem gerekirdi." Prens canı sıkılmış gibi değil de bu yeni meydan okumadan keyif almış gibi minik bir tebessümle konuşmuştu.

"Evet, bilmen gerekirdi." Onu azarlamak hâlâ çok kolaydı. Ada-

mın Prens olduğu göz önüne alındığında, olması gerekenden çok daha kolaydı.

“Ne yapman gerekiyor ve başarıyla tamamlanmasını nasıl sağlayabilirim? Bunu sormam ayıp mı?”

“Annemi katleden adamı öldüreceğim ve annemin kılıcını geri alacağım,” diye yüksek sesle yemin etti Raylynn ilk defa. Yanında asılı duran onun kılıcı değildi ve doğumdan gelen hakkını talep etmenin zamanı çoktan gelmişti. Yukarıdaki tanrılara ve annesinin kullanmayı öğrettiği kılıca söz verdi. Kılıcının şarkısında yeni bir dizeye geçmişti.

“Pekâlâ. Öyle yapacaksın ve senin elinden olacak,” diye ona kattı Prens. “Ama bana bu adamların neden önce annenin, şimdi de belli ki senin peşine düştüğünü anlat.”

Raylynn derin bir nefes aldı. Bu gerçek onun için bile kısmen bir sis bulutunun ardındaydı. Ama bildiği kadarını anlatacaktı. Konu Prens oldu mu artık geri dönüş yoktu.

BALDAIR

Daha önce Baldair'i seks konusunda geri çeviren biri hiç olmamıştı. Yatakta. Çıplak. Hem de onu bir kez orgazma ulaştırdıktan sonra.

Raylynn ezberleri yıkma cesaretini asla bırakmıyordu.

Baldair'in aklını omuzlarının üzerinde taşıdığı kafasına döndürmesi gerekiyordu – kadının etrafındayken zorlu bir görevdi bu. Kadın, annesinin intikamını almak istiyordu; bu da Baldair'in destekleyebileceği bir şeydi. Ama Prens unvanını kullanacak olsun ya da olmasın, daha fazla detaya ihtiyacı vardı. Kadınıninkinin yolundan sapmış bir kan davasındansa onurlu bir görev olduğuna emin olması gerekiyordu.

"Jadar Şövalyeleri hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Pek bir şey değil."

"Güneyliler ve onların dünya tarihi konusundaki cehaleti," diye mırıldandı Raylynn. Baldair buna karşı çıkamazdı. Parmağının ucuyla kadının göbek deliğinin etrafında tembel daireler çizdi. Bu, kadının dikkatini dağıtıyor ya da onu rahatsız ediyormuş gibi durmuyordu. "Mhashan'ın, İmparatorluk'un hükmüne girmeden yıllar yıllar önce kudretli bir hükümdarı vardı – Kral Jadar. Halkına duyduğu sevgiyle boy ölçüşebilecek tek şey krallığına karşı duranlara

gösterdiği gaddarlıktı. En genç oğlu, veliahtın yedeği, kılıç ustalarından ve diğer dövüşçülerden oluşan bir birlik kurdu, onlara da babasının adını vererek Şövalyeler dedi."

"Jadar Şövalyeleri," diyerek ortadaki gerçeği tekrarladı Baldair. "Altın Muhafızlar, Şövalyeler gibi olmayacak," diye yemin etti. Annesi böyle bir birlik tarafından katledilmişken Raylynn'den soylu kökenleri olan bir birliğe katılmasını istediğini fark etti aniden, gerçi Şövalyelerin soylu hiçbir yanı yoktu.

Raylynn güldü. "Sakin ol, Küçük Prens. Bunun seninle ilgisi yok." Sözcükleri doğrudandı, neredeyse kabaydı ama gülümsemesi nazikti — bu sertlik ve yumuşaklığın birbiriyle oyunu Baldair'in hayranlık duymaya başladığı bir şeydi. "Bu Şövalyeler, kralları öldükten çok sonra bile Mhashan'ı temsil etti. Ardı ardına askerler tarafından yönetildiler, genelde Cı'Dan soyundan gelen doğuştan prestijli savaşçılarla. Hatta bir süre için genç Prenses Fiera tarafından bile yönetildiler."

"Aldrik'in annesi mi?" Baldair, Aldrik'in şimdi bile bir bölüğü yönettiğini hayal edemiyordu. Sonra abisinin büyücülerden oluşan alayının başında, kendi zevkine göre işlediği o kapkara zırhıyla muhtemelen çoktan yürüyüşe geçtiği kafasına dank etti.

Tarihin yıllar boyu tekerrür etme şekli ne garipti.

"Ta kendisi," diye devam etti Raylynn. "Dört soylu çocuğun en küçüğüydü. Eğer baban olmasa bırak tahta oturup hüküm sürmeyi, ona bakmayı bile hayal dahi edemezdi. O da Mhashan'ın diğer müthiş, küçük soylularının izinden gitti ve savaşçının yolunu benimsedi — ulusumuzun kılıcı ve kalkanı oldu.

"Babanın Mhashan'ı kendi 'Batı'sı olarak talep etmeden önce beklemesine sebep olan kişiydi o. Ozanlar onun askeri dehası ve korkusuzluğu için şarkılar söyler hâlâ, ki bu özellikleri gençliğinde de gösterirmiş."

"Aldrik'in bu özelliklere sahip olmaması ne kötü." Baldair fırsatını yakaladığı an içgüdüsel olarak abisine laf sokmuştu.

"Dikkatli ol, Baldair. Çünkü eğer dediğin gibiyse, sadece baba-

na çekmiş demektir – ikinizin de paylaştığı ataya.” Kadının sırtı ilk kez sinir bozucu geldi Baldair’e. Raylynn kafasında hem kılıç kullanımında hem de yatakta bir öğretmen olarak yer etmeye başlamıştı, bu rol de onu daha çok arzulamasına sebep oluyordu. “Her halükârda... Norin düştü ve Prens Fiera, İmparator’la evliliğini duyurup da ilk İmparatoriçe’imiz olduğunda Batı bu uzlaşmaya çok sevindi. Herkesin beklediğinden çok daha iyi bir gelişmeydi. Baban adına çok zekice bir hamleydi. Eğer veliahtın tahttaki yerini Batı kanıyla sağlamlaştırmasaydı hükmü bu kadar uzun sürebilir miydi emin değilim. Batı, kendinden olana karşı ayaklanmaz.”

Baldair birden abisini yeni bir gözle, politik açıdan değerlendirdi. Varlığı, savaşın hararetinin ortasında bir savaşçının tutkusundan doğmuş bir çocuğun hikâyesinden çok Baldair’in babasına hakkını hiç vermediği hesaplı, politik bir oyundan ibaretti. Askeri açıdan bakılacak olursa, Batı dört bölgenin en güçlüsüydü. Savaştan yorgun düşmüş olsa bile, yenilgiden kısa süre sonra İmparatorluk’a karşı ayaklanabilirdi.

Ama Mhashan sadık kalmış, İmparatorluk’un neredeyse ateşli bir destekçisi olmuştu.

Eğer Aldrik’i kaybetselerdi... eğer tahtın veliahtı Baldair olsaydı, birleştirilmiş bir kıtaya hükmeden Solaris İmparatorluğu fikrine bu kadar sıcak bakmaya devam ederler miydi? Baldair güneş tacını hiç istememişti ve şimdi eskisinden de az istiyordu.

“Yani Batı, Mhashan, genel olarak Prens Fiera ve babamın evliliğinden memnundu... ama Şövalyeler hariç?” Dikkatini Raylynn’e vermeye çalışırken bu varsayımda bulunmak Baldair için kolaydı. O da okşamalarına geri döndü.

“O dağınık altın okyanusunun altında demek gerçekten de bir beynin var,” diye alay etti Raylynn saçlarını karıştırarak. “Evet, Prens, savaş sonrasındaki ilk günlerde durum böyleydi. Halkın çoğunluğu ve Şövalyeler arasındaki bölünme gittikçe arttı. Eski geleneklere takılı kalanlar için birlikleri bir sığınak hâline geldi. İdeal-leri genel nüfus için fazla radikal olunca yeraltına itildiler. Bu en

kötüsüydü – çünkü özgür bir şekilde dile getirilen fikirler, fısıltıyla söylenenlerin yarısı kadar bile tehlikeli değildir.

“Şövalyeler gözden düştü ve bir yıl içinde de kendilerini eski Mhashan’a sadık tek kuvvet olarak ilan ettiler. Kraliyet ailesini reddettiler ve etkin bir şekilde onlara karşı çalışmaya başladılar.”

“Aldrik, Batı’ya birkaç kez seyahat etti ama Şövalyeler hiç problem olmadı.” Öylesine nefret ettikleri bir birleşimi temsil eden veliahtı öldürmenin Şövalyeler için kolay bir görev olacağını düşünürdü.

“Maalesef, bundan daha zekiler.” Raylynn iç çekti ve ona bakmak için yan tarafına döndü. Bu daha savunmasız bir pozisyondu, hafifçe kendine doğru kıvrılmıştı. “Mutlak zaferleri kesinleşene kadar ortaya çıkmayacaklar.”

“Bu iyi bir şey öyleyse,” diye üsteledi Baldair, aniden kadına güvence verme ihtiyacı hissetmişti. “Çünkü asla zafer kazanacak kadar ilerleme kaydedemeyecekler.”

“Yardım almadan yapamazlar.” Raylynn şimdi ona obsidyenden oyulmuş hançerler kadar keskin bakışlar atıyordu. “Öyle bir gücü elde etmenin bir yolu var ama.”

“Ne?”

“Kristal Mağaralar.”

Baldair’in avucu, Raylynn’in kolundan yukarı doğru okşayarak çıkarken hareketin ortasında donakaldı. Kristal Mağaralar kara büyüden oluşan esrarlı bir yerdi – insanı delirtip bedenini menfur bir şeye dönüştürebilecek türden bir büyüye sahipti. İnsanlardan canavar yaratan bir yerdi. Sanki hatırasını uyandırmak bile o karanlık gücü dünyaya geri salacakmış gibi, “Kristal Mağaralar Savaşı?” diye fısıldadı.

Raylynn başıyla onayladı. “Arkasında onlar varsa şaşırmam.” Baldair şimdi savaşın abisini öldürmeye çalışan bir grup tarafından çıkarılmış olabileceğini öğrendiğinden, Aldrik’e hakaret etmek için savaşı öne sürdüğü anlara dair bir suçluluk sızısı hissetti. Bu olayı laf dalaşlarında bir daha asla kışkırtmak için kullanmayacağına

dair sessiz bir yemin etti. "Bu da problemin bir kısmı. Şövalyeler dair bilgim —pek çok insanın bilgisi— savaştan beri belirsizleşti. Gizemliler ve geçen her saatle birlikte daha da gizemli bir hâl almış larmış gibi görünüyor."

"Yani..." Baldair düşüncelerinin anlatılanlara yetişmesine mücade etmek için kelimeyi uzattı. "Annen muhtemelen Şövalyelerin sırlarıyla ilgili bir şeyler biliyordu."

"Eh..." Raylynn göz ucuyla ona baktı. "Sana şu kadarını söyleyebilirim: O ihanete uğradı — Lord Twintle'in mülkünde öldürüldü. Prenses Fiera adına kabul ettiği bir vazifede. Ve onu öldüren her kimse, kılıcını da çaldı."

"Ve sen de intikam istiyorsun, öyle mi?" diye sordu Baldair.

"Bir de annemin kılıcını."

Baldair dudaklarını büzdü. Umduğu kadar detay öğrenememişti. Baldair, Raylynn'in annesinin soğukkanlılıkla öldürüldüğüne, görev sırasında gerçekleşmiş bir ölümün intikamı için değil de adalet için savaştığına dair kesin bir teminat istiyordu.

Karşısındaki kadına baktı — hayır, onu *hayran hayran seyretti*. Annesinin de onun kadar soylu olduğuna inanmak zorundaydı. Eğer Raylynn'in Zira Westwind hakkında söylediği şeylerin yansı doğruysa, kadının onuru lekesiz olmalıydı. Jadar Şövalyeleri böyle bir kutsiyet üzerinde kesinlikle hak iddia edemezdi; Baldair'in gördüğü kadarıyla kendilerine Şövalyeler diyen bu birlik, bir avuç radikalden ibaretti.

Böyle bir şey, bir prense yakışmazdı. Uygun olan, Güneş Ana'nın huzurunda mahkemeyi toplamak olurdu. Ama en azından önümüzdeki bir hafta için, onu ağına düşürmüş kadına yardım eden çöldeki herhangi bir adam olabilirdi.

"Pekâlâ, şu Lord Twintle... Onu nasıl öldüreceğiz?"

RAYLYNN

Büyükannesinin sabahın erken ışıklarıyla parlayan gözlerinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile yoktu. Kadın dimdik bir şekilde, inceleyen gözlerle oturdu – zayıflığı, bir yaban domuzunun yer mantarlarını koklayarak bulabilmesinden daha etkili bir şekilde yakalayıp kökünden sökebilecek bakışlardı bunlar. Raylynn de aynı biçimde özgüvenli bir duruşla oturuyordu, bu görev için olabildiğince kararlı görünerek göğsünü şişiriyordu.

“Kararını verdin demek.”

“Evet.”

“Bu görev tamamlandığında da onunla beraber mi gideceksin?” diye sordu büyükannesi.

“Evet.” Bu onaylama kelimesi hâlâ yerinde rahatsızca kıpırdanmak istemesine sebep oluyordu. Gezgin hayatından, altının bol olduğu ve kılıcının şarkı söyleyebildiği yerlere gitmekten vazgeçiyordu. Raylynn’in umut edebildiği tek şey, Prens’in yanında sadece canı istediği kadar kalacağını Baldair’in net olarak anlamış olmasıydı. Eğer arzuları değişirse giderdi.

“Öyle öngörüldü.” Hafif bir iç çekişle gözlerini kapayan büyükannesinin yüzünü derin kırışıklıklar kapladı. Gözlerini tekrar açtığındaysa Raylynn önce kanla bağlı olduğu kadını gördü, yetişkin

hayatının büyük bir bölümünde onu eğitmiş olan kadını değil. "Bu senin yolun. Birlik bu yolda seninle birlikte yürümeyecek."

"Anlıyorum." Kendini bir efendiye adamak, paralı asker hayatını geride bırakmak anlamına geliyordu. Raylynn, Baldair'le olan anlaşmasını bitirene kadar Adsız Birlik'e geri dönmeyecekti. Birlik'e bel bağlamayacaktı, tıpkı Prenses Fiera'ya sadakatini ilan ettiğinde annesinin de yaptığı gibi.

"Bununla beraber..." Büyükannesinin yüzü sevecen bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bizi utandırma."

"Hiç utandırdım mı?" Raylynn de artık gizemli bir hâl alan bu gülüşe karşılık verdi.

"Asla," dedi hiç tereddütsüz ve ayağa kalktı. "Gitmeden önce ikinizi de giydireceğiz."

"İhtiyacım olanlar var bende. Birlik'ten bir şey almayacağım."

"Almaktan bahseden kim?" Büyükanne Sophie kaşlarını kaldırdı. "Geçen düellonda iyi miktarda altın kazandın — bir prensin hizmetindeyken altına ihtiyaç duyacağını sanmıyorum."

Raylynn eğlenir bir tavırla ofladı. "Adsız Birlik'e hediyem. Yıllar boyu gösterdikleri cömertlik için."

O da ayağa kalktı ve büyükannesini evin önüne doğru takip etti. Baldair az ötede kapının yanındaki duvara yaslanmış bekliyordu. Sophie onu incelemek için durdu.

"Ona iyi bakacağım," dedi Baldair, hızla duvardan ayrılıp dikleşirken. Eli kılıcında, göğsünü şişirmiş bir şekilde dururken, olmak istiyormuş gibi görüldüğü o soylu prense biraz daha benziyordu.

Büyükanne bir kahkahayla kükredi. Buruş buruş olmuş, yıpranmış ama gücünden bir şey kaybetmemiş bir el omzunu sıkmak üzere uzandı. "İnanıyorum ki, Prensime, durum tam tersi olacak."

Büyükannenin beklediği gibi incinen egosu yüzünden aksileşmektense Baldair de kahkaha attı. "Her zamanki gibi haklısın." Raylynn'e döndü. "Ne zaman ayrılıyoruz?"

"Gece çökünce." Buna tam o an karar vermişti.

"O kadar erken mi?"

“Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yok.” Sadece gerekli kumanyayı ve Birlik’in onlara ayırabileceği malzemeleri toplamak için zamana ihtiyaçları vardı. Kararını vermişti ve oyalanmanın kimseye bir faydası olmazdı. “Büyükannemle gidip kumanyayı al. Ben Anya’ya gideceğim.”

Baldair kadının emrini hiç tereddütsüz yerine getirerek Büyükanne Sophie’yle beraber tam ters tarafa doğru yönlendi. Raylynn, Anya’nın evine doğru yola çıkmadan önce üzerindeki derileri düzeltti.

Arkadaşı evde değildi ya da her zamanki minderinde güneşlenmiyordu. Raylynn onu yıkama teknelerinin orada buldu, çok ihtiyaç duyulan çamaşır işinin bir kısmını sabah saatlerinde aradan çıkarıyordu. Yakınlardaki bir el arabasına tünemiş bir Suakıtıcı variller içindeki suyu denetliyordu; çölün en değerli kaynağından damlacıklar sıçrayıp kum tarafından emilse bile her kova ağzına kadar dolu kalmaya devam ediyordu.

“Anya...”

“Seninle gurur duyuyorum,” diye lafını kesti arkadaşı, hiç arkasını dönmeden.

“Gurur mu duyuyorsun? Ne için?” Raylynn bir elini kalçasına koyup başını yana yatırarak arkadaşının dikkatini kendisine çevirmesini bekledi.

Anya’nın hiç acelesi yoktu. Raylynn gelmeden önce üzerinde çalıştığı kol sargılarını çitileyerek üzerlerindeki kanı çıkarmaya devam etti. En sonunda ortaya çıkan sonuçtan tatmin olarak sargıları kurusunlar diye çite boylu boyunca serdi, güneş susuzluktan ölen bir dilenci gibi suyu hızla emdi.

“Sonunda annenin katilinden intikam alacağın için.” Anya ensesindeki topuzu düzeltti. “Onun kılıcını geri alma vaktin çoktan gelmişti.”

“Bunu yapmamı istemediğini sanıyordum.” Anya’nın böyle bir eylemin ne kadar aptalca olacağını öne sürdüğü birçok konuşma geçmişti aralarında.

"Seni bu kadar kolay vazgeçirebildiğime göre yeteri kadar istemiyordun demek ki." Anya omuz silkti ve bir sonraki çamaşır için önündeki yığının altını üstüne getirmeye koyuldu. "Sen de bunu hepimiz gibi biliyorsun: Kılıcını çekmeden önce bir açlık duymalısın."

Açlık, bu Anya'nın şarkısıydı. Adsız Birlik'teki herkesin kılıçla kendine has bir ilişkisi vardı. Anya'nınkinin doğası ihtiyaçtı. Dövüşmeden çok uzun zaman geçirmişti ve açlıktan okunun gözü dönmüştü; ödenmiş bir cinayetin kanıyla besleyene kadar da onu yiyip bitirmişti.

"Açlığını buldun."

"Şarkımı buldum," diye düzeltti Raylynn her zaman yaptığı gibi.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Bu akşam."

Anya seçtiği tuniği çitilemeye dönmeden önce kısacık bir an için duraksadı. Duygusallık, Adsız Birlik'e yabancıydı ve bu da nâdiren ortaya çıktığı anları daha değerli kılıyordu.

İkisi de yollarının bir daha asla kesişmeyeceğini biliyordu. Raylynn'in kaderi onu Prens'in hizmetine götürmüştü. Onunla savaş girecek ve muhtemelen annesi gibi tahta hizmet ederken ölecekti. Bunlar gün gibi ortada olan gerçeklerdi.

Ama bu, arkadaşını özlemeyeceği anlamına gelmiyordu. Bu seferki gidişinin diğerlerinden biraz daha ağır gelmediği anlamına gelmiyordu.

Anya tuniği çite yaydı ve yığınınına göz attı. Kalan birkaç parçayı örgü bir çantaya tıktı. "Pekâlâ. Benimle gel, Ray," dedi sonunda.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Raylynn, arkadaşının peşinden gitmeye başladıktan sonra.

"Annenin intikamını almaya gidiyorsun, oradan da İmparatorluk'un hizmetine gireceksin. Bu yolculuğa başlamak için iyi bir örgüye ihtiyacın olacak." Anya hafifçe gülümsedi, Raylynn de aynı şekilde karşılık verdi.

"Ve bu örgünün senin elinden çıkmasından onur duyarım."

Anya'nın evine doğru ilerlemeye devam ettiler; kalmaya yazgılı kadın, gitmeye yazgılı kadının saçını başının tepesinde sıkı bir topuz şeklinde dikkatlice örerken neredeyse hiç konuşmadılar. Düşünceleri havayı yeterince dolduruyordu, ritüeli andıran hareketleri de aynı şekilde ruhlarını.

BALDAIR

Karanlık çökmeden hemen önce çıktılar ve atlarını geceye doğru sürdüler. Raylynn rotalarına güneşe göre karar vermiş ve yıldızlar çıkınca da tekrar ayarlamıştı.

Onlar ayrılırken pek tantana kopmadı. Yuvasını muhtemelen bir daha dönmek üzere terk eden bir kadın için öyle ahım şahım bir uğurlama yapılmamıştı. Baldair'in omurgasından yukarı bir sancı tırmandı; atın dizginlerini daha sıkı kavradı, sanki suçluluk duygusunun başını ezip damarlarından arındırabilecekmiş gibi.

Raylynn seçimini yapmıştı. Kimsenin bu yüzden üzülmesini istemiyordu – hele ki Baldair'in. Önündeki eyerde oturan, kılıcı sürüş esnasında bile her an belinde asılı duran kadın kendi kararlarını kendi verirdi. Ana'nın eğirdiği kaderin iplikleriyle ilgili Batılıların benimsediği her şeye inanıp inanmadığını bilmiyordu ama Raylynn'in seçimini gayet bilinçli bir şekilde yaptığına inanıyordu.

"Bu akşamlik durmalıyız," diye önerdi Raylynn nihayet.

"Sen nasıl istersen." Baldair dizginleri çekti, o kadar da yorgun hissetmiyordu.

"Uyuyabiliyorken uyuyalım, gücümüzü korumalıyız," diye devam etti sanki Baldair'in zihnini okumuşçasına.

"Buna hayır diyemem." Baldair attan inip elini ona uzattı.

Belli ki bir atın etrafında olma fikri hâlâ kadının gözünü korkutuyordu. Ama Adsız Şehir'den ayrılırlarken, bu gizemli bineği kullanmaya itiraz etmemişti. Almaları gereken mesafenin iki katını normalde olacağından çok daha kısa sürede aşabilirlerdi ve zaman artık harcayamayacakları bir şeydi.

Raylynn sertçe attan indi, sanki her an dönüp de onu ısırabilmiş gibi Savaşşan'dan uzağa sıçramıştı. At yumuşak bir sesle homurdandı. Baldair yaratığın bakışlarını yakaladı ve bilmiş bir sırıtışı bastırdı.

"Ona isim koymalıyız," diye düşündü yüksek sesle.

"Neden?" Raylynn uyku matlarını üzerinden alırken yaratığa yan yan baktı.

"Çünkü bir ismi hak ediyor." Baldair bu gerçeğin açık olduğunu düşünmüştü. Ona "At" deyip duramazlardı ya.

"At gayet iyi." Tabii Raylynn bu yorumu karşısında Baldair'in kakhaha patlatmasına bir anlam veremedi.

Kadının kuşkucu bakışları karşısında kakhahaları kıkırtıya dönmüştü ve kontrolünü biraz kazandı. "Bundan daha iyi bir isim hak ediyor. O iyi bir binek — epey iyi aslına bakarsan."

"Eh, sonuçta Prenses Fiera'nın hediyesi."

"Hâlâ buna inanıyor musun?"

"Neden inanmayacakmışım?"

Çünkü Prenses uzun zamandır ölü, demek istedi Baldair. Ama Savaşşan'ı onlara veren kadın, geçen yaz şiddetli girdapların içinde yok olduğunu gördüğü kadının ta kendisiydi. Her iki açıklama da diğerinden daha mantıklı değildi.

"O zaman bir ismi olması için daha çok sebep var."

Baldair dürülü yatakları sererken Raylynn açmazları üzerine kafa yorarak mırıldandı. "Nox?"

"Ne dedin sen?" Daha demin aklından geçen ölü bir kadının adı Raylynn'in dudaklarından öyle kayıtsızca dökülünce, Baldair bir ayağı havada öylece donakaldı.

"Nox," diye tekrar etti kadın.

"Neden bu ismi seçtin?"

"Eski Mhashan dilinde 'gece' demek ve at da simsiyah... Seni neden rahatsız etti ki?"

"Bu adı kullanan birini tanıyordum."

Raylynn birden idrak etmişti. "Bu ismi o gece de söyledin..." Kadın hatırlıyordu; tabii ki hatırlayacaktı. Baldair bu isim önerisinin tamamen masum olup olmadığını sorguladı birden.

"Kıskandın mı?" Sırttı.

"Lütfen ama." Raylynn gözlerini devirdi.

"Çok garip biriydi..." Kadim hazineyi girdaba açıklanamaz bir hararetle atan kadının görüntüsünü asla unutmuyacaktı. "Her neyse, o isim olmaz."

"Pekâlâ. Baston'a ne dersin?"

"Başka bir Batılı ismi daha mı?" diye sordu.

"Tabii."

"Bu seferki ne anlama geliyor?"

Raylynn bu sorunun cevabı hayvanın kürkünün altında bir yerlerde gizliymiş gibi uzun bir süre onu inceledi. "Çevirmesi zor bir kelime. Şey gibi... Kaderin zirvesi? Yazgının silahı?"

Kelimeyi Güney'in ortak diline çevirmenin en iyi yolunu düşünürken mırıldanmaya ve gevelemeye devam etti.

"Baston güzel," dedi Baldair, kadının kendini daha fazla zorlamasına izin vermeden. Bir çırpıda söylediği her tanım kulağına yeterince iyi gelmişti ve soylu bir tınısı olan bir isimdi, beygirin boyuna posuna uyuyordu. Bir prensin bineğine uygun bir isimdi.

"Bunu da hallettiğimize sevindim." Yerde yuvarlanıp çöl gecesi serinliğine karşı özel olarak örülmüş battaniyeyi çekti. Raylynn ona bakıp kaşlarını kaldırdı. "Uyusana?"

Baldair bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Henüz değil," diye cevapladı sonunda. "Sanırım ilk senin dalmanı istiyorum."

Kadın kıkırdadı, Baldair'in dudaklarıyla yakalamayı arzuladığı kadınsı, gırtlaktan gelen bir sestir bu.

Gece boyunca kadın nasıl istiyorsa onu öyle tuttu. Raylynn'in

hazzının ince ayrıntılarını keşfetmeye istekli ve hevesli bir şekilde, onunla beraber kendi hazlarını da keşfetmekten keyif alarak eğilip hareket etti. Şafak söktüğünde ise uyanana kadar ona sarıldı.

Baldair o yolculuktan önce hiçbir kadınla Raylynn'le olduğu gibi art ardına geceler boyu yatmamıştı. Her sabah ona daha sıkı sarılmış olarak uyanıyordu. Kum üzerindeki ayak izleri, çok kısa bir süre sonra onun bildiği dünyaya döneceklerinin bir hatırlatıcısıydı. Savaş şiddetle devam ediyor ve onu bekliyordu ama fazla uzun beklemeyecekti. Peki ya şimdi? Şimdi ise tehlikenin ortasına bile isteye başka birini sürüklüyordu.

Yolculuklarının dördüncü gününde, Batı Çölü'nün büyük kum tepelerinden birinin zirvesine ulaştıklarında Raylynn bir solukta sadece "orada" dedi. Gerçekten de bir sıra kaya çölün içinden geçiyordu – Doğu Batı Yolu. "Lord Twintle'in mülkü artık çok uzakta değil. Senin de yolunun üstü, Prens; Kesişim'e doğru ilerliyoruz."

"Eh, önce gizlice girip sonra kaçmayı başarmamız gereken bir yer var." Baldair'in tüm odağı, Raylynn'e annesinin intikamını almasında yardım etmek ve onun peşine düşmüş Şövalyeler'e planlı bir saldırıda bulunmaktaydı. Herkesi indirebileceklerini düşünecek kadar aptal değildi, bu da içeri girip çıkmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Raylynn başıyla onayladı. Baldair onun bedenindeki enerjinin çoktan değişmeye başladığını, önünde otururken saldırganlıkla gerilmesinden hissedebiliyordu.

"Bir planın var mı?" Bu adil bir soruymuş gibi görünüyordu, gerçi biraz kadını sorgulamaya da çalışıyordu.

"Orijinal plan gece içeri girmek, onu yatağında öldürmek ve çıkarken de yapabildiğim kadar çok kişiyi indirmektir."

Baldair'in vücudunun kahkahayla sarsıldığını hissettiği anda Raylynn omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Özür dilerim," dedi. "Ama sence de biraz düşüncesizce değil mi? Sen gecenin içine gizlenmiş bir suikastçı değilsin."

"Ben eğitilmiş bir katilim," diye hatırlattı kadın ona müthiş bir hızla.

Bu uyarı Baldair'i hareketsizleştirdi. Hayatı boyunca kılıç talimi yapmıştı ama öğrendiklerini uygulamak için çok fazla sebebi olmamıştı. Raylynn ise uygulamayla öğrenmişti.

"Sen öylesin ve ben değilim." Bunu daha önce kabul etmişti; tekrar kabul etmek zor değildi. "Ama aynı zamanda seni muhafızlarıma katılmaya yeni ikna ettim. Mutlak bir ölüme koşmanı izlemek istemiyorum."

"Ben de öyle." Sesi azarlar gibi çıkmıştı. "Demin de cümlemi bitirmeye çalıştığım gibi, oraya daha önce saldırmadım çünkü başarmak için tek bir şansım olacağını biliyordum ve bunu başarmam için sadece bir prensin yapabileceği şekilde yardım etmeni istiyorum."

"Nasıl?"

"O bir lord..." diye cümleye girdi.

Bunun fikri bile tüylerini ürpertti. Bir lordun —asaletin ve onun zirvesi olması gereken bir adamın— Raylynn'in onu suçladığı şeyleri yapabilmesi fikri dehşet vericiydi. Eğer adamı öldürmeye gelmiş olmasalardı Baldair Başkent'e —hayır, hatta Kesişim'e— döner dönmez onun tüm unvanlarını elinden alırdı.

"Hem de yeni atanmış bir lord da değil. Twintle makamını ve onunla beraber gelen tüm şaşaayı seven gururlu bir soylu."

"O zaman bir prens olarak beni içeri almak zorunda hissedecektir," diye sesli düşündü Baldair. "Böylece sen de ön kapıdan içeri girebilirsin."

"Giremem. Sen beni sonra içeri alacaksın," diye düzeltti.

"Kapısını bize açacakken neden gizli gizli girmeye çalışalım ki?"

"Kapısını sana açacak, bana değil."

"Senin için bir isim uydururum. Anlamazlar."

"Anlarlar." Raylynn eyerde hafifçe döndü. Parmağını yanağının üzerindeki ince yarada gezdirdi — Baldair'in gözleri kadar dudaklarının da iyi bildiğı bir yaraydı bu. "İşaretlendim."

Baldair kaşlarını öyle bir çattı ki neredeyse canı acıyordu. Raylynn'i daha az güzel kılan hiçbir şey yoktu. Ama bir insanın

diğerinin yüzüne onu "işaretlemek" için saldırması fikri kanın bey-nine sıçramasına sebep oluyordu.

"O zaman," diye devam etti sakın kalmak için uğraşarak, "içeri yalnız gireceğim ve ay en tepedeyken, alt kattaki bir pencereden sana işaret vereceğim."

"Ahırların yanında bir hizmetkâr girişı var," dedi Raylynn birden, Baldair'in başıboş dolaşan düşüncelerinin arasından. "Gece-leri çoğunlukla boş, genelde gün içinde gelen teslimatlar için kulla-nılıyor. Ama kapı içeriden kilitli."

"Ve sen bunu biliyorsun... çünkü?"

Raylynn neredeyse ifadesini gizlediği hissini veren bir hareketle tekrar önüne baktı.

"Orayı daha önce gözetlemediysen bunu bilemezsin, eğer daha önce içeri girmeye çalışmadıysan..."

"O adam annemi öldürdü."

Kadının bu konu üzerine tek söylediği bu oldu ve Baldair de üs-telemedi. Raylynn, tanışmalarından önce de pek çok yıl yaşamıştı ve Baldair, onun gizemini korumasına izin verecekti. Bunun yerine, uzaklarda görüş açısına giren malikânenin çatılarına odaklandı.

BALDAIR

Le'Dan mülkünün yanında Lord Twintle'ın malikânesi derme çatma bir ev gibi kalıyordu.

Baldair geniş malikânenin, müstakil ahırların ve işler için ayrılmış bir ya da iki binanın standartlara göre müsriflik sayılabileceğini biliyordu. Ama şu hâliyle, onu buraya getiren koşullar göz önünde bulundurulduğunda, bu yerde beğenisini dile getireceği bir şey bulmakta zorlanıyordu. Kendisinin de doğru olduğuna inanmaya başladığı üzere, bahsi geçen Lord'un evini olumlu temeller üzerine kurmadığını bilmek buna engel oluyordu.

Raylynn arkasındaki çölde, Doğu Batı Yolu'nun hemen diğer tarafında tünemiş bekliyordu. Baldair omzunun üzerinden bakmadı ama bakışlarını kürekkemiklerinin arasında hissedebiliyordu. Malikânenin çevresinden dolaşan alçak duvardaki görkemli kapıya vardığında bir hizmetkâr onu karşılamak üzere çoktan oradaydı.

"*Fiarum evantes,*" dedi adam geleneksel Batı selamlamasıyla. Baldair bu tabiri daha önce duymuştu ama verilmesi gereken karşılığı hatırlayamadı.

Sonunda, "İyi günler," demeye karar verdi. Bir cevap bulmaya uğraşmak için zaman harcamayacaktı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Küçük bir tatilde sayılırim ve görünüşe göre zamanlamamı yanlış hesaplamışım. Kesişim buradan ne kadar uzakta?" Raylynn sayesinde, şehrin ne kadar uzaklıkta olduğunu tam olarak biliyordu.

"Bir buçuk gün, efendim."

"Gerçekten de yanlış hesaplamışım!" Baldair bu sözde beceriksizliği dünyadaki en komik şeymiş gibi kendini kahkaha atmaya zorladı. "Ayrıca 'efendim' demene gerek yok – Baldair desen yeter."

"Baldair mi?" diye tekrar etti adam, ziyaretçiye yeni bir gözle bakmaya başlarken.

"Baldair Solaris."

"Prensimsi!" Adam ânında eğilerek selam verdi.

"Dediğim gibi, resmiyete hiç gerek yok." Bu güvence tamamen içtendi. Baldair abisi değildi ve insanların önünde yüzükoyun kapanmasından hiç keyif almıyordu. Bir prens olmanın hoşuna giden bazı avantajları da vardı ama bunları asla insanlara karşı kullanmak istemiyordu. En azından bilinçli olarak.

"S-sizi hiç beklemiyorduk." Adam kontrolünü hızla geri kazandı.

"Ben de burada olmayı beklemiyordum. Dediğim gibi, cepheye doğru yola çıkmadan önce biraz geziyordum ve Kesişim'e olan mesafeyi yanlış hesaplamışım gibi duruyor. Sence efendin bu gecelik bizi misafir etmek ister mi?" Baldair, Baston'un boynunu okşadı.

"Evet, eminim ki Lord Twintle onur duyacaktır."

"Lord içeride mi?" Lord'un da küçük bir gezintiye çıkmış olma olasılığı Baldair'i ani bir dehşetle doldurdu.

"Elbette, Prensimsi."

"Ona zahmet verip vermediğimi öğren." Bu sözcükler tamamen formalitedendi. Baldair hiçbir soylunun kapısından geri çevrilmeyeceğini biliyordu. Külfet olduğu kişiler için, bir prensi ağırlamak değerli kazançlar bahşediyordu: dedikodu ve prestij için kullanılabilecek bir yem. Baldair bu dansı oldukça yorucu bulsa bile kendi yararına kullanabilirdi.

"Zahmet vermiyorsunuz, sizi temin ederim."

Hizmetkâr içeriye kadar ona eşlik etti. Malikânenin arsası da

pek çok çöl mülküyle benzer biçimdeydi. Büyücüler büyülerıyla kumu sıkıştırıp su kaynakları açıyorlar –ya da faal bir şekilde suyun devamını sağlıyorlar– böylece bir lordun veya leydinin hak iddia ettiği herhangi bir yerde bir vaha yaratıyorlardı.

Baldair, Raylynn'in büyücülerle ilgili yorumlarını ve Baldair'in büyüler karşısındaki rahatlığına nasıl şaşırdığını düşündü. Dürüst olması gerekirse, büyü hakkındaki görüşleri büyük oranda abisi ve Jax tarafından şekillendirilmişti. Aynı zamanda, Güney'deki görüşlerin de zamanla kendi görüşünü nasıl etkilediğini de görebiliyordu. Ama her dedikodunun altında yatan bir gerçeklik payı olmalıydı, değil mi? Büyücülerden sebepsiz yere korkulmuyordu ve Kristal Mağaralar Savaşı hakkında anlatılan hikâyeleri duymuştu.

Yine de Le'Dan mülkü, Lord Twintle'in malikânesi, hatta Adsız Şehir gibi yerlere baktığı zaman... Batı'nın büyü olmadan hayatta kalabilmesinin herhangi bir yolunu göremiyordu. Sadece hayatta kalmasının da değil, zenginleşmesinin.

Baldair atından indi, dizginleri bir seyise vermişti ki bir ses dikkatini çekti.

"Prens Baldair, en genç hükümdarımız, sizin koridorlarımı şereflelendirmeniz ne beklenmedik bir sürpriz ve de keyif." Konuşan kişi ince bir adamdı, uzundu. Kollar, bacaklar ve cılız hatlardan ibaretti. Kırçillı saçları tepesinde kelleştiği yerin etrafında yağlıydı. Baldair'in daha önce Norin'deki resmî etkinliklerde gördüğü bir kuşak takıyordu – Batı'nın geleneksel kıyafeti.

"Beni affedin, Lord Twintle." Kiminle konuştuğu konusunda Baldair'in aklında en ufak bir şüphe yoktu. Adam sanki gözeneklerinden güneş ışığı yayıyormuş gibi etrafına resmiyet ve kibir saçıyordu. "Bilsem daha önceden haber gönderirdim. Anlarsınız ya, biraz geciktim ve Kesişim'e dönmeden önce bir yatakta uyumak istedim."

"Evim, tahtın üyelerine her zaman açıktır." Lord Twintle malikânenin çift kanatlı ön kapısını işaret etti. "Lütfen içeri girin ve dinlenin."

Baldair elinden gelen tüm zarafetle takip etti. Bu esnada bütün dikkati önündeki adamdaydı. Bu, güya Raylynn'in annesini öldürmüş olan adamdı. Baldair, önünde ilerleyen çırpıya benzeyen figürün Raylynn'i uzaktan biraz bile olsa andıran birini katledebileceği hiçbir dünya düşünemiyordu — en azından *adil bir şekilde*. Vardığı bu sonuç yumruklarının sıkılmasına neden oldu.

"Gümüş odanın Prens için hazırlanmasını sağla," diye emretti Lord Twintle bir hizmetkâra. "Ve misafir odasına kaha gönder," dedi bir başkasına. "Ya da daha sert bir şey mi tercih edersiniz?"

"Kaha iyidir." Baldair'in deneyimine göre gerçek tam tersiydi: Koyu Batı çayı daha önce tükettiği bütün alkollerden çok daha sertti.

"Kaha olsun o zaman, salona gönder." Lord Twintle, Baldair'i savurgan bir şekilde dekore edilmiş bir koridordan geçirerek eşit derecede şaşıaalı bir salona götürdü.

Net hatlar ve yere yakın mobilyalarıyla geleneksel Batı tarzındaydı. Baldair oturmaya davranmaktansa bir duvarı boylu boyunca sıralayan kitaplıkları inceleyerek ayakta durmayı seçti. Ağırlığının dayanıksız —ama kesinlikle bir o kadar da pahalı— koltukları kırmayacağına güvenmiyordu.

"Batı'yı nasıl buldunuz, Prens'im?"

Baldair havadan sudan konuşmaktan ne kadar da nefret ediyordu. Senato'yu katlanılmaz bulmasının pek çok nedeninden biriydi bu ve varlığı kesinlikle gerekli olmadıkça orada bulunmaktan kaçınıyordu. Gerekli olduğundaysa, uzun zaman aralıkları boyunca ortadan kaybolmasını sağlayan, kötü şöhretinin getirdiği o kutlu bahanesi vardı. İnsanların çoğu Prens'in bir genç kızla birlikte ortadan kaybolduğunu farz ederdi ve yokluğunun nedenini doğrulama zahmetine henüz kimse girmemişti. Tabii, bu seferlerin yarısında gerçekten de bir genç kızla beraber oluyordu — zaman geçirmenin çok daha iyi bir yolu.

Lord Twintle'la Batı'dan, sıcaklardan ve Kuzey'deki savaştan konuştular. Baldair bir noktada raftan rasgele bir kitap çekip aldı,

sohbeti bir anlığına kesmek için sayfalarını karıştırıyormuş gibi yaptı ama bu isyan eylemi tam tersi etki yaratıp da Lord'u yanına çekince başarısız oldu.

"Ah, demek Mhashan tarihine ilgi duyuyorsunuz?" diye sordu Lord Twintle, başıyla kitabı işaret edip içeriğini açığa çıkararak.

Baldair isimlere ve tarihlere hızla göz gezdirdi. O âna kadar kitaba dikkatini o kadar vermiyordu ki kitabı baş aşağı tutsa da fark etmezdi. Tarihleri çıkarabilmişti: İmparatorluk öncesi kullanılan rakamlar sayfa boyunca uzanıyordu. Onların yanında da önemli olaylara ilişkin dikkatle alınmış detaylı notlar yazılmıştı, daha önemli karakterlerin altı çiziliydi.

"Buraya geldiğimden beri kendimi daha fazla ilgilenir buldum." Bunu kabul etmesi kolaydı çünkü doğrudu.

"Daha çok Güneyli öğrenmeli." Lord Twintle uzun adımlarla kitaplığın raflarına yanaştı ve kitap ciltlerinin arasına koyduğu yadigârları inceledi. "İmparator Solaris gerçekten anlasaydı, çok büyük olayların önüne geçilebilirdi."

"Neyi anlasaydı?" diye sordu Baldair temkinli bir tavırla. Sesinde rahatsızlık duyduğunu ele veren bir tını vardı. Lord Twintle'in konuşmasında vatana ihanet diye bağırان bir şeyler vardı.

"Sadece bu dünyada ne kadar büyük bir güç olduğunu – çoğu insanın asla anlamayacağı bir güç." Lord bir rafın önünde durup içi boş olan dekoratif bir kılıç kınına uzun bir süre baktı.

"Ne gibi?" Baldair kitabı kapatıp raftaki yerine yerleştirdi.

"Tanrıların gücü, gerçek büyü – eski kıtada hâlâ bildikleri türden."

"Eski kıta mı?" Baldair sadece iki kıta biliyordu: Solaris İmparatorluğu'nun bulunduğu Ana Kıta ve Hilal Kıtası.

"Bağışlayın beni." Lord o sahte, mesafeli gülümsemesini takındı. "Gün iyice ilerlemiş gibi duruyor ve ben size birkaç atıştırmalık dışında yemek ikram etmedim. Hadi, yemek odasına geçelim. Düzen bir Batı ziyafeti hazırlatacağım."

Baldair hayır diyemeden Lord Twintle kapıya yöneldi ve konuş-

mayı etkili bir şekilde sona erdirdi. Bu ani tavrının ardında bir şeyler vardı; geriye cevaplanmamış sorular kalmıştı. Baldair'e önemli gelen sorular.

Bunu sadece merak olarak bir kenara atıp ev sahibini takip etti. Sadece kısa bir anlığına, Lord'un dikkatini bu kadar çeken ve tavırlarında ani bir değişime yol açmış gibi görünen kılıç standını incelemek üzere durdu. İnce işçilik ürünüydü, ahşaptı, verniklenip cilalanmış ve üzerine özenle semboller işlenmişti. En altında, pençelerinde kılıç tutan bir Anka kuşu sembolünün altına yerleştirilmiş gümüş bir levha vardı. Levhanın üzerinde *Jadar Kılıcı* yazıyordu.

BALDAIR

Yemeği silip süpürme, yemeği silip süpürme, diye kendi kendine tekrar edip durdu Baldair. Lord Twintle'ın ona eşlik etmesinden nefret etse ve havadan sudan konuşma onu neredeyse deliliğin sınırlarına sürüklese de bir prensten beklenen tavra boş veremezdi. Baldair'in yapmak istediği en son şey, Twintle'ı bir şeylerin ters gittiği ihtimaline karşı alarma geçirmektir.

Ama bir şey *ters gidiyordu* ve bu bir şey Baldair'in midesine çok uzun zamandır kaliteli sıcak yemek girmemiş olmasıydı.

Görev bilinciyle bir kaşık pilavı ağzına götürdü ve Lord Twintle'ın Batı tahıllarının yararı ve en iyi yetiştikleri kıyı bölgesi gibi konularda kafasını şişirmesine müsaade etti. O hafta Doğu'dan taze ithal edilmiş domuz etini çiğnedi. Ve eğitmenlerinin içine işlediği eğitimi en ufak kırıntısına kadar kullanarak gülümseyip dinlemeye ve bir soylu olarak rolünü yerine getirmeye uğraştı.

Yemek bittiğinde bir tabak baharatlı, alkole bandırılıp tütsülenmiş meyveyle beraber keskin kokulu peynirler önüne kondu, bir bardak daha kaha getirilmişti. Baldair bardağı dudaklarına götürüp kendini sert tada karşı hazırladı. Çayın acı tadının ötesini deneyimlemek gittikçe kolaylaşıyordu.

"Prens, korkarım ki sizi sıktım."

"Hiç de bile." Baldair elinde bardağıyla durakladı. "Bence Batı hakkında bir şeyler öğrenmek harika."

"Söylemiştiniz." Lord sandalyesinde geriye yaslandı. "Söyleyin bana, şimdiye kadar öğrendiğiniz en ilginç şey ne?"

Baldair, Twintle'in anlattığı herhangi bir şeye *azıcık* dikkatini vermiş olmayı diledi. Anlattıklarının hepsinin çok sıkıcı olması onun hatası değildi. "Le'Dan ve Ci'Dan ailelerinin tarihi özellikle inanılmaz." Erion, Baldair'in Le'Dan mülküne ilk adım attığı günlerde bu mevzu üzerine saatlerce gevezelik etmişti.

"Ah, Batı'nın en köklü ve en soylu iki ailesi, ters giden bir aşk yüzünden ayrı düştüler."

"Leon ve Lanette." Baldair hikâyeyi biliyordu. Genç kızlar arasında çok popülerdi – talihsiz âşıklar, onları ayıran yanlış anlaşılmalardan ve ölümü aşan bir aşk.

"Aynen öyle." Lord Twintle yuvarlak, parlak bir meyveyi aldı. "Ve Ci'Danlar nihayetinde Batı'nın fiili yöneticisi olarak hüküm sürmeye başladı. Bunlar o kadar uzun zaman önce yaşandı ki tarihten ziyade halk hikâyesi gibi geliyor, değil mi?"

Baldair başını hafifçe sallayarak onayladı ve ağzını meşgul tutmak için kaha bardağından sonunda bir yudum aldı.

"Ci'Danlar yüzlerce yıl boyunca soylu bir şekilde yönettikleri Mhashan'ı zenginlik ve güce kavuşturdu. Bu, Ci'Dan kaltağının baban için bacaklarını açmasından önceydi."

"Sözlerine dikkat et." Baldair daha önce hiç kimsenin İmparator hakkında böyle utanmazca konuştuğunu duymadığından tepki vermekte gecikmişti. "O senin Prensesin ve ilk İmparatoriçen." Baldair aynı zamanda Aldrik'in annesini daha önce hiç bu kadar hararetle savunmamıştı ama bunun üzerine düşünecek vakti yoktu.

"Ben sadece bir gerçeği dile getirdim." Lord Twintle gözlerine ulaşmayan o boş gülümsemesini takındı yine. "Kılıcı taşıma görevi ona verilmişti; onun kaderi bizim liderimiz olmaktı. Ama o kılıcı başka birinin ellerine bırakıp kendini ve Mhashan'ın geleceği-

ni Lyndum'a verdi. Mağaralarda bulunan gerçek gücü fark etmeyi hâlâ başaramamış bir ulusa."

"Bunu görmezden gelmeye devam edemem..." Baldair ayağa kalktı. Onun ve Raylynn'in planlarının canı cehennemeydi, şimdi Twintle'ı öldürmek için kendine ait bir sebebi vardı. Öylece durup da babasının, İmparatorluk'un, yuvasının karalanmasına müsaade etmeyecekti.

Ağır bir obje kafasına çarparken keskin metalik bir *küt* sesi Baldair'in kafatasında yankılandı. Gözlerinin önünde beliren yıldızları kovup saldırganını görmek için dengesini sağlamaya çalıştı. Elinde tava tutan kaslı bir hizmetkâr geri çekildi.

İkinci darbe kafasının yan tarafına indi ve dünya karardı.

RAYLYNN

Bir şeyler ters gidiyordu.

Gece çöktükçe malikâne daha da sessizleşiyor gibiydi. Hizmetkârlar görev yerlerinden ayrılıyor, dış duvarın bitişiğindeki küçük müstemilatlarına çekiliyorlardı.

Bu hareketsizlik onu her şeyden çok geriyordu.

Raylynn tüm gün çömelmişti; birkaç saat daha bekleyebilirdi. Yine de kararlaştırdıkları zamandan önce hareket etmeye karar verdi. Tam olarak ne olduğunu kestiremediği bir şeyler yanlış geliyordu ve hayat ona bu tür içgüdülerine güvenmeyi öğretmişti. Karanlık iyice çöküp de rüzgârla ve kumdaki yer değiştiren gölgelerle kolaylıkla karıştırılabileceği —tabii biri dikkat ediyor olsaydı— vakte kadar bekledi.

Kapıda bile muhafız bırakılmamıştı. Bu da midesindeki o kötü hissi daha da ağırlaştırdı.

Raylynn çömelmiş pozisyonunu bozmadan alçak duvar boyunca mülkün dış hattının etrafında süründü. Bunu daha önce de yapmıştı — fark edilmeden içeri girmişti. Ama malikânenin içine girmenin zorluğunu anladığı ve hizmetkârlar da biraz fazla dikkatli dolandığı için vazgeçmişti.

Bu sefer öyle olmayacaktı.

Bu sefer annesinin kılıcını bulacaktı. Bu sefer annesinin intikamını alacaktı. Ayrıca kaderin yoluna çıkardığı Prens'i de geri alacaktı.

Malikânenin sol tarafında, ana bina ile dış duvar arasında ufak bir boşluk vardı. İnsanların gözlerinden uzakta, taşın çatlayıp ufalanarak Raylynn'in ayak parmaklarını ve ellerini geçirebileceği yumuşak noktalar yarattığı bir yer.

Kendini yukarı çekti ve karanlık etrafını sararken adım adım tırmandı. Kulakları dikkat kesilmişti ama kendi hareketlerinin sesi dışında hiçbir şey duymuyordu. Kılıcı sanki Raylynn'in yapmak üzere olduğu şeyden endişe duyuyormuşçasına yumuşakça çınılıyordu.

Duvarın diğer tarafında Raylynn kendini duvara iyice bastırıp dikkatlice dinledi. Hâlâ duyulacak pek bir şey yoktu. Ahırdaki Baston'un hafif kişnemesi bu sessizlikte kulağına ulaşmayı başarıyordu. Sessizlik gürültüden daha korkutucuydu. Gürültü demek çılgınlık, mücadele ve hayat demekti...

Sessizlik ise ölüm.

Burnunu malikânenin kenarından çıkararak ana avluyu izledi. Tek sakinleri, yerdeki toz ve bölmelerinde görev bilinciyle ayakta duran atlardı. Hizmetkârların tarafı karanlık ve hareketsizdi.

Raylynn, Baldair'in onun için kilidini açmaya söz verdiği kapıya doğru ilerledi. Kapıyı zorladı ama kapı kolu yerinden oynamayınca pek şaşırmadı. Başını göğe çevirip ayın henüz buluşmaları için kararlaştırdıkları kadar yükselmediğini teyit etti.

Gölgelere geri çekilip seçeneklerini kafasında tarttı. Bekleyebilirdi. Zorla girebilirdi. Ayrılmayı aklından bile geçirmemesi, kendini bile şaşırtmıştı.

Raylynn bekleyecek tipte biri değildi, özellikle de beklemek çıkarlarına uymuyorsa. Yeterince beklemişti ve daha fazla beklemeyecekti.

Kılıcını kavradı, yavaşça nefes aldı ve kendini topladı. Kendine bunun son savaşı olmayacağını hatırlattı. Çünkü Prens Fiera'nın öngörüsü henüz gerçekleşmemişti. Raylynn henüz altın taca gerçek

anlamıyla hizmet etmemiştir. Bu bilgiyi de bir silah gibi kuşanarak, genelde güneşi kafasından ve yüzünden uzak tutmak için taktığı eşarblı eline sarıp yakınlardaki bir pencereyi yumrukladı – camın kırılma sesi herkesi onun varlığına dair uyarmaya kesinlikle yetecekti.

BALDAIR

Başı bir daha asla aynı olmayacaktı. En azından zihninin ona vadettiği şey buydu. Beyni çırpılmış yumurtaya dönmüştü ve şimdi yavaşça eski şeklini almaya çalışıyordu. Bu, başarı ihtimali çok düşük olan nafile bir uğraştı.

Baldair elini şakağına götürdüğünde kolu bir noktada takıldı. Kolunu tekrar hareket ettirmeyi denedi ve şakırdama sesi gerçekliğe odaklanmasını sağladı. Bileğini, sırtının kabaca yaslandırıldığı duvara bağlayan zincire takıldı gözleri.

Zincirlenmişim.

Bu farkındalık, aynı şekilde bağlanmış öteki bileğine bakarken yavaşça aklına dank etti. Demirler normalde olduğundan daha ağır geliyordu ve kafasını karıştırmak ister gibi parıldıyorlardı sanki. Nihayetinde dikkatini kendinden başka bir şeye verdi, odanın karşı tarafında duran adama.

Baldair'in uyandığını ve bilincinin yerine geldiğini görmesiyle adam yandaki kapıdan hızla sıvıştı.

Baldair inledi ve tam olarak nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Her şey birdenbire pusla kaplanmıştı, her düşünce ağırdı. Odadan demin ayrılan hizmetkâra odaklandı, anı-

larını tetikleyebilecek en taze etken oydu. Evet, o yüzü daha önce de görmüştü... şey olduğunda... Adam odaya geri girdi.

"Uyandı şimdi," dedi hizmetkâr.

"Sen benim kafama tavayla vurdun..." diye mırıldandı Baldair, kendi sesi kulaklarına çok yüksek geldi. "Sen benim kafama tavayla vurdun," diye tekrarladı, haklı olduğuna kanaat getirerek. Bir mut-fak gereci tarafından yenilgiye uğratılmayı hiç beklemezdi.

"Pek şık olmadı, katılıyorum." Cılız bir Batı lordu bir insanın kuşanabileceği tüm gösterişle içeri girdi.

Lord Twintle.

Evet, evet, şimdi her şeyi hatırlamaya başlamıştı ve gerçekler Baldair'in ruh hâlini hiç de düzeltmedi. Hatta tam tersi bir etkileri oldu.

"Ama bence," diye devam etti Lord, "İmparatorluk'un en kaba prensine layık olan tam da bu."

"Beni bırak yoksa..."

"Yoksa ne yaparsınız?" Lord kaşlarını soru sorarcasına yukarı kaldırdı. "Beni öldürür müsünüz? Bundan epey şüpheliyim. O zincirler sizden çok daha korkunç yaratıkları zaptedebilmek için tasarlandı."

Baldair prangalarına bir kez daha baktı. Sersemlediği için bulanıklık sandığı şey aslında bileklerin etrafına yerleştirilmiş parlak, işlenmemiş taşlardan kaynaklanıyordu.

"Burada ne yaptığını öğrenmek istemiyorum," diye hırladı Baldair. "Zincirlerimi çözmezsen, İmparatorluk'un gazabıyla yüzleşeceksin."

"Hayır, öyle olacağını sanmıyorum," diye mırıldandı adam başını yana yatırarak. "Tek başına eğlence peşinde koşan çapkın Prens yol kenarında ölü bulunuyor. Ne kadar da yazık. Soruşturma geniş kapsamlı olacak tabii ama kimse hüküm giymeyince, Prens'in ölümü alelade bir katilin hüznü uyandıran işi olarak yavaş yavaş akıllardan silinecek."

Baldair faniliğiyle ilk defa yüz yüze gelerek yutkundu. Elbette daha önce kavga etmiş, hatta onu öldürmek isteyen insanlarla dövüşmüştü. Ama birinin onu savunmasız bırakıp da bu gerçeği sanki ansiklopediden bilgi aktarıyormuşçasına objektif bir kayıtsızlıkla sunması çok farklı bir durumdu.

"Eğer beni öldürmek istiyorsan neden şimdiye kadar öldürmedin?"

"Çünkü size hayatınız için pazarlık etme fırsatı vermek istedim," diye yanıtladı adam kolaylıkla. "Silah arkadaşlarımdan duyduğum kadarıyla Raylynn Westwind olarak tanınan kadınla iletişim hâlindeymişsiniz."

Baldair dudaklarını büzerek kendine tek bir kelime bile etmemesi gerektiğini hatırlattı. Raylynn'i bu adama satmaktansa öldürdü daha iyi.

Lord Twintle kötücül bir tavırla kıkırdadı. "Onu korumak prens unvanıyla ettiğiniz yeminlere aykırı değil mi? Şaşırdım. Ne de olsa o senato üyelerinizden bazılarını öldürdü."

"Haklı bir sebeple."

Lord Twintle onun yanına gelip tiksinti dolu bir ifadeyle zayıflamış suratına baktı. "Kimin tarafındasınız, Prens Baldair? Zaten Jax Wendyll, Dustend ailesinin tamamını öldürdüğünde onu bağışlayan da sizdiniz."

"Ve bundan asla, bir an bile pişman olmadım." Sözcükler tamamen doğru oldukları için ağzından hızla çıkmaları kolay olmuştu. "Raylynn'den ne istiyorsun? Annesini öldürmek yetmedi mi?"

"O kılıç annesine verilmemeli, o kadın Şövalyelerin başına hiç geçirilmemeliydi."

Söyledikleri hiçbirisi anlamlı bir bütün oluşturmadığı için, Baldair Lord Twintle'in tutunacak bir dal aradığını anladı. Sahtekâr adamlar, zaman onları günü kurtaran kahramanlar olarak hatırlasın diye her zaman kendi tarihlerini uydururdu.

"Prenses Fiera, Raylynn'in annesini hizmetine kabul ettiği an Şövalyeler için hedef hâline getirdi. Onu öldürmek davamız için

meşruydu, tıpkı Solaris İmparatorluğu'nun prensini katletmenin de olacağı gibi."

"Akşamları rahat uyuyabilmek için kendine ne demen gerekiyorsa ona inan, seni sapkın piç." Baldair bu kelimeleri böyle yoğun bir inançla karşıya iletebilme kabiliyetinden etkilenmişti, zevk alarak savurmuştu her birini. İçindeyse, kaslarında yankılanan sarsıntılar bastırmaya çalışıyordu.

"Senin şanssızlığına, ölmeden önce pek çok oğlanın cesur sözlerini duydum. Bana Raylynn'in nerede olduğunu söyle, bize karşı işlediği suçlar nedeniyle adaletimizi sağlamamız için onu bizim ellerimize bırak ve yaşa. Ya da kendinden başka hiç kimseye sevgi beslemeyen bir kadın için öl."

Baldair tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki bir hizmetkâr kapıya koşturdu.

"Lord Twintle, paralı asker burada!"

Batılı Lord gözlerinde kötücül bir neşeyle Baldair'e döndü. "Eh, Prens Baldair, görünen o ki size artık ihtiyacım yok."

Baldair sanki taştaki cıvatalarından koparabilecekmiş gibi zincirlerine asıldı.

"Önce siz, sonra da sizin o pek kıymetli paralı askerinizle ilgileneceğim." Adam bileğini salladı ve avucunda buzdan bir hançer şekillendi.

Twintle silahı göğsüne saplamak için atılırken hançerden yayılan soğukluk, Baldair'in nefesini olduğu yerde dondurdu.

RAYLYNN

P*rens'i bul. Kılıcı bul. Twintle'ı öldür. Kaç.
Kılıcı bul. Twintle'ı öldür. Prens'i bul. Kaç.*

Raylynn en iyi saldırı sırasının hangisi olacağına bir türlü karar veremiyordu. Etrafındaki her şey gürültülüydü; panik, kargaşa ve ölümden oluşan hızlı bir tempoydu. Kılıcı onu uzakta tutmaya çalışan sadık hizmetkârların uydurma silahlarında yankılanıyordu. Büyüleyici, keskin bir sesle çınılıyordu, ta ki titreşimler etin kesilmesiyle tekrar tekrar durana dek.

Onları hiç uyarmadı. Eğer ona karşı savaşıyorlarsa, öldürüleceklerdi. Gözlerinin önünde düşen ilk hizmetkâr yeterli bir uyarı olmalıydı; kılıcının ucu ve geniş kenarı boynunu koparmıştı.

Tam ilerleme kaydetmeye başlamıştı ki bir adam ona arkadan saldırdı. Raylynn hançerin sıyrıp geçtiği yan tarafındaki keskin ağrıya aldırmadı. Daha önce de eti parçalanmıştı, daha önce de kesilmişti. Raylynn'in kesik nefes alışları ve kararlı homurdanmaları kılıcın şarkısını az evvel değiştirmişti.

Artık o adamların cenaze ağıtı olacaktı.

"Annemin kılıcı nerede?" diye bağırdı, sesi yakınlardaki herkesi ezip geçti. "Onu öldüren adam nerede?" Raylynn kendi etrafında dönüp kılıcını bir adama daha sapladı. "Prens nerede?"

Kana susamışlık, acımasız bir kum fırtınası gibi damarlarında uğulduyordu. Geçen yıllar boyunca Raylynn'in kişiliğine kazınmış pürüzlü kısımları kazıdı, etrafa fırlatıp saçtı. Bulmaya geldiği şeyi alana kadar durmayacaktı. Diğerlerine ne olduğu umurunda bile değildi.

Az önce hizmetkârların durduğu yerde şimdi yedi ceset döşemeyi kirletiyordu. Koridoru dolduran tek şey kendi gürültülü nefesi idi ama Raylynn dövüşün bir sonraki güftesini duymak üzere kulaklarını kabartmıştı bile. Avludan gelen ayak sesleri, uzaklarda bir metalin çınlaması – kapıyı kapatıyorlardı hiç şüphesiz. Yukarısı sessizdi, ön taraftan gittikçe yaklaşan iki çift ayak sesi duyuluyordu. Raylynn silahını sıkıca tuttu ve ilerlemeye devam etti.

Durumdan bihaber bir hizmetkâr yakınlardaki bir kapıdan fırladı. Raylynn kadını yakasından tutup sanki bir bez bebekmişçesine duvara çarptı.

"Twintle nerede?" diye sordu bir hırıltıyla.

"Buradayım, Raylynn Westwind." Ses arkasından gelmişti.

Raylynn kılıcını kadının karnına sokup çıkardı ve kanı boşalan bedeni zerre önemsemeden kenara attı. Karşısında, annesini öldüren adam duruyordu – Jadar Şövalyeleri'nin üst düzey liderlerinden biri. Artık bir yüzü olan gölgeye bunca yıldır duyduğu öfkeyi haklı çıkarmak istiyordu. Ama Raylynn karşısında yalnızca kazanmak için alavere dalavere yapan, cılız, ihtiyar bir adam görüyordu – ve bunca zaman ondan korktuğu için kendini ahmak gibi hissetti.

Kılıcını yavaşça kaldırdı, kolunu uzattı ve kılıcının ucunu birkaç adım ötede duran adama doğrulttu. "Annemin kılıcını almaya geldim."

"Bende değil."

"Onu öldürdüğünü biliyorum." Raylynn kıpırdamadı, birazcık bile. "Kılıç doğuştan benim hakkım."

"Kılıç hiç onun olmadı," diye çıkıştı Twintle.

"Şövalyeleri yönetmesi için Prenses Fiera tarafından ona verildi!" İçindeki bir şeyler ezildi. Öfkesini soğutan buz çatladı ve

llar bir nefret lavının fışkırmasına sebep oldu. "Hükümdarınız tarafından seçilmiş liderinizdi ve sen onu öldürdün!"

"Fiera, Lyndum'un tiraniyla yattığında bizim hükümdarımız olma hakkını kaybetti." Twintle hiç kıpırdamamıştı. Korkusuz bir şekilde Raylynn'in kılıcına bakmaya devam ediyordu. "En azından annenin, Lyndum kökenlerine bağlı büyümene izin vermektense babanı başından atıp seni Mhashan'da düzgünce yetiştirecek aklı vardı."

Babasına laf atılması Raylynn'i fevri davranmaya itmeyecekti. Adamı ne tanıyor ne de önemsiyordu. "Ben bana ait olanı istiyorum. Annemin kılıcını istiyorum."

"Sana söyledim, bende değil. Çok düşkünmüşsün gibi göründüğün İmparatorluk'a sadık biri tarafından çalındı." Lord Twintle ellerini havaya kaldırdı. "Eğer kılıcı istiyorsan belki de gidip ona sormalısın." Lord arkasından çıktığı duvar kilimine doğru işaret etti. "Ama acele etmeni tavsiye ederim. Göğsündeki buz eriyip de bedeni tekrar ısındığında çok çabuk kan kaybetmeye başlayacak."

Baldair. Kaderin çekimine karşı Raylynn'in ayaklarını yere çivilemesi için uğraşması gerekti. Baldair yaralıydı — hatta ölüyordu. Tabii *eğer* Twintle doğru söylüyorsa.

"Eğer onun bekleyebileceğini düşünüyorsan sana boş kılıç standını gösteririm. Böylece kendi gözlerinle görmüş olursun."

Raylynn arkadan koşar adım içeri giren iki hizmetkârı süzdü, koridorda öldürdüklerinden çok daha iyi silahlanmış görünüyorlardı. Oyalandıkça etrafındaki kumlar yer değiştiriyordu. Becerisini yitiriyordu ve hızla geri kazanmalıydı.

"Göster bana," dedi. Prenslerin canı cehenneme, geri adım atmayacağı kadar ilerlemişti.

Lord onu bir çalışma odasına yönlendirdi ve kitaplığı işaret etti. Diğer iki kişi kapıda yerlerini alırken Raylynn kılıcını indirmedi. Lord Twintle birkaç adım ötede durarak standa tek başına yaklaşmasına müsaade etti.

Raylynn aşına olduğu kılıç standını görmek istemiyordu — an-

nesi için çok büyük bir gurur kaynağı olan şeyi. Levhasını, artık sadece acı kaynağı olan Zümrüdüanka sembolünü görmek istemiyordu. Raylynn en çok da standın boş olduğunu görmek istemiyordu.

“Ne oldu ona?” diye fısıldadı sonunda adama inanmaya karar vererek. Kökeni ta Kral Jadar’a uzanan kılıç hakkında annesinin ona, Prenses Fiera’nın annesine, babasının ise Fiera’ya söylediği tek önemli şeydi bu: Batı’yı korumak üzere göreve çağırılmadığı müddetçe kılıç asla standını terk etmezdi.

“Sana çalındığını söylemiştim.” Lord Twintle ona doğru bir adım attı. “Kristal Mağaralar’daki gücü ele geçirmek için kılıcı kullanabileceğini sanan bir bakan tarafından çalındı. Bizim yıllarca süren araştırmalarımıza rağmen daha iyisini bildiğini düşünen sonradan görme bir Güneyli. Hatası ise kendi yıkımıyla sonuçlandı.”

Raylynn o an ruhunun bir kısmının yok olduğunu hissetti. Annesini yüzüstü bırakmıştı. Ona çocukluk yıllarında verilen basit bir emri onurlandırmayı başaramamıştı – kılıcı savun, onu güvende tut.

“Nihayet gerçeği öğrendiğine göre, Raylynn, Güneylilere güvenemeyeceğini biliyorsun. Hain Prens’i boş ver. Annenin birliğine geri dön, bir Şövalye ol ve en vefalı kralımızın anısına hizmet et.”

Raylynn kılıç standına bakmaya devam etti. Her şey kulağına boğuk geliyordu, sanki işitme yetisini kaybetmiş gibi, sanki umutsuzluk okyanusuna daldırılmış da başıboş bir şekilde sürükleniyormuş gibi. Başarısız olmuştu.

Tabii Lord Twintle yalan söylemiyorsa.

Kılıcının üzerindeki elini düzeltti. Lord yalan söylüyordu ve kılıç hâlâ dışarıda bir yerlerde Raylynn’in onu bulmasını bekliyordu. Ya da Lord doğruyu söylüyordu ve Raylynn hayattaki amacını gerçekleştirmekte başarısız olmuştu. Ama hâlâ bir amacı daha vardı. Başka bir kader onu bekliyordu. Belki de en başından beri tek kaderi oydu.

Raylynn, Twintle’a baktı ve kadının gözlerindeki bir şey adamın birden durmasına sebep oldu.

"Prenses Fiera, Kral Rocham'ın en küçüğü, Jadar Kılıcı'nı an-neme verdi ve onu sizin lideriniz yaptı. O öldüğünde —*sen onu öldürdüğünde*— bu rol bana düştü." Raylynn kılıcını, bir orkestra şefinin batonunu kaldırması gibi tekrar kaldırdı. "Senin öldüğünü göreceğim, Lord Twintle, kendi liderini öldürdüğün ve yeminini bozduğun için. Ve sonra da Prensesimizin son arzusuna hizmet edeceğim. Kaderimi onurlandıracağım. Ve onun oğlunun miras alacağı tacı savunacağım."

Lord Twintle bir kahkahayla kükredi. Raylynn bunu duymadı bile. Duyduğu, ona doğru yaklaşan iki hizmetkârın ayak sesleriydi. Adamların kılıçlarını çektiğini duydu. Buz büyüüne yer açan Lord Twintle'in etrafındaki havanın yarıldığını duydu.

RAYLYNN

Ilk önce iki hizmetkâra odaklandı. Hayır, ayak hâkimiyetleri onları ele veriyordu. Bunlar sadece hizmetkâr değildi; eğitilmiş katillerdi, tıpkı onun gibi.

Raylynn yana atılarak ilk silahtan kaçtı, arkasına döndü ve önünde yoktan var olan bir buz mızrağından kaçınmak için kılıcını geriye doğru sapladı. Diğer hizmetkâr, arkadaşına yardım etmek için atıldı ve Raylynn döndü, kılıcını arkasındaki adamdan çıkarmayarak onu saldırganıyla kendisi arasında bir kalkan olarak kullandı.

Kılıcının kenarından kan akıyordu ve adamı ikinci sefer kestiğinde kan Raylynn'in yüzüne sıçradı. Raylynn adamın yüksek sesli küfürlerini duyunca gözlerini kıstı, diğer adamın oluşturduğu kalkan Raylynn'i hâlâ saldırılarından koruyordu. Silah arkadaşının bedenini yakaladı ve onu geriye doğru çekti.

Eğer Raylynn silahına tutunsaydı, kılıcı kemiğe saplandığında dengesini kaybetme riskini göze almış olacaktı. Raylynn dönüp bir ayağını ölü adamın sırtına koydu ve cesedi arkadaşına doğru tekmeleyerek kılıcını kurtardı. Ölü bir adamın ağırlığı üzerine çöken ikinci hizmetkâr sendeledi ama Raylynn de dengesini kazanmak için çılgınca kollarını savurarak döndü.

Bir buz mızrağı yan tarafını kanatarak sıyırıp geçtiğinde Raylynn'in dudaklarından bir küfür kaçtı. Twintle da öfkeli bir ses çıkardı, muhtemelen kızın karnını hedef alan mızrak ıskalamıştı.

Kendini toparlamış diğer hizmetkâr bu ânı değerlendirdi. Raylynn'in, karşısındakinin muhtemel hedefini tahmin etmesi için ancak zamanı olmuştu ve adamın kılıcı göğsünü ıskalayarak kılıç kullandığı koluna indi. Raylynn acıyla ciyakladı ve darbeye aynı şekilde karşılık vererek kılıcını adamın omzuna sapladı.

Twintle acımasızdı, sivri uçlu başka bir buz kazığı oluşturdu ve büyüünü kullanarak fırlattı. Bu sefer Raylynn bunu beklediğinden kılıcının vuruşuyla uzaklaştırmayı başardı ama böyle yaparak göğsünü açıkta bıraktı. Hizmetkâr bu açıklığı fırsat bilerek kılıcını savurdu, Twintle ise çoktan bir buz sarkıtı hazırlamıştı bile.

Tek bir hareketle Raylynn buz sarkıtının ucunu kopararak köreltti. Kılıcıyla bir yay çizerek hizmetkârın omzuna savurdu ve kas telcikleriyle kemikleri parçalayarak göğsünün tam ortasına indirdi. Raylynn adamın sahip olduğu sağlam her organı yararken kemikler kılıcının keskinliğiyle çatlayıp parçalandı.

Öfkesi öyle hiddetliydi ki bir buz sarkıtının saplandığı yerde kırılan kaburgasında patlak veren acıyı dindirmişti. Körleşmiş olmasına rağmen, fırlatılma hızı neredeyse öldürücü güçteydi. Tutuşu, kılıcının kabzasında kararlı bir şekilde sıkılaştı ve daha da ileri ittirdi, ta ki adamın yaşamı son damlasına kadar kılıcına boşalana kadar.

Raylynn kılıcıyla havayı kesti. Kan sıçradı ve neşeli bir çarpma sesiyle yere döküldü. Raylynn artık kendinden pek emin görünmeyen lorda döndü.

Adam saldırı ardına saldırıda bulunuyor, Raylynn ise kolayca savuşturuyordu. Büyü kendi başına ölümcül değildi. Tıpkı kılıçta olduğu gibi büyücüler de yeteneklerini geliştirmek için antrenman yapmak zorundaydı. Ve bu, Twintle'in pek zaman ayırmadığı bir şeymiş gibi duruyordu.

Ona nasıl buz fırlatacağını ve Raylynn'in savunmasız bıraktı-

ğı açıklıklardan nasıl faydalanacağını biliyordu. Ama o açıklıkları sağlayacak dalkavukları olmadan Raylynn kolaylıkla ilerledi. Her buz sarkıtından yana attığı bir adımla sıyrılıyordu. Kalbi güm güm atıyor, yaralarından akan kanın hızlanmasına sebep oluyordu ama Raylynn acıya aldırmadı. Bu, savaşın vergisiydi ve amansız arayışına devam etmek için seve seve öderdi.

Biraz sonra da adamın tepesindeydi.

Raylynn adamı dizlerinden keserek önünde kapaklanmaya zorladı. Adam bir büyü kırıntısı çağırmaya çalışarak elini kaldırdı ama Raylynn'in kılıcı bir yay çizdi ve adamın bileğindeki tendonları parçaladı. Adam acı içinde feryat ederken parmakları gevşedi.

Acıyla körüklenen öfkeyle dolu gözleri Raylynn'inkileri bulduğunda kadının kılıcı çoktan çenesinin altındaydı ve ucu boynuna bastırıyordu. Raylynn annesini öldüren adama baktı, yenilmiş ve kanlar içinde kılıcının ucundaydı ve Raylynn nihayet zafer kazandığını hissetti.

"Bunu yapmak anneni geri getirmeyecek."

"Biliyorum. Ama iyi hissettirecek." Raylynn sanki söylediğini kanıtlamaya çalışırcasına keyifle gülümsedi.

"Bekle, bekle!" Lord Twintle herkesten üstün olduğunu düşündüğünü gösteren o kahkahayı atıyordu tekrar. "Şey meselesi var... Prens. Yarasının kanamasını benim büyüm durduruyor. Eğer ben ölürsem buz erimeye başlayacak ve kan hızla akacak. Sen Kesişim'e ulaşmadan Prens ölmüş olur."

Bu, Twintle'in oyunuydu. Prens'in yaşamasını garantilemek için Raylynn'in onun canını bağışlayacağını düşünüyordu. Raylynn kılıcını öne doğru bastırdı.

Buraya adamı öldürmeye gelmişti. Onu öldürecekti.

"Sen her şey olabilirdin," dedi Lord Twintle hırıltılı bir sesle, kılıç yavaş yavaş boğazını kesmeye başlarken.

Keskin silahının bir adamın boynunun hassas etine gömülmesi Raylynn'e çok iyi geliyordu. Kılıç sanki kınına giriyormuşçasına rahatlıkla kayıyordu, sadece omurga hafif bir direnç gösteriyordu.

Ama Raylynn her zaman yaptığı gibi öne doğru bastırdı, pişmanlık ya da tereddüt hissetmeden.

“Ben zaten her şey olacağım. Ama kendi koşullarımda ve kendi kaderimin çizgisinde – seninkinde değil.”

BALDAIR

G evşek kollarını olduğu yerde tutarken demir tenini kesti. Baldair gözlerini kırptırdı. Her gözlerini açıp kapayışı daha uzun sürüyormuş gibi görünüyordu. Karanlığa gömüldüğü süre artıyor, etrafındaki bulanık dünyayı görüşüyse gitgide kısalıyordu.

Zincirlere vurulmuş hâlde dizlerinin üzerinde öne doğru çökmüşken Baldair göğsündeki damlamayı izledi. İlk başta sadece suydü. Ama şimdi zemine sıçrayan berrak damlalarda kan helezonları dans ediyordu.

Şiddetli bir titreme bedenini sarstı ve Baldair ölümün soğuşuna karşı savaşılarak dişlerini öyle sert sıktı ki çenesinden yüksek bir çat sesi çıktı. Savaşmaya devam etmek zorundaydı. Savaşmak ve kazanmak zorundaydı. Hayatta kalmanın tek yolu buydu. Eğer buna yeterince odaklanırsa, kendi faniliği karşısında duyduğu dehşeti belki defedebilirdi.

Odasının kapısı tekrar açıldı; görmeyi hiç beklemediği bir kadın, yüzünde apaçık seçilen bir rahatlamayla eşikte durdu.

“Baldair,” diye nefesini verdi kadın. “Ana’ya şükürler olsun, yalan söylemiyormuş. Hayattasın.”

"Ucu ucuna." Baldair öksürdü ve tüm bedeninden yakıcı bir acı geçince ânında pişman oldu.

"Burada ölmeyeceksin." Raylynn doğrudan onunla konuşmuyordu, bu da Baldair'in kadının aslında kimin içini rahatlattığını merak etmesine sebep oldu.

Şu an durduğu —diz çöktüğü— noktadan bakılacak olursa, burada ölmesi epey olası görünüyordu. Bu düşünce zihninde kara bir oyuktu, daha önce hiç tatmadığı bir gerçek. Daha yapacak çok şeyi vardı. En azından savaşta bir asker olarak ölmek istiyordu. Baldair, oyuna getirilmiş ve başı eğik ölmekten daha kötü bir ölüm şekli düşünemiyordu.

Raylynn daha önce hiç olmadığı kadar telaşla, çılgına dönmüş gibi hareket ediyordu. Belki gözlerindeki pustandı bu ama kadının hareketleri düzensizdi. Baldair'in daha önce Lord Twintle'in kemerinde bağlı olduğunu gördüğü bir anahtarlığı karıştırıyordu.

"O piçi öldürdün mü?" Baldair, Raylynn'in dediğine inanmaya ve gittikçe yaklaşan karanlıktan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordu. Ama göğsündeki delik konuşmasını güçleştiriyor, cesaretinde delikler açıyordu.

"Öldürdüm." Raylynn tatmin edici bir *klik* sesiyle kelepçelerinden birini açtı. Hızla bir sonrakine geçti.

"Güzel. Çok sevindim." En azından her şey bir hiç uğruna değildi.

Raylynn diğer kelepçeyi de açtığında Baldair hantalca yere yığıldı. Göğsündeki buz artık dayanamayacağı ürpertilere sebep olmaya başlamıştı. Tam da olduğu acınası yaratığa yaraşır şekilde titredi ve avazı çıktığı kadar bağırdı, ölüm peşindeyken bile gücünü daha fazla koruyamıyordu.

"Soğuğa karşı koyma," diye emretti Raylynn.

"Ne?"

"Zamana karşı yarışıyoruz." Raylynn onu kaldırdı ve merdivenlere yöneldi. Kadın görüldüğünden çok daha güçlüydü, Baldair'in sandığından da çok. Çünkü onu kolunu omzuna atarak kaldırmak-

ta hiç problem yaşamamıştı. Baldair bu güce güvenerek ona yaslandı. Bunu yapmak zorundaydı. "Soğuk, süreci yavaşlatacak ve kan dolaşımını durduracak. Buna ihtiyacımız var... Twintle öldü ve bu yüzden de buzu eriyor."

"Tamamen eridiğindeyse kanamayı du-durduracak hiçbir şey kalmayacak." Ağzından çıkan kelimeler kulağa o kadar mantıklı geliyordu ki cerrahi bir netlikle kestiler ve soğukkanlılığını koruması için bir nefes almasını gerekti. *Ölmekten* bahsediyordu. Belki de tüm bunlar başka birinin başına geliyormuş gibi düşünse daha iyi olurdu.

"Ölmeyeceksin, Prens. Kesişim'e varacağız ve orada seni iyileştirecek düzgün bir Yerkırıcı bulacağız. O zamana kadar dayanmak zorundasın."

"Pek de zor görünmüyor." Baldair bu anlamsız fikir karşısında güldü.

"Başarabiliyor musun göreceğiz. Ne de olsa sen sadece şımarık bir prensisin." Duruma rağmen Raylynn'in espri yapma çabasını takdir etti Baldair.

Ahırların bulunduğu alana çıktılar. Kan izleri, malikânede yaşananlara dair korkunç bir hikâye anlatıyordu. İki hizmetkâr köşeye sinmişti ve Baldair bir saman balyasının üzerine yığılırken onlara hiç aldırış etmedi.

Öte yandan Raylynn kılıcını çekerek doğrudan onlara gitti.

"Ne yapıyorsun?" Baldair kendini sormaktan alamadı.

"Lütfen bize zarar vermeyin!" diye yalvardı genç bir adam. "Biz hiçbir şey yapmadık. Burada çalışmak bile istemiyoruz – adam korkunç şeyler yapıyor! Bizi de götürün."

Raylynn hiçbir şey söylemedi. Baldair onun kılıcını yukarı kaldırmışını izledi. Onları öldürecekti.

"Durl!" diye emretti. Sesi titrek ve zayıf çıkmasına rağmen, sorgulanamayacak bir emir buyurmuştu ve kadının kılıcı savrulmanın ortasında duruverdi.

"Twintle'ı öldürdüğümüzü biliyorlar."

"Çünkü bunu yapmak için bir sebebimiz vardı. Beni hapsetti, bana saldırdı ve tahta ihanet etti. Cezalandırılmayı hak eden o ikisi değil." Büzülmüş seyisleri işaret etti. Belki de hayatında yaptığı son şey başka hayatlar kurtarmak olurdu. Bu, yaşanmaya değer bir hayat sürdüğü anlamına mı gelirdi? Bir hayatı yaşanmaya değer kılan neydi ki?

"Gerçekten tüm bildiğiniz bu kadar mı?" diye sordu Raylynn, Baldair'in pek de anlamadığı bir kararlılıkla. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Sen... sen Prens'in hizmetindesin, değil mi?"

Baldair, "Öyle," diyerek onun yerine cevap vermeye cesaret etti. Bununla uğraşacak zamanları yoktu. Ama yine de bir sonraki hüküme odaklandı. Eğer ölecekse, Raylynn için yapabileceği her şeyi yapacaktı. "O, Altın Muhafızlar'ın bir üyesi, Güney Divan Leydisi ve siz ona en üst düzeyde saygı gösterecek ve güveneceksiniz."

"Evet, efendim," dedi ikisi de bir ağızdan.

Raylynn'in ifadesi kuşkusunu ele veriyordu ama şimdilik kendini tutacak gibiydi. "Yük arabanız var mı? At arabanız? Prens'in uzanabileceği ve bir atın çekebileceği herhangi bir şey? Sağlam olmalı ama, acelemiz var."

"Sanırım bir şeyler ayarlayabilirim." Adam ahıra doğru fırladı.

"Ve sen," dedi Raylynn, kadına dönerek. "Sen de bana mülkte bulundurulmuş tıbbi malzemeleri getir."

Raylynn yaklaşırken Baldair biraz daha dik oturmaya çalıştı.

"Yapma. Ben seni zaten hiçbir zaman bir prens olarak görmedim. Başka türlü davranmaya şimdi hiç gerek yok." Raylynn, Baldair'in kararlılığını elini sallamasıyla dağıttı ve samana yaslanması için nazikçe geriye doğru itti. "Gücünü koru. Tehlikeyi atlatmış değilsin."

"Sana Altın Muhafızlar'dan biri dememe itiraz etmedin," dedi Baldair usulca. Karanlık tüm ağırlığıyla üstüne çökmüştü.

"Etmedim."

Baldair, Baston'un ardında çekeceği basit ahşap yük arabasına ve yastık görevi gören saman yığınınına baktı. Hizmetkâr atı eyerle-

meyi neredeyse bitirmişti. Sadece bakmakla bile gözleri ağırlaşmıştı sanki.

"Yani bu istediğimi aldığım anlamına mı geliyor?"

"Evet ama benim koşullarımda." Raylynn onun samandan kalkmasına, Baldair'in hiç ummadığı kadar yumuşak hareketlerle yardım etti. Onu arabanın tabanındaki samanın üzerine serilmiş battaniyelerin ve muşambanın üzerine yatırdı. Görev bilinciyle, yavaş yavaş ısınmakta olan yarayı sardı. "Ve unutma," diye fısıldadı, Baldair'in tekleyen zihnine hayranlık gibi gelen bir sesle, "sen ölmeyeceksin, benim koşulum bu olmadığı sürece."

Baldair bu garip sözlerle yumuşak bir kahkahayla karşılık verirken gözlerini kapadı. Dünya artık art ardına gelen hareketsiz görüntülerden ibaretti. Korkmuyordu çünkü o ölürken başka birinin hayatını kazanmıştı — ama tek gördüğü, tüm korkularına rağmen onu kurtarmak için büyük bir kararlılıkla at süren sarışın kadındı. Görüş açısından çıkan malikâne. Sonsuz gökyüzü.

Gözlerini tekrar kapadı ve bir daha açmadı.

RAYLYNN

Raylynn rüzgârın ta kendisiymişçesine hızla at sürdü. Etrafındaki çöl bulanıklaştı, altındaki hayvan kumu toynaklarıyla döverken eyer gürültülü bir şekilde tangırdadı.

Baldair, Baston'un eyerine bağlı yük arabasının içinde sallanan geçici beşikte bir bebek gibi sarmalanmıştı. Ama Prens'in soluk teninin gittikçe daha da soluklaşması, hizmetkârın geçirdiği halkanın çıkıp çıkmadığını her kontrol edişinde Raylynn'in canını sıkıyordu. Eğer Baldair'e odaklanırsa neden kendini tek başına eyere oturmaya zorladığını ve neden dizginleri parmakları saatler önce bembeyaz kesilecek kadar sıkı tuttuğunu anlayabilirdi.

Prens'e dikkat kesilmek istese de önüne bakmak zorundaydı. İlerisinde, Doğu Batı Yolu uçsuz bucaksız kum tepelerinin ve altın rengine bulanmış kumların arasında kıvrılıyordu. Gün gelip geçmişti, akşam neredeyse çökmek üzereydi; zifiri karanlık, Raylynn'in boydan boya geçtiği çölün gölgelerinden başlayarak yayılmaya başlamıştı.

Lord Twintle'ın açtığı yaralardan kan sızmaya devam ediyordu. Ama korku onu tetikte tutuyordu. Geriye verecek hiçbir şeyi kalmaya kadar at sürecekti. Güneş batana ve Kesişim ufukta belirene kadar at sürecekti. Lord Twintle'ın öngörülerine karşı koyacak ve Baldair'i sağ salim teslim edecekti.

Bütün bir günün sonunda güneş gökyüzünde alçalmışken Savaşan biraz yavaşlamaya başladı. Hayvanın böğrü hızla inip kalkıyordu ve terden sıırıslılandı, tıpkı Raylynn gibi.

"İleri." Raylynn dizginleri çekingen bir tavırla şaklattı. Bir yanı, yaratığın tekrar ileri atıldığını hissetmeyi gerçekten istemiyordu. Uylukları çığlık atıyor, sırtı ağrıyordu. Kuyruksokumu haftalar boyunca mor kalacaktı.

Raylynn, Baldair'e bir bakış attı.

"İleril" Dizginleri bu sefer daha büyük bir kararlılıkla şaklattı. Ama yaratık yine de hareket etmedi.

Raylynn hayal kırıklığıyla çığlık atarak ıstırabını güne geçiş yaptıran göklerdeki Ana ve Baba'ya ulaştırdı. Eğer bunların hepsi bir hiç uğrunaysa kaderinde neden bir soyluyla yollarının kesişmesini, ona güvenmesini ve bu atı veren ölü Prenses'in kehanetine inanmasını yazmışlardı?

Bacaklarını bir tarafa atarak eyerden sallandırdı, kendinde attan inecek ve yaratıktan sıçrayarak kaçınacak gücü ancak bulmuştu. At burnundan soluyup bacaklarını kıpırdattı ve Raylynn ânında kasatı kesildi ama hayvan hareket etmedi. Raylynn onun arkasından dolanırken böğrü inip kalkarak kocaman açılmış gözlerle öylece durdu. Raylynn'in dikkati hemen aygırın toynaklarının büyüklüğüne kaydı. Eğer ona çifte atarsa kırık bir burunla kurtulamazdı – ölürdü.

Ama çifte atarsa aynı zamanda Baldair'in içinde olduğu yük arabasını da devirirdi. Ve Raylynn kaderinin Prens kaderiyle bağlı olduğuna inandığı gibi, tanrıların lütfuyla ona verilmiş bir yaratığın ikisine de zarar vermeyeceğini biliyordu. Bu gerçeği tekrar etmek ve eyere bağlanmış aracı olabildiğince kendisiyle at arasına almak, onu sakinleştirip dikkatini Baldair'e vermesini sağlayan tek şeydi.

Raylynn, Prens'in sarmalandığı katmanları çekingence açıp bembeyaz kesilmiş yüzüyle belli belirsiz nefesini ortaya çıkardı. Ama *hâlâ* nefes alıyordu. Baldair'in her sığ nefesi Raylynn'in içini kararlılıkla doldurdu. Adam onun eline kalmıştı, yolculuklarının en

başında ona güvenmişti ve Raylynn onun bu yolculuğun sonunu görmesini sağlayacaktı.

Kumaşı şeritler hâlinde yırttı, top şekline getirip tampon yaparak yaraya bastırdı. Bu geçici bir turnikeydi ama elinde olanlarla yapabileceğinin en iyisiydi. Baldair'i karnından kavrayarak kendine doğru çekti. Raylynn'in omuzları sızlıyor ve kendi yaraları neredeyse duyulabilecek kadar yüksek sesle açılıyordu ama kumaşı yaranın üzerinden sıkı bir şekilde göğsüne sarmaya devam etti.

Sardığı ilk kumaş ânında kana bulandı. İkinci kumaş daha da sıkı sardı ve üçüncüsü en sıkısıydı. Baldair'i bir şifacının ellerine teslim edene kadar durmayacaktı. Eğer mecbur kalırsa, kader ipliklerini kendi elleriyle birbirine bağlayacaktı.

"İşte," diye mırıldandı usulca, Prens'i dikkatli bir şekilde koza-sına yatırırken. "O narin yanına yenilme sakın, Küçük Prens. Neredeyse geldik."

Ona da kendine de yalan söylüyordu. Kesişim hâlâ çok uzaktaydı. Uçsuz bucaksız gökyüzündeki yıldızlar onu uyararak bu gerçeği yüzüne vurdu. Ama Raylynn o kadar kolay vazgeçmeyecekti.

Eyere eklemleri bembeyaz kesilmiş ama kuvvetli elleriyle tutundu ve kendini kaldırıp yerine yerleştirdi. Dizginleri, atların bahsinin geçmesiyle dehşete düşmeyen birinin hareketleriyle eline aldı.

"Ölmen umurumda değil, at," dedi. "Ama bunu yapmadan önce, bizi oraya ulaştıracaksın. Ve varana kadar da bir daha durmayacaksın."

Raylynn dizginleri şaklattı. Topuklarını atın böğrüne gömdü ve Baston da gecenin içine hızla dalarak cevap verdi.

Kesişim uzaklarda belirdiğinde Raylynn neredeyse ağlayacaktı – eğer vücudunda gözyaşı üretecek kadar su kalmış olsaydı. Çölde geçirdiği tek bir gün Raylynn'in verebileceği her şeyi kurutmuş, Prens'in hayatını kurtaracak sorunsuz bir yolculuk karşılığında Çöl ondan bir parçayı sahiplenmişti.

Yoldan geçerken rahatlamadı. Baldair'in içinde bulunduğu araba yalpaladı ama yerinde durdu, bağları uçlarından aşınmaya baş-

lamıştı. Dünyadaki en kalabalık şehrin düz çatılı binaları onu hızla selamlamak için önünde yükseldi.

“Yol açın!” diye bağırdı, ses tellerinin kopacağını hissedecek kadar yüksek sesle. “İmparatorluk fermanına yol açın!”

Erkekleri ve kadınları korkutarak yolun iki tarafına kaçırarak “İmparatorluk fermanı” kısmı mıydı yoksa yaratığın aşırı büyük toynakları altında ezilme korkusu muydu bilmiyordu ama bir önemi yoktu. Dediğini yapmışlardı.

Çoğu insan hâlâ yataklarındaydı, yani neyse ki yollar birkaç saate şafak tam anlamıyla çöktüğünde olacağından daha boştu. Raylynn, Lord Twintle’in söylediğinden çok daha çabuk yetişmişti... Ama yine de bunun yeterli olacağından emin değildi. Baldair’in durumunu kontrol etmek için ikinci kez durmamıştı. Belki de bu-
raya kadar bir ceset taşımıştı.

Gereksiz dönemeçlerden kaçınmak için anayolları kullanarak şehrin içinden geçti. Nasıl ki daha önce Kesişim önünde belirmişti, mücevheri de öyle yaptı.

Le’Dan mülkü sessizdi, duvar lambalarının içinde büyüyle yanan alevlerin rüzgâra karşı koyuşu bütün arazidekinden daha çok ses çıkarıyordu. Raylynn, hayvanın kendi kendine yavaşlayıp duracağına güvenerek kendini eyerden attı. Kazandığı ivmeyle yerde yuvarlandı, ayağa kalkarken eklemeleri çığlık çığlığaydı.

Attığı her adımda vücuduna kum yapışıyor, artık eskimiş yaralarından kalma kanla katılaşıyordu. Yine de devam etti. Haftalar önce etrafında dolandığı devasa demir kapının önüne geldi ve demirleri kavradı. Uzakta, bir gece hizmetkârı kafa karışıklığını ele veren bir hızla yaklaşıyordu ama Raylynn’in paniğine denk olacak kadar hızlı değildi.

“Bir şifacıya ihtiyacımız var!” diye bağırdı gecenin içine doğru, sesinin Le’Dan çatısı altında uyuyan bütün soyluları ve işçileri uyandırmasını istiyordu. “Prens Baldair için bir şifacıya ihtiyacımız var. Ölümcül bir yara aldı.”

Raylynn tekrar bağırmak için bir nefes aldı ama çıkan ses yor-

gun bir hırıltıdan ibaretti. Bacakları artık tutmuyordu ve yere yığıldı, hâlâ demir parmaklıklara tutunuyor, nefes almak ve bilincini açık tutmak için savaşıyordu. Prens'in durumunu öğrenene kadar pes etmeyecekti. Kader elini gösterene kadar, ona kucak açan karanlığa teslim olmayacaktı.

RAYLYNN

Fazlasıyla şaşaalı odanın çekili paravanının ötesindeki bahçeleri inceledi. Fazlasıyla resmîydi – içeride bir çalışma odası ve ona bağlı bir bahçe vardı. Bunların hepsi aşırı gösterişliydi, ki bu da Raylynn'in gitgide alışmaya başladığı bir şeydi.

Bahçenin uzak köşesinde bir kapı açıldı ve siyahlara bürünmüş bir adam içeri girdi. Adam güllerle dolu çalılklardan geçerken Raylynn başını yana yatırıp onu inceledi. Bunlar adamın annesinin en çok sevdiği bitkilerdi.

"Prens Aldrik." Raylynn en aşağılara kadar eğildi. Eklemleri hâlâ normalde olduğundan biraz daha fazla ses çıkarıyordu, Çöl'deki uzun yolculuğundan sonra bedeni hâlâ başına buyruktu ama her şey yavaş yavaş ahenk kazanıyordu. Tekrar ata binmeden ve savaşa girmeden önce tamamen iyileşmiş olacaktı. Baldair savaşta bir atı olması konusunda ısrar etmişti. "Teşrif ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Aptal kardeşimin hayatını kurtardığın için teşekkür ederim." Prens'in sesi annesininkinden çok farklıydı. Fiera'nın tonunun tekdüze bir ritmi varken Prens'inki bir doğal afet gibiydi – alçaklarda çakan bir şimşek ya da bir dağ yamacından kayan çakıl gibi.

"Hiç problem değil."

"Sanırım Baldair her zaman bir problem olacak." Adam basmağı çıkıp bahçeden odaya girdi. Sanki güller onun kim olduğunu biliyormuş da onu esanslarıyla kutsamak istiyormuş gibi kendisiyle beraber gül kokusunu da içeri taşıdı. "Bu da şunu sormamı gerektiriyor: Gerçekten de kardeşimin aptal birliğine katılma konusunda ciddi misin?"

"Aptal mı ki?" diye kafa yordu Raylynn, usulca mırıldanarak. Veliaht Prens'e dik başlı görünmekten kaçınmak için gözlerini aşağıda tuttu.

Prens uzun bir an boyunca sessizce kendi düşüncelerine daldı ve koyu bakışlarını onun üzerinden çekti. "Eh, kardeşimi başka bir şekilde göremediğimden birliğinin de daha farklı olacağını öngörüyorum. Ama..." Raylynn, Prens'in dikkatinin tekrar kendisine çevrildiği ânı fark etti ve bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Yanında onu frenleyecek, yetenekli olduğu kadar sadık olduğu da açık olan biri varken belki de o kadar aptalca değildir."

"Ona sadığım," diye onayladı Raylynn. Sonra odayı aşır Prens'in oturduğu yere gitti ve önünde diz çöktü. "Tıpkı size de sadık olduğum gibi, Prens Aldrik Ci'Dan Solaris, Fiera Ci'Dan'ın oğlu."

Aldrik'in duruşu ve yüz ifadesi, annesinin bahsinin geçmesiyle değişmedi, hiçbir duyguyu ele vermedi. Gözlerinde ne hüznün vardı ne de özlem. Sanki annesinin adı, eski soylular listesindeki herhangi bir isimden ibaretti.

Raylynn hafifçe gülümsedi ve usulca, "Annenizin gözlerini almışsınız, Prens'im," diye ekledi.

"Annemi tanıyor muydun?" diye sordu Aldrik tereddütle. Kibirli havası yok olmuş, ortaya bambaşka bir duygu çıkmıştı — merak... Ve başka bir şey daha.

"Tanıyordum ama annemin tanıdığı kadar değil." Raylynn hâlâ dizlerinin üzerindeydi, hükümdarının karşısındaki duruşu kusursuzdu.

"Sen kimsin?"

"Ben Raylynn Westwind, Prens'im. Anneniz eski bir birliği an-

nemin komutasına emanet etmişti. İşler karıştı ve annem katledildi. Ben de tıpkı annem ve ondan önce de onun annesi gibi Adsız Birlik'te yetiştirildim."

"Neden İmparatorluk'un hizmetinde değilsin?"

"Annemin sizin annenizle bir anlaşması vardı," diye cevap verdi Raylynn nazikçe, Prens'in onun söylemeye çalıştığı şeyi kavrama ihtimali olup olmadığını merak ediyordu. "İmparatorluk'la değil."

"Anlıyorum." Prens Aldrik ayağa kalktı ve ona arkasını dönerek yürüdü.

Baldair'in içi dışı birken, Aldrik ihtiyatlı ve mesafeliydi. Kendi içine ördüğü duvarlara öylesine kısıp kalmıştı ki Raylynn onun herhangi biriyle konuşmak için oradan nasıl çıktığını hiç bilmiyordu. Raylynn sanki sözsüz bir izin verilmiş gibi hissedip ayağa kalkma fırsatını değerlendirdi.

"Belli ki bu anlaşma kardeşimi kapsamıyor, kendini bulduğu duruma bakılacak olursa." Bu bir yoklama taarruzuydu.

"Kardeşinizi epey bir kapsıyor, Prens'im." Nasıl olduğunu açıklamayacaktı, açık bir şekilde emredilmediği sürece yapmayacaktı. "Durumuysa yalnızca kendi tercihlerinin bir sonucu."

Veliaht Prens'in ağzından kasvetli bir kıkırtı çıktı. "Baldair'in, kendi tercihlerinin sorumluluğunu almasını sağlayan birine katlanmasına şaşırdım." Adamın tavrı tekrar değişmişti, çok yüzeyle bir cam levhaya vuran alev ışığı gibiydi. "Ancak onun sorumluluk almasını sağladığına göre senin de aynısını yapacağına güvenebilirim sanırım? Tahtı kendinden önde tutacağına?"

Raylynn, küçük kardeşinden bahsederken Veliaht Prens'in sesine nüfuz eden korumacı tınıyı kaçırmadı – hem de takındığı tüm o kayıtsızlığa rağmen. "Bu konuda uzun zamandır tereddüde yer yok."

"Pekâlâ öyleyse, Raylynn Westwind, buraya kardeşimi sağ salim ulaştırdığın için sana bizzat teşekkür ederim." Aldrik incelediği kitaplıktan uzaklaştı ve özel dikim simsiyah kıyafetlerini düzeltti. Raylynn, Prens'in tüm o kat kat kıyafetin altında nasıl pişmediğini

hiç bilmiyordu. "Eğer şifacılar izin verirse seni onun nekahet odasına götüreceğim."

"Başka bir şey daha var." Tüm bu buluşma, Aldrik'in onun takip etmeye yazgılı olduğu prens olmadığının bir kanıtıydı âdeta. Baldair'le yakaladığı uyumu Aldrik'le yakalayamamıştı. Ama bu, ona da göz kulak olmayacağı anlamına gelmiyordu. Hiç olmazsa Fiera için. "Bu yüzden huzurunuzda çıkmayı talep ettim, majesteleri, beni takip ederseniz lütfen."

"Zamanım çok kıymetlidir..."

"Sadece bir dakika sürecek, Prensım. Ahırda."

"Lafımı bir kez daha kesersen o ahırda uyumani salık vereyim." Prens öfkeyle baktı. Raylynn düzenli olarak çok daha kötü koşullarda uyuduğunu belirtmemek için kendiyle savaştı.

Eldeki göreve odaklandı. Kesişim'in tam ortasında bulunan görkemli bir binadan çıktılar – İmparator'un, ordusuyla beraber Batı'ya varmasıyla Baldair'in taşındığı yerdı burası. Raylynn arkasına, büyük, yuvarlak, vitraylı camlara doğru bir bakış attı, Baldair'in odasının olduğunu bildiği yere daha bir dikkat kesildi. Kararlılıkla kendi kendine hafifçe kafa sallayarak Prens'i meydandan geçirip altın yaldızlı ahıra getirdi.

"Adı Baston." Raylynn bir ahır bölmesinde durup bineğe işaret etti. "O bir Savaşan – çok sadık, kocaman ve belli ki safkan."

İmparatorluk Prens'i, yarattığı inceledi. Raylynn onun hayvandan memnun olduğunu görebiliyordu. "Onu size hediye etmek isterim, Prensım."

"Bu, Baldair'le geldiğiniz at değil mi?"

"Evet ve o da atın sizin olması gerektiği konusunda hemfikir." Raylynn atların etrafındayken aniden içinde yükselen korkuyu bastırdı ve Baston'un yelesini okşadı. "Bunu Ana'dan bir hediye olarak düşünün." Ana kelimesine sanki belli bir kişiden bahsediyormuş gibi yaptığı vurgu tamamen kastiydi.

Dışarıda bir yerlerde Prens Fiera öyle ya da böyle hayattaydı ve gölgeler arasında hâlâ savaşıyordu. O, Raylynn'e bir hediye

vermişti... ama bu armağan hiçbir zaman onun için olmamıştı. Raylynn bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

Ayrıca yaratık, Raylynn'in etrafında rahat edemeyeceği kadar büyüktü.

"Teşekkür ederim," dedi Prens nihayet, ikisini de ürküterek.

"Hiç önemli değil, Prens Aldrik. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa söylemeniz yeter."

Raylynn bir kez daha eğildi ve oradan ayrıldı. Ayak sesleri taşta hafifçe, ahenkli bir şekilde yankılanıyordu. Kendi yolu kulağına doğru geliyordu. Ve kendisiyle annesi arasında benzerlikler olsa da Fiera'nın oğlunun upuzun bir hayat yaşamasına onun kardeşinin birliğinde yardım edecekti. Bunların hepsi bitene kadar.

BALDAIR

Raylynn ve Aldrik arasındaki tüm konuşmayı penceresinden izlemişti.

Bu binadan nefret ediyordu. Kesişim'de hep kaldığı odalarla aynı düzende idi ve ona arkadaşlarıyla eğlenmektense resmî meseleler için Batı'ya götürüldüğü tüm o zamanları hatırlatıyordu. Tek faydası, Kesişim'in büyük bir kısmını görmesiydi.

Raylynn odasında belirip de Baldair'i aşağıdaki manzaradan çekip aldığı anda Aldrik hâlâ yarattığı incelemeye devam ediyordu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Jax koltuktan. "Sizi sadece dakikası dakikasına izledik." Baldair'i işaret etti.

"Yeterince iyi."

"Yeterince iyi' ne demek?" diye sordu Erion odanın karşı tarafından; arkadaşlarıyla birlikte oturmaktansa bilardo oynamayı tercih etmişti. Raylynn'e dair kuşkuları zamanla silinecekti, Baldair bundan emindi.

"Bazı şeyler hükümdarlarımla benim aramda kalacak."

Raylynn, Baldair'e boğazının derinliklerinden bir kıkırtı yükselmesine sebep olan imalı bir bakış attı.

"Yani hiç öğrenemeyecek miyiz?" Erion huysuz tavrını sürdürüyordu.

"Hayır, öğreneceksiniz." Raylynn, Batılı'ya cevap verdi ama tüm dikkati Baldair'deydi. Şifacının yama işinde parmağını gezdirdi, bu konuyla ilgili Prens'in ne diyeceğini görmek için yüzünü inceliyordu.

"O ne zaman öğrenmenizi isterse o zaman öğreneceksiniz," dedi Baldair. Kelimelerinin Raylynn'i kahkahalara boğmasından keyif almıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu kadın doğrudan.

"Gittikçe güçleniyorum."

"Güzel. Girmen gereken bir savaş var."

Bu, Baldair'in hatırlamak istediği en son şeydi. Şimdiden çok fazla katliam, ölüm ve acıya tanık olmuştu. Ama bir tercih şansının olmadığını da biliyordu. Ve kendine has tarzıyla doğuştan bir lider gibi görünen bir kadını yanında tutabileceğini biliyordu.

"Eh, bunun için yeni bir ata ihtiyacım olacak; bizimkini abime verdiğin için. Sakın ondan benden hoşlandığından fazla hoşlanayım deme." Baldair bu düşünceden nefret etti. Raylynn'in Aldrik'in önünde eğilmesini izlemekten nefret etmişti. Kadının yalnızca anesinin tahta olan yeminini onurlandırdığını biliyordu ama yine de Raylynn, Aldrik'le paylaşmak istemediği bir şeydi.

"Öyle bir şey olmayacak." Kadın kayıtsız bir kahkaha atarak Baldair'in tüm korkularını yatıştırdı. "Benim kırmızı ipliğime bağlı olan sensin."

Baldair ona baktı ve kadının çok seviyormuş gibi görüldüğü kaderi anımsadı. Eh, bu artık onun da sevmeye başlayabileceği bir şeydi, eğer ikisini gerçekten de bir arada tutacaksa. Jax ve Erion onun dikkatindeki bu değişikliği odadan çıkma izni olarak algıladı.

"Daha iyi olduğunda sana yeni bir binek bulabiliriz," diye temin etti onu Raylynn. "Ama şimdi sanırım akşam yemeği vakti."

"Peki canın ne çekiyor?" Raylynn'in cevap veren bakışları Baldair'in tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Bugün, geleneksel Batı usulü istiyorum."

"Sen nasıl istersen." Onun koşulları Baldair'in hoşuna gitmeye başlıyordu. "Ya sonra? Ardından ne gelecek?"

"Bence biliyorsun..." Raylynn bir parmağını karnından çenesine doğru çıkardı, kıyafetlerinin üzerine şehvet desenleri çiziyordu.

"Ya sonra?" Baldair onun söylediğini duymak istiyordu. Kolçak çoktan yan tarafına batıyordu. İlk uyandığı andan itibaren her şeyi resmîleştirmek istiyordu ama olaylar istediği kadar hızlı gelişmemişti.

"Sanırım sonrasında senin o çok sevdiğin altın kol zırhı geliyor."

Baldair bahsi geçen eşyayı çıkardı. Birinin bileğini tamamen saracak kadar boşluğu olan metal bir zırhtı. Ama Raylynn'ininki Jax ve Erion'unkinden biraz farklıydı. Kolluğun açıklığını çapraz örülmüş kırmızı bir kurdele süslüyordu.

"Bu sıralamayı tersine çevirebiliriz diye düşündüm?" Baldair, Raylynn zırhı bileğine geçirirken hissettiği coşkulu mutluluğa engel olamamıştı.

"Eğer durum böyleyse... sanırım sonrasında ne olacağını biliyorsunuz, Prens'im."

Kesinlikle biliyordu. O an dünyasında var olan tek kişi, üstüne çıkmış, onu bir genç kızın tutkusuyla öpen bu kadındı.

Ama hiç de bir genç kız değildi. Güçlü kuvvetli, hayatın yaraladığı, deneyimli biriydi. Ustalıkla kullandığı kılıçlar kadar güzel ve onlar kadar tehlikeliydi. Baldair onun kalçalarını tuttu ve dudaklarıyla buluşmak için göğsünü canı yanacak kadar öne çıkardı.

Raylynn onundu. Ama belki daha da iyisi, Baldair onundu. Bir şekilde bu, ilerleyen günlerde ikisinin de savaştan sağ çıkmasına yetecekti.

ELISE KOVA hep fantastik dünyalara ilgi duydu. Bir şekilde İş Yönetimi yüksek lisansı yapabilecek kadar gerçek hayata odaklanmayı başardıysa da hemen ardından kendi büyü sistemini yaratmak için en sevdiği yazma battaniyesinin altına kıvrıldı. Şu an Florida'nın St. Petersburg şehrinde yaşıyor ve yazmadığı zamanları video oyunları oynayarak, anime izleyerek ya da okurlarıyla sosyal medya üzerinden sohbet ederek geçiriyor.

KILICIN ŞARKISINI DUYAN BİR KADIN
SAVAŞA HAZIRLANAN BİR PRENS
KEHANETLERİN AYDINLANDIĞI BİR YOLCULUK

PRENS BALDAIR, SOLARIS İMPARATORluğu'nun kaderini belirleyecek savaşa katılmak üzere yola çıkmıştı. Birliğine önderlik etmesi bekleniyordu ama ilk cinayetlerinin anısı ruhuna hâlâ eziyet ediyordu. Ona musallat olan hayaletlerden kaçmaya çalıştığı bir gece, kader karşısına gizemli bir kadın çıkardı: Şimdiye dek gördüğü en inanılmaz kılıç ustasını.

Raylynn, bir grup paralı askerle ve ona kılıca dair bildiği her şeyi öğreten annesiyle büyümüştü. Düellolara katılıp hem hayatını kazanıyor hem de onu tahta bağlayan kehanetlerin izlerini sürüyordu. Kibirli prenslere ayıracak zamanı yoktu. Hele annesinin katili hâlâ elini kolunu sallayarak gezerken.

Raylynn'i, Altın Muhafızlar'ına katmak isteyen Baldair'in önünde zorlu bir yol vardı – kadının aklını meşgul eden şeyi çözmeli ve kayıp kılıcı bulmalıydı. Neyse ki sağlam meydan okumalara ve kılıç dövüşünde onu alt edebilecek kadınlara bayılırdı.

Çeviren: Ece Yücesoy

www.yabanciayinlari.com

© /yabanciayinlari

95.00TL